KOTTAYAM PUBLIC LIBRARY

Call No. M28 Acc. No 8624

Author ...

Title ...

പ്രശസ്തിയുടെ പുറകിൽ

DISTRIBUTING LIBRARY
No.....
KOTTAYAM.

PRASASTHIYUDE PURAKIL

(Little known Facts about well known People)

By

DALE CARNEGIE

Translated by:

RAVINDRANATH MENON

1st Impression - March 1961.
Copies 1000

RIGHTS RESERVED

Printed at:
Keralathilakam Press, Ernakulam.

Publishers:

THILAKAM PUBLICATIONS
ERNAKULAM. PRICE RS. 1 25.

(ഡെയിൽ കാർനെഗിയുടെ 'Little known facts about well known People' എന്ന ലേഖനസമാഹാരത്തിന്റെ ഒരു സ്വതന്ത്ര വിവർത്തനമാണ് ഇത്. പദാനുപദതർജ്ജമയല്ലെങ്കിലും കാർനെഗിയുടെ ആശയങ്ങളും ആവിഷ്കരണരീതിയും കഴിയുന്നത്ര ഉൾക്കൊള്ളിക്കാൻ ശ്രദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ട്.)

പ്രശസ്തിയുടെ പുറകിൽ

86524

ഡെയിൽ കാർനെഗി

DISTRIBUTING LIBRARY
No. DM
5181
KOTTAYAM.

വിവർത്തനം.

രവീന്ദ്രനാഥമേനോൻ

KOTTAYAM PUBLIC LIBRARY
KOTTAYAM.

കറന്റ് ബുക്സ്
തൃശ്ശൂർ

പ്രസാധകർ:

തിലകം പബ്ലിക്കേഷൻസ്
എറണാകുളം.

വില 1-25.

ഉള്ളടക്കം

1. ആൽബർട്ട് ഐൻസ്റ്റീൻ
2. എഡ്ഗാർ അല്ലൻപോ
3. ക്ലിയോപ്പാട്ര
4. റഡോൾഫ് രാജകുമാരൻ
5. റവറൻറ് ചാൾസ് എൽ. ഡോഡ്ഗ്സൺ
6. മിസ്സിസ്സ് അബ്രഹാം ലിങ്കൺ
7. ക്രിസ്റ്റോഫർ കൊളംബസ്
8. നിക്കോളസ് രണ്ടാമൻ
9. ഓർവിൽ റൈറ്റ്
10. അലക്സാൻഡർ ഡൂമാ
11. കാതറൈൻ മഹാരാജ്ഞി
12. ജോസഫൈൻ
13. ഹൈദരാബാദ് നൈസാം
14. ലെനിൻ
15. അപ്റ്റൻ സിൻക്ലയ്ർ
16. പി. ടി. ബാർനം
17. എച്ച്. ജി. വെൽസ്
18. വൂൾവർത്ത്
19. വാൾട്ട് ഡിസ്നി
20. സെയിൻഗ്രേ

DISTRIBUTING LIBRARY
No.....
KOTTAYAM.

ആൽബർട്ട് ഐൻസ്റ്റീൻ

പരമാണയുഗത്തിന്റെ പ്രവാചകൻ

കുറെ വർഷങ്ങൾമുമ്പ് ഞാൻ ജർമ്മനിയിലെ ഒരു കൊച്ചുനഗരത്തിൽക്കൂടെ നടക്കുകയായിരുന്നു. വഴിയിൽ എന്റെ കൂടെയുണ്ടായിരുന്ന ഒരു സ്നേഹിതൻ പെട്ടെന്നു് ഒരിടത്തു നിന്നിട്ടു്, ഒരു പച്ചക്കറിക്കടയുടെ മുകളിൽ കണ്ട ജാലകം ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു; "ഇതാ—ആ കൊച്ചു സ്ഥലം കണ്ടോ? ഐൻസ്റ്റീൻ ജനിച്ചതു് അവിടെയാണു്."

അന്നുതന്നെ ഞാൻ ഐൻസ്റ്റീന്റെ അമ്മാവനെ കണ്ടു സംസാരിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിനു് എന്തെങ്കിലും അസാധാരണ കഴിവുള്ളതായി എനിക്കു തോന്നിയില്ല. പക്ഷേ, അതിലത്ഭുതമില്ല. ഐൻസ്റ്റീൻ കുട്ടിയായിരിക്കുമ്പോൾ ആരും വിചാരിച്ചില്ല അദ്ദേഹം ഇത്തരത്തിലാവുമെന്നു്. ഒരു മന്ദബുദ്ധിയായിട്ടാണു് എല്ലാവരും കണക്കാക്കിയിരുന്നതു്. എന്തിലും പിന്നോക്കം, ചുരുക്കത്തിൽ ഒരു പൊട്ടൻതന്നെ. സംസാരിക്കുവാൻ പഠിക്കാൻതന്നെ വിഷമിച്ചിരുന്നവത്രെ. ഇത്തരക്കാരനെ എങ്ങിനെ പഠിപ്പിക്കും എന്നതു് ഒരു പ്രശ്നമായിരുന്നു. എന്തു പറഞ്ഞാലും തലയിൽ കേറില്ല. കുറെ മാണോ അദ്ധ്യാപകൻ 'മണ്ടശിരോമണി' എന്നു പേരിട്ടതു്? സ്വന്തം മാതാപിതാക്കൾതന്നെ വിചാരിച്ചുതുടങ്ങിയത്രെ ഇവൻ ജന്മനാ പൊട്ടനാണെന്നു്!

ഇങ്ങനെയെല്ലാമിരുന്ന ഒരാൾ ഒരു ദിവസം ഉണർന്നു നോക്കുമ്പോൾ കാണുന്നതു് ലോകത്തിലെ വർത്തമാനപ്പത്രങ്ങളുടെ തലക്കെട്ടിൽ തന്റെ പേരു് സ്ഥലം പിടിച്ചിരിക്കുന്നതാണു്. ഒരു വെറും കണക്കുപ്രഫസർ, പെട്ടെന്നു്,

ജാക്ക് ഡെംസ്കിയെപ്പോലെ വിശ്വവിഖ്യാതനാവുമെന്ന് അതിനുമുമ്പ് ആരും വിചാരിച്ചിട്ടില്ല. അതെങ്ങനെ സംഭവിച്ചു?

ആൽബർട്ട് ഐൻസ്റ്റീൻ ഒരു അത്ഭുതസൃഷ്ടിയാണ്— അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആപേക്ഷികസിദ്ധാന്തംപോലെ ഒരെത്തും പിടിയും കിട്ടാത്ത ഒന്ന്. സാധാരണ മനുഷ്യക്ക് വേണ്ടതൊന്നും അദ്ദേഹത്തിനു വേണ്ട. പേരു്, പെരുമ, പണം, സുഖോപഭോഗം—എല്ലാറ്റിനോടും പൂച്ചമായിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്. ഒരിക്കൽ ഒരു കപ്പൽയാത്രയിൽ കപ്പിത്താൻ ഐൻസ്റ്റീനുവേണ്ടി ആ കപ്പലിൽറ്റെച്ച് ഏറ്റവും സുഖസൌകര്യങ്ങളടങ്ങിയ ഭാഗം മുഴവൻ ഒഴിച്ചുകൊടുക്കാൻ സന്നദ്ധനായി. "അങ്ങിനെ പ്രത്യേകാനുകൂല്യങ്ങൾ ഒന്നും വേണ്ട. ഏറ്റവും എളിയ നിലയിൽ യാത്ര ചെയ്യുവാനാണ് എനിക്കിഷ്ടം" എന്ന് ഐൻസ്റ്റീൻ സവിനയം പ്രതിവചിച്ചു.

ഐൻസ്റ്റീന്റെ അമ്പതാം ജന്മദിനം ജർമ്മനി ഒരു മഹോത്സവംപോലെ കൊണ്ടാടി. ബഹുമതിമുദ്രകൾ സമർപ്പിച്ചതിനു പുറമേ ഐൻസ്റ്റീനു് താമസിക്കുവാൻ ഒരു വീടും, ഉല്ലാസയാത്രക്ക് ഒരു ബോട്ടും സമ്മാനിച്ചു. പോട്ട്സ്ഡാമിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഒരു പൂർണ്ണകായപ്രതിമ സ്ഥാപിച്ചു.

പക്ഷേ—വിധിവൈപരീത്യം നോക്കണേ—ഏതാനും വർഷങ്ങൾ കഴിഞ്ഞപ്പോഴേക്കും ആരാധന നടത്തിയ അതേ കൈകൾതന്നെ അപമാനിക്കാൻ ഒരുമ്പെട്ടു. (ജർമ്മനിയിൽ നാസിപാർട്ടിയുടെ ആധിപത്യത്തിൽ ഉടലെടുത്ത ജൂതവിരോധംകൊണ്ടാണ് ഇതു സംഭവിച്ചതു്.) ഐൻസ്റ്റീന്റെ സ്വത്തെല്ലാം അവർ പിടിച്ചെടുത്തു. ജന്മഭൂമിയായ ജർമ്മനിയിൽനിന്നു് ജീവനുംകൊണ്ടു് രക്ഷപ്പെട്ടുവെന്നുമാത്രം. കുറേ ആഴ്ചകൾ അദ്ദേഹം ബൽജിയത്തിൽ താമസിച്ചു. അക്കാലമത്രയും പൂട്ടിയ മുറികൾക്കുള്ളിൽ കഴിച്ചുകൂട്ടി. രാത്രി

ദേഹരക്ഷക്കു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കട്ടിലിനരികെ ഒരു പോലീസുകാരൻ കാവൽ കിടന്നിരുന്നുവത്രെ.

ഒടുവിൽ അദ്ദേഹം അമേരിക്കയിലെത്തി, പ്രിൻസ്റ്റൺ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ടിലെ മാത്തമാറ്റിക്സ് പ്രഫസറായി ജോലിയിൽ പ്രവേശിച്ചു. ന്യൂയോക്കിൽ എത്തിയപ്പോൾ, പത്രപ്രവർത്തകരുടേയും കാണികളുടേയും മറ്റും തിരക്കു് ഒഴിവാക്കാൻ വേണ്ടി സുഹൃത്തുക്കൾ അദ്ദേഹത്തെ ശ്രദ്ധമായി കപ്പലിൽ നിന്നു് ഇറക്കി ആരും കാണാതെ കാറിൽ കയറ്റി കൊണ്ടുപോയി.

ഐൻസ്റ്റീൻ പറയുന്നതു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ലോകപ്രസിദ്ധമായ 'ആപേക്ഷികസിദ്ധാന്തം' ശരിക്കു മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുള്ളവർ ആകെ പന്ത്രണ്ടുപേരേ ഉള്ളുവെന്നാണു്. അതിനെ വിശദീകരിക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചുംകൊണ്ടു് ഒട്ടവളരെ പുസ്തകങ്ങൾ എഴുതപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്—എന്നിട്ടും.

അദ്ദേഹം അതു മനസ്സിലാക്കിത്തരുന്നതു് കേൾക്കണോ? നിങ്ങൾ ഒരു നല്ല പെൺകുട്ടിയുടെ കൂടെയിരിക്കുമ്പോൾ ഒരു മണിക്കൂർ ഒരു മിനിറ്റായി തോന്നും; എന്നാൽ ചൂടുപിടിച്ച ഒരു 'സ്റ്റൌവി'ന്മേൽ ഒരു നിമിഷം ഒന്നിരുന്നുനോക്കൂ—അതു് ഒരു മണിക്കൂറായി തോന്നും.

കൊള്ളാം, അപ്പോൾ അതാണു് ഈ 'ആപേക്ഷികസിദ്ധാന്തം'—അല്ലേ? എനിക്കു് ബോദ്ധ്യമായി. നിങ്ങൾക്കോ? സംശയമുണ്ടെങ്കിൽ ഒരു പരീക്ഷണം നടത്താം. നിങ്ങൾ ആ സ്റ്റൌവിന്മേൽ കയറിയിരിക്കൂ; ഞാൻ സസന്തോഷം മറേറ ഭാഗം നിർവ്വഹിക്കാം.

ഐൻസ്റ്റീൻ രണ്ടു പ്രാവശ്യം വിവാഹിതനായിട്ടുണ്ടു്. ആദ്യഭാര്യയിൽ ഉണ്ടായ രണ്ടു പുത്രന്മാർ മിടുക്കന്മാരാണു്. അസാധാരണ പ്രതിഭയുടെ ലക്ഷണങ്ങൾ അവരിലുണ്ടു്.

ശ്രീമതി ഐൻസ്റ്റീൻ (അവർ മരിച്ചു) പറയാറുണ്ടു്, അവക്കു് 'ആപേക്ഷികസിദ്ധാന്ത'ത്തെപ്പറ്റി ഒന്നും അറിഞ്ഞുകൂടെന്നു്. എന്നാൽ സ്ത്രീകൾക്കു് അതിലും വലിയ ഒരു

കായ്യും ഉണ്ടല്ലോ—ഭർത്തൃഹിതം അറിഞ്ഞു് പ്രവർത്തിക്കൽ. അതവക്കു് നന്നായറിയാമായിരുന്നു.

ചിലപ്പോൾ അവർ സുഹൃത്തുക്കളെ ചായക്കു് ക്ഷണിക്കും. ആ സന്ദർഭങ്ങളിൽ പങ്കുചേരാൻ ഭർത്താവിനെ മുകളിൽനിന്നു് കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവരുവാൻ അവർ എത്ര വിഷമിക്കാറുണ്ടെന്നോ. "ഇല്ല. ഇല്ലാ! എന്നെക്കൊണ്ടാവില്ല. ഇതെന്തൊരു കഷ്ടമാണു്! ഇങ്ങിനെ സ്വൈരം കെടുത്തുകയാണെങ്കിൽ ഞാൻ ഇവിടെനിന്നു് പോവുകയാണു്," എന്നൊക്കെ ഒരു കുട്ടിയേപ്പോലെ ശാഠ്യംപിടിക്കും. ആദ്യത്തെ ആ എടുത്തുചാട്ടം കഴിയുന്നതുവരെ അവർ പ്രശാന്തയായി എല്ലാം കേട്ടുകൊണ്ടു നിൽക്കും; ഒന്നടങ്ങിയാൽ പിന്നെ എങ്ങിനെയെങ്കിലും സ്വാധീനിച്ചു് താഴോട്ടു് ഇറക്കിക്കൊണ്ടുവരും. കൂട്ടത്തിൽ ചേർന്നുകഴിഞ്ഞാൽ അദ്ദേഹം രസമായി കൂട്ടുകയും ചെയ്യും. ഇടയ്ക്കുള്ള ഈ വിനോദവേളകൾകൂടി ഇല്ലെങ്കിലോ.

ശ്രീമതി ഐൻസ്റ്റീൻ പറയാറുണ്ടു്, അദ്ദേഹത്തിനു് ചിന്തിക്കുന്നതിൽമാത്രമേ അടുക്കും ചിട്ടയും ഇഷ്ടമുള്ളൂ എന്നു്. ദൈനംദിനവ്യാപാരത്തിൽ അതിനു് ഒരു സ്ഥാനവും കൊടുക്കാറില്ല. തോന്നിയപോലെ എന്തും എപ്പോൾ വേണമെങ്കിലും ചെയ്യും. രണ്ടു പ്രമാണങ്ങൾ മാത്രം മുറുകെ പിടിച്ചിരുന്നു: ഒന്നു് ഇന്നതേ ചെയ്യൂ എന്നു് ഒന്നിലും നിർബ്ബന്ധം അരുതു്. രണ്ടു്, അന്യരുടെ മുഖംനോക്കി നടക്കുവാൻ നോക്കരുതു്.

വളരെ സരളമായ ഒരു ജീവിതരീതിയാണു് അദ്ദേഹത്തിനേറ്റതു്. ചുളിവുകൾ വീണ പഴയ വസ്ത്രങ്ങളേ ധരിക്കുകയുള്ളൂ. തൊപ്പി വേണ്ട. കുളിമുറിയിൽവെച്ചു് പാട്ടുകയും ചൂളംവിളിക്കുകയും ചെയ്യും. കുളിത്തൊട്ടിയിൽ ഇരുന്നാണു് ക്ഷൗരം ചെയ്യുക. അതിനു് പ്രത്യേകം സോപ്പൊന്നും വേണ്ട. കുളിക്കാനുപയോഗിക്കുന്ന സോപ്പുതന്നെ മതി. ബ്രഹ്മാണ്ഡരഹസ്യങ്ങൾ അഴിച്ചുകെട്ടുവാൻ വെമ്പുന്ന ഈ

മനുഷ്യൻ പറയുകയാണു്, കുളിക്കും ക്ഷൗരത്തിനും പ്രത്യേകം സോപ്പുകൾ ഉപയോഗിക്കുന്നതു് ജീവിതത്തെ കൂട്ടുതൽ സങ്കീർണ്ണമാക്കുമെന്നു്! ആത്മസംതൃപ്തി നിറഞ്ഞ ഒരു മനുഷ്യൻ, ധന്യരിൽ ധന്യൻ—എനിക്കു് ഐൻസ്റ്റീനെപ്പറ്റി തോന്നുന്നതു് അങ്ങിനെയാണു്. ജീവിതാനന്ദത്തെസംബന്ധിച്ചു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആ തത്വദീക്ഷയില്ലേ—എനിക്കതാണു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആപേക്ഷികസിദ്ധാന്തത്തേക്കാൾ വലുതായി തോന്നുന്നതു്. ആലോചിക്കുംതോറും എനിക്കു് അതിനോടു് ബഹുമാനം കൂടിവരുന്നു. ഒരല്ലലും ഇല്ലാത്ത ആ സൌഭാഗ്യാതിരേകത്തിന്റെ ഹേതുവെന്താണു്? അനുചരരിൽനിന്നു് ഒന്നും പ്രതീക്ഷിക്കാത്തതുകൊണ്ടാണു് എന്നു് ഐൻസ്റ്റീൻ പറയുന്നു. ഒന്നാംതരമൊരു തത്വചിന്ത.

പണമോ പെരുമയോ ബഹുമതികളോ ഒന്നും അദ്ദേഹം കാംക്ഷിക്കുന്നില്ല. സ്വകർമ്മനിരതനായി അങ്ങിനെ കഴിയണം; ഇടകിട്ടുമ്പോൾ 'വയലിൻ' വായിക്കും, വഞ്ചി കളിക്കും. ഇതൊക്കെ മതി അദ്ദേഹത്തിനു് ജീവിതനിർവൃതിക്കു്.

'വയലിൻ' വായനയേക്കാൾ പ്രിയംകരമായി അദ്ദേഹത്തിനു് വേറെ ഒന്നും ഇല്ല. താൻ പലപ്പോഴും സംഗീതത്തിൽക്കൂടെയാണു് ചിന്തിക്കുകയെന്നും, തന്റെ ദിവാസ്വപ്നങ്ങൾ രാഗസുധയിലാണു് വിഹരിക്കുന്നതെന്നും ഐൻസ്റ്റീൻ പറയുന്നു.

ഒരിക്കൽ ബർലിനിലെ ഒരു ബസ്സിൽ സവാരി ചെയ്യുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ ടിക്കറ്റു വാങ്ങിയതിന്റെ ബാക്കി ചില്ലറ കണ്ടക്ടർ തെറ്റിക്കൊട്ടുത്തുവെന്നു് അദ്ദേഹം പരാതിപ്പെട്ടു. കണ്ടക്ടർ ഒന്നുംകൂടി എണ്ണിനോക്കിയപ്പോൾ യാതൊരു പിശകും കണ്ടില്ല. അയാൾക്കല്ല പിഴച്ചതു്. ചില്ലറ തിരികെ കൊടുത്തിട്ടു് നമ്മുടെ കണ്ടക്ടർസാഹിബു് ഐൻസ്റ്റീനോടു് പറഞ്ഞതെന്താണെന്നോ? "നിങ്ങളെക്കൊറേം പറഞ്ഞിട്ടെന്താകാമ്പം? കണക്കുകൂട്ടാൻ അറിയേണ്ടേ!"

എഡ്ഗാർ അല്ലൻ പോ

യക്ഷിക്കഥകളുടെ ഉപജ്ഞാതാവായ കവിയുടെ കണ്ണുനീരിൽ കുതിർത്ത ജീവിതം.

കാവ്യതല്ലജങ്ങൾ രചിച്ചും അത്ഭുതകഥകൾ എഴുതിയും സഹൃദയലോകത്തെ പുളകംകൊള്ളിച്ചിട്ടുള്ള ലോകോത്തര പ്രതിഭാശാലികളിൽ ഒരാളായിരുന്ന എഡ്ഗാർ അല്ലൻപോ. അമേരിക്കൻ സാഹിത്യനഭസ്സിലൂടെ വിഷാദാത്മകത്വം വമിക്കുന്ന ഒരു ധൂമകേതുവിനെപ്പോലെ അദ്ദേഹം കടന്നുപോയി.

പഠനം മുഴുവനാക്കാൻ സാധിച്ചില്ല പോവിനു്. മദ്യപിച്ചതിനും ചൂതുകളിച്ചതിനും വെർജീനിയാ യൂണിവേഴ്സിറ്റിയിൽനിന്നു് പുറത്താക്കി. പിന്നീടു് അച്ചടക്കലംഘനത്തിനു് സൈനികപരിശീലനകേന്ദ്രമായ വെസ്റ്റ് പോയിൻറിൽനിന്നും കോർട്ട്മാർഷ്യൽചെയ്തു് പുറത്താക്കപ്പെടുകയുണ്ടായി.

ബാല്യത്തിൽ അച്ഛനും അമ്മയും ഇല്ലാതെ നിരാധാരനായ പോവിനെ ഒരു വലിയ പുകയിലക്കച്ചവടക്കാരനാണു് എടുത്തുവളർത്തിയതു്. ഒടുവിൽ എന്തോ കാരണംകൊണ്ടു് ആ മനുഷ്യനു് പോവിനെ കണ്ടുകൂടാതെയായി, വീട്ടിൽനിന്നും അടിച്ചുപുറത്താക്കി. പിന്നീടു് യാതൊരു സഹായവും ചെയ്തില്ല. മരണപത്രത്തിൽപോലും ഒരു കാലത്തു് തന്റെ വാത്സല്യഭാജനമായിരുന്ന ആ വളർത്തുമകനു് കൊടുക്കുവാൻ ഒരൊറ്റ ഡോളർ വകയിരുത്തിയില്ലാ ആ വൃദ്ധകപ്രമാണി.

പോവിന്റെ വൈവാഹികജീവിതം വിശ്വസാഹിത്യത്തിലെ അനശ്വരപ്രേമകഥകളിൽ ഒന്നാണ്. തന്റെ അടുത്ത ദായാതി (cousin) യായ വെർജീനിയ ക്ലെമ്മിനെയാണ് അദ്ദേഹം പരിണയിച്ചത്. അന്ന് കയ്യിൽ പണമില്ലായിരുന്നു. പണം ഒരിക്കലും ഉണ്ടായിരുന്നിട്ടില്ല പോവിന്റെ കയ്യിൽ. ഉണ്ടാകാനനുവദിച്ചിട്ടവേണ്ടേ?

പോ വാറുമദ്യം പച്ചയോടെ കഴിക്കാറുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തിനു് ഒരേ ഒരു സഹോദരിമാത്രമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു. അവൾക്കു് ചിത്തഭ്രമവും പിടിപെട്ടു. ചിലർ പറയാറുണ്ട്, പോവും ഒരു അരക്കിറുക്കനാണെന്നു്. ഭാര്യയേക്കാൾ ഇരട്ടി വയസ്സുണ്ടായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിനു്. പോവിനു് ഇരുപത്താറും വെർജീനിയക്കു് പതിമൂന്നും ആയിരുന്നു വിവാഹം കഴിക്കുമ്പോൾ. പഴമൊഴിയനുസരിച്ചു് നോക്കുമ്പോൾ ആ ദാമ്പത്യം തകൃച്ചയിലെത്തുവാൻ ഒട്ടും താമസമുണ്ടാവാൻ പാടില്ലാത്തതാണു്. എന്നാൽ ആ ബന്ധം സുന്ദരമായ ഒരു വിജയമായിരുന്നു. തോരാത്ത ആ പ്രേമസുധയിൽനിന്നു കിളുത്ത ചില ഗീതങ്ങൾ ആംഗലസാഹിത്യകേദാരത്തിലെ വാടാമല്ലികകളായി പ്രശോഭിക്കുന്നു.

എഡ്ഗാർ അല്ലൻ പോ രചിച്ച ചില കഥകൾക്കും കാവ്യങ്ങൾക്കും കാലാന്തരത്തിൽ വിശ്വസാഹിത്യഭണ്ഡാഗാരത്തിലെ അനർഘരത്നങ്ങളുടെ സ്ഥാനം ലഭിച്ചു. എന്നാൽ ഈ മഹത്തായ കൃതികൾ വിറ്റുകിട്ടിയ പണം ഉദരപൂരണത്തിൻപോലും പര്യാപ്തമായിരുന്നില്ല. ഉദാഹരണമായി അദ്ദേഹം 'ദി റേവൻ' എന്ന ലോകോത്തരമായ ഒരു കവിതയെഴുതി. പത്തുകൊല്ലംകൊണ്ടാണു് എഴുതിത്തീർന്നതു്. ഒരിക്കൽ എഴുതും, പിന്നേയും തിരുത്തിയെഴുതും. മതിവരാതെ വീണ്ടും എഴുതും. ഇങ്ങിനെ എത്രപ്രാവശ്യം എഴുതി—എത്ര പണിപ്പെട്ടാണു്—അതു മുഴുമിച്ചതെന്നോ, ഒടുവിൽ അതു് പത്തു ഡോളറിനു വിൽക്കേണ്ടിവന്നു. ഒരു വഷ്ത്തെ

പരിശ്രമത്തിനു് ഒരു ഡോളർവീതം വേതനം!

ഈ കൃതിയുടെ ആദ്യകൈപ്പട ഈയിടെ അനേകായിരം ഡോളറിനു് വിൽക്കപ്പെട്ടകയുണ്ടായി. ഇതിൻെറയൊക്കെ അർത്ഥം എന്താണു്? ജീവിച്ചിരിക്കുമ്പോൾ ഇത്തരത്തിലുള്ളവരെ നാം തിരിഞ്ഞുനോക്കില്ല. അവർ പട്ടിണികിടന്നോട്ടെ, കഷ്ടപ്പെട്ടോട്ടെ—ആക്കും ഒരു ശ്രദ്ധയുമില്ല, എല്ലാം കഴിഞ്ഞു് ഒടുവിൽ അവർ ജീവൻവെടിയേണ്ട താമസം, ഓട്ടംതുടങ്ങി അവരുടെ കൈയെഴുത്തുകളും മറ്റും സമ്പാദിക്കുവാൻ. അപ്പോൾ അവയ്ക്കു് എന്തു വിലയും കൊടുക്കുവാൻ നാം മടിക്കില്ല.

ന്യൂയോക്കിലെ ഗ്രാൻറു് കോൺകോഴ്സിലുള്ള ഒരു ചെറുഭവനത്തിലാണു് പോവും വെർജീനിയയും പാർത്തിരുന്നതു്. 103 വർഷങ്ങൾക്കുമുമ്പു് പോ ആ സ്ഥലം വാടകക്കെടുത്തപ്പോൾ അതു് പൊളിഞ്ഞുവീഴാറായ ഒരു ചെറ്റപ്പുരയായിരുന്നു. ഇപ്പോൾ അതിനുചുറ്റും മാളികകൾ ഉണ്ടു്. അന്നു് അവിടമൊക്കെ തനി നാട്ടിൻപുറമായിരുന്നു. ആപ്പിൾവൃക്ഷങ്ങളാൽ പരിസേവിതമായ അവരുടെ വസതി ഒരു പണ്ണ്ശാലപോലെയായിരുന്നു. ദക്ഷിണാത്യനായ വസന്തം വന്നെത്തുമ്പോൾ അവിടെമെല്ലാം ലിലാക്കു് പുഷ്പങ്ങളുടേയും ചെറിബ്ലോസമിൻറേയും നറുംമണം മുറ്റിനിൽക്കും. വണ്ടുകളുടെ മർമ്മരശബ്ദം എപ്പോഴും കേൾക്കാം. ഒരു മോഹനസ്വപ്നംപോലെയായിരുന്നു ആ സ്ഥലം.

മാസം 3 ഡോളർ ആയിരുന്നു അതിനു വാടക. പക്ഷേ പോവിനു് അതുതന്നെ കൊടുക്കുവാൻ ത്രാണിയില്ലായിരുന്നു. എത്ര കാലമാണു് വാടകകൊടുക്കാതെ ഇരുന്നിട്ടുള്ളതെന്നോ. ഭാര്യ ക്ഷയരോഗംപിടിച്ചു് കിടപ്പിലായി. അവൾക്കു വേണ്ട ഭക്ഷണം വാങ്ങികൊടുക്കുവാനുംകൂടി വകയുണ്ടായിരുന്നില്ല. ചിലപ്പോൾ കൂറേദിവസംകൂടിയിട്ടാണു് രണ്ടുപേർക്കും വല്ലതും കഴിക്കുവാൻ സാധിക്കുക. മുറത്തു് 'ഡാൻ

ഡെലിയൻസ്' പൂത്തുതുടങ്ങിയാൽ പിന്നെ അതു പെറുക്കി പാകംചെയ്യുതിന്നും, അതു കഴിയുന്നവരെ.

പോ ദമ്പതികൾ കൊട്ടംപട്ടിണിയുടെ വക്കത്താണെന്നു് പുറത്തറിഞ്ഞതോടെ അയൽപക്കക്കാർ കൂട്ടകളിൽ ഭക്ഷണം എത്തിക്കുവാൻതുടങ്ങി. എന്തു് ദുരിതം, അല്ലേ? അതേ; പക്ഷേ, ദാരിദ്ര്യം അവരുടെ ആനന്ദത്തെ കെടുത്തിയില്ല. എങ്ങിനെ കെടുത്തും? പാടാനറിയുന്ന ഒരു വനും സ്നേഹിക്കുവാൻ അറിയുന്ന ഒരുത്തിയും കൂടിയാൽ പിന്നെ 'ആനന്ദലബ്ധിക്കിനിയെന്തുവേണം?'

വെർജീനിയ അവിടെക്കിടന്നു മരിച്ചു. ഒട്ടവിൽ കുറെ മാസങ്ങളായി വെറും ഒരു പുല്ലുപായിലായിരുന്നു കിടപ്പു്. തണുപ്പുതട്ടാതിരിക്കുവാനുള്ള വസ്ത്രങ്ങൾകൂടി ഇല്ലായിരുന്നു. ദേഹം കൂടുതൽ തണുത്തുതുടങ്ങിയാൽ പോവും വെർജീനിയയുടെ അമ്മയും കാൽക്കലും തലക്കലും ഇരുന്നു് കാലും കയ്യും തിരുമ്മി ചൂടുപിടിപ്പിക്കാൻ നോക്കും. പോ വെസ്റ്റ്പോയിന്റിൽവെച്ചു് ധരിക്കാറുള്ള ആ പഴയ പട്ടാളക്കോട്ടു് എടുത്തു് അവളുടെ വിറയ്ക്കുന്ന ശരീരം മൂടും. രാത്രിയായാൽ പൂച്ചയെപ്പിടിച്ചു് കാൽക്കൽ കിടത്തും.

മരിച്ചപ്പോൾ ശവസംസ്കാരത്തിനുവേണ്ട പണംപോലും ആ ഹതഭാഗ്യന്റെ പക്കൽ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ഒരയൽവക്കക്കാരന്റെ ദയയുണ്ടായിരുന്നില്ലെങ്കിൽ വല്ല പുറമ്പോക്കുസ്ഥലത്തോ മറ്റോ അവളെ മറവുചെയ്യേണ്ടിവന്നേനേ.

കുറേ വർഷങ്ങൾക്കുമുമ്പു് ന്യൂയോർക്കു് സ്റ്റേറ്റു്സർക്കാർ ആ കൊച്ചു വസതി മേടിച്ചു് അതിനെ ഒരു സന്ദർശകകേന്ദ്രമാക്കിത്തീർത്തു. ശോകമധുരമായ സ്മരണകൾ നിറഞ്ഞ ഒരു സ്വപ്നഭവനം പോലെയാണു് അതു്. അവിടെ ചെന്നിട്ടു് എനിക്കു് വിട്ടുപോരാൻ മനസ്സുവന്നില്ല.

വെർജീനിയ ജനുവരിയിലാണു് മരിച്ചതു്. മാസങ്ങൾ വന്നുപൊയ്ക്കൊണ്ടിരുന്നു. വസന്തവും വന്നെത്തി. പഴ

യപോലെ ആ ആപ്പിൾമരച്ചുവട്ടത്തിനു മുകളിൽ ചന്ദ്രനെ കാണാറായി. പശ്ചിമ ചക്രവാളത്തിൽ നക്ഷത്രങ്ങൾ മിന്നിത്തിളങ്ങി. എഡ്ഗാർ അല്ലൻ പോ വെർജീനിയായെ സ്വപ്നംകണ്ടുകൊണ്ട് അങ്ങിനെ ധ്യാനനിരതനായി ഇരുന്നു. ആ വിരഹദുഃഖത്തിൽനിന്നുറവെടുത്ത ഖണ്ഡകാവ്യം പോലെ മനോഹരമായ ഒരു പ്രേമാഞ്ജലി ലോകത്തിൽ ഒരു പുരുഷനും സ്വപ്രേയസിക്കു് സമർപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടായിരിക്കയില്ല.

ക്ലിയോപ്പാട

സൌന്ദര്യത്തിന്റെ ആ മിന്നൽപിണർ സിംഹാസനങ്ങളെ ഭസ്മമാക്കി

പുരുഷന്മാരുടെ രക്തസമ്മർദ്ദം വർദ്ധിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള കാമിനീമണികളിൽ അദ്വിതീയയായവളുടെ കഥയാണിതു്. ക്ലിയോപ്പാടയെന്നായിരുന്നു അവളുടെ പേരു്. ഈജിപ്തിലെ ദേവതാറാണിയായ ക്ലിയോപ്പാട! നൈൽനദിയിലെ മായാമോഹിനി!

രണ്ടായിരം വർഷങ്ങൾ കഴിഞ്ഞിട്ടും ഇന്നും ആ യശോധാവല്യം ഇരുളടഞ്ഞ ആറാണ്ടുകളെ അതിക്രമിച്ചു് നമ്മെ വിസ്മയം കൊള്ളിക്കുന്നു. 39-ാമത്തെ വയസ്സിൽ അവൾ ആത്മഹത്യ ചെയ്തു. എന്നാൽ ആ സംഭവബഹുലമായ ഹ്രസ്വജീവിതത്തിനുള്ളിൽത്തന്നെ ചരിത്രപുരുഷന്മാരുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഏറ്റവും പ്രശസ്തരായ രണ്ടുപേരുടെ പ്രാണേശ്വരിയാവാൻ അവൾക്കു് ഭാഗ്യമുണ്ടായി. ഒരാൾ മാർക്ക് ആന്റണി, അപരൻ സാക്ഷാൽ ജൂലിയസ് സീസർ. ജൂലായ് മാസം എന്നു നാം പറയുമ്പോൾ ആരുടെ സ്മരണയെ മാനിക്കുന്നുവോ, ആ സീസർതന്നെ.

ഭ്രമണ്ഡലം ഏതാണ്ടു് മുഴുവനും കീഴടക്കിയ സീസറിനെ കൊച്ചുക്ലിയോപ്പാട കീഴടക്കിയ കഥ ചരിത്രത്തിലെ ഏറ്റവും നാടകീയമായ സംഭവങ്ങളിലൊന്നാണു്.

കൃസ്തുവിനു് 48 വർഷങ്ങൾക്കുമുമ്പു് സീസർ അലക്സാൻഡ്രിയായിൽ എത്തിച്ചേർന്നപ്പോൾ ക്ലിയോപ്പാട ഒരു വൈതരണിയിൽപെട്ടഴലുകയായിരുന്നു. രാജ്യവും അർത്ഥവും നഷ്ട

പ്പെട്ടുകഴിഞ്ഞു. ജീവാപായംതന്നെ വരുമോ എന്നു് ഭയപ്പെടേണ്ട അവസ്ഥ. ക്ലിയോപ്പാട്ര സഹോദരനെത്തന്നെയായിരുന്നു പരിണയിച്ചതു്. കുറെ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അവർ തമ്മിൽ ഇടഞ്ഞു. യുദ്ധമായി, ക്ലിയോപ്പാട്ര ഈജിപ്തിൽ നിന്നു് ആത്മരക്ഷാർത്ഥം പലായനം ചെയ്തു.

ക്ലിയോപ്പാട്ര തന്റെ മുമ്പിൽ വരുവാൻ സീസർ ആജ്ഞാപിച്ചു. പക്ഷേ അതെങ്ങിനെ സാധിക്കും? അലക്സാൻഡ്രിയായിൽ ശത്രുചാരന്മാർ നിറഞ്ഞിരുന്നു. പിടികിട്ടിപ്പോയാൽ ക്ലിയോപ്പാട്രയുടെ തല പോയതുതന്നെ. ഒടുവിൽ അവൾ പ്രയോഗിച്ച വിദ്യ കേൾക്കേണ്ടേ? ഒരു രാത്രിയിൽ ആരും കാണാതെ മീൻപിടുത്തത്തിനു ഉപയോഗിക്കുന്ന ഒരു ചെറുവഞ്ചിയിൽ അവൾ അലക്സാൻഡ്രിയായിൽ വന്നടുത്തു. അവിടെ രാജധാനിയിലേക്കു് കൊണ്ടുപോവുന്ന പരവധാനികൾ കിടപ്പുണ്ടായിരുന്നതിൽ ഒന്നിൽ ഒളിച്ചിരുന്നു. അവളുടെ അനുചരൻ അതും ചുരുട്ടിക്കൊണ്ടു് താങ്ങിയെടുത്തു് സീസറുടെ മുമ്പാകെ ചെന്നു് ഒരു വിശേഷപ്പെട്ട പരവധാനി കാണിക്കുന്ന ഭാവത്തിൽ അഴിച്ചു. പെട്ടെന്നു് ക്ലിയോപ്പാട്ര അതിൽനിന്നു് ചാടിയെഴുന്നേറ്റു് ആ മുറിക്കുചുറ്റും സഹർഷം നൃത്തം വെക്കുവാൻ തുടങ്ങി. ആ കോമളകളേബരം ഒരു നോക്കു് കണ്ടതോടെ ഗംഭീരാശയനായ സീസറുടെ രക്തം തിളച്ചുപൊന്തി.

പ്രേമദേവതയായ വീനസിന്റെ അംശജനാണു് താൻ എന്നു് സീസർ വമ്പു് പറയാറുണ്ടു്. തന്നെപ്പോലെ അംഗനാസൌഭഗം നിർണ്ണയിക്കുവാൻ ആരുണ്ടു് എന്നായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാവം. പക്ഷേ ഇതുപോലെയൊന്നു് ഇതിനുമുമ്പു് കണ്ടിട്ടില്ല; ഇനി കാണാനും പോകുന്നില്ല, എന്നു് സീസറിനു തോന്നിപ്പോയി. മനുഷ്യനെ ഞെട്ടിപ്പിക്കുന്ന അഴകു്!

"അമ്പോ! ഇതാരറിഞ്ഞു! ഇതുപോലെയുള്ള പെൺകി

ടാങ്ങൾ റോമിൽ ഇല്ലാത്തതെന്തു്?" സീസർ തന്നത്താൻ പിറുപിറുത്തിരിക്കണം.

സീസറിനു് അയ്മ്പത്തിനാലു് വയസ്സായി. തല കഷണ്ടിയും. ക്ലിയോപ്പാട്രയാവട്ടെ ഒരു ഇരുപത്തൊന്നുകാരിയുടെ പ്രസരിപ്പിന്റേയും യുവചൈതന്യത്തിന്റേയും മൂർത്തിമത്ഭാവംതന്നെ. നോക്കിനിൽക്കവേ സീസർ മോഹബദ്ധനായിപ്പോയി. വികാരങ്ങളുടെ വേലിയേറ്റം അദ്ദേഹത്തെ പ്രണയപാരവശ്യത്തിന്റെ തരംഗങ്ങളിൽ അമ്മാനമാടിച്ചു. അപ്രതിഹതമായ ആ രാഗാവേശവും ഉജ്വലപ്രതിഭയും സീസറിനെ ആ നതാംഗിയുടെ ആക്രീതദാസനാക്കി.

"ഓഹോ, അപ്പോൾ ഇവളെ ഇവളുടെ സഹോദരനു കൊടുത്തതു തീരുമ, അല്ലേ? അതുകാണാം, ഞാനും ഒരു കയ്യു് നോക്കട്ടെ. ഈ ചെറുക്കനെ ഒരു പാഠം പഠിപ്പിച്ചു് വിട്ടേക്കാം", എന്നു് ശപഥംചെയ്തു് സീസർ റോമാസൈന്യവ്യൂഹങ്ങളെ നയിച്ചുകൊണ്ടു് ഈജിപ്തിന്റെനേരെ തിരിഞ്ഞു. ഈജിപ്ഷ്യൻസൈന്യം കൊട്ടകാറ്റിൽപെട്ട കരിയിലകൾപോലെ ചിന്നഭിന്നമായി. ക്ലിയോപ്പാട്രയുടെ സഹോദരൻ പലായനം ചെയ്യുന്നതിനിടക്കു് നൈൽനദിയിൽ മുങ്ങിമരിച്ചു.

അതോടുകൂടി ക്ലിയോപ്പാട്ര ഫേരോകൾ (Pharaohs) നാടുവാണ ഈജിപ്തു് മഹാസാമ്രാജ്യത്തിന്റെ മഹാരാജ്ഞിയായി വാണു.

അങ്ങിനെ മാസങ്ങൾ പലതും കഴിഞ്ഞു. ക്ലിയോപ്പാട്ര സീസറിക്കു് ഒരു ആൺപ്രജയെ സമ്മാനിച്ചു. സീസറിനുണ്ടായ ഏക പുരുഷസന്താനമായിരുന്നു അതു്. നാട്ടിൽ ഒരു ഭാര്യയിരിക്കെ ഇവളെ എങ്ങിനെ വിവാഹംചെയ്യും? ആളുകൾ എന്തുപറയും? ഈ ദുർഘടത്തെ ക്ലിയോപ്പാട്ര എങ്ങിനെ നേരിട്ടുവെന്നോ? വൈദികന്മാരേക്കൊണ്ടു് ഒരു പ്രഖ്യാപനം ചെയ്യിച്ചു, സീസർ മനുഷ്യനേ അല്ലെന്നു്. ജൂലിയസ്

സീസർ മനുഷ്യനോ?—ഛേ! അദ്ദേഹം ദേവനാണു്. സൂര്യദേവനായ 'അമ്മോൺ' ഈജിപ്തു് മഹാരാജ്ഞിക്കു് സന്തതിയെ പ്രദാനം ചെയ്യാൻവേണ്ടി മനുഷ്യാവതാരമെടുത്തിരിക്കുന്നതാണു് ജൂലിയസ് സീസർ.

ഒരു ഭ്രാന്തൻകഥപോലെ തോന്നുന്നു, ഇതൊക്കെ. പക്ഷേ ഈജിപ്തിലെ ജനതതി രണ്ടായിരം വർഷങ്ങൾക്കുമുമ്പു അതു് അപ്പടി വിശ്വസിച്ചു. ഇന്നാണെങ്കിൽ ഈവക കഥയുംകൊണ്ടിറങ്ങിയാൽ ക്ലിയോപ്പാട്ര കുഴങ്ങിയേനെ.

താമസിയാതെ സീസർ വധിക്കപ്പെട്ടു. ചണ്ഡവാശിയായ മാർക്ക് ആൻറണി—എപ്പോഴും മദ്യപാനിയും കടക്കാരനുമായ മാർക്ക് ആൻറണി—റോമാ സാമ്രാജ്യാധിപതിയായി. വിജയോന്മത്തനായ മാർക്ക് പെരുമ്പട ഇളക്കിക്കൊണ്ടു കിഴക്കോട്ടു തിരിഞ്ഞു. കണ്ണിൽപെട്ടതെല്ലാം കുത്തിവാരികൊള്ളയിടാനും കൂത്താടുവാനുമായിരുന്നു ആ പോക്കു്.

പൂർവ്വദേശത്തെ ഏറ്റവും സമ്പന്നമായിരുന്ന രാജ്യം ഈജിപ്തായിരുന്നു. മാർക്ക് ആൻറണിക്കു് അല്പം വെളിവുള്ള സമയംനോക്കി അനുചരന്മാർ പറഞ്ഞു: "നോക്കൂ, നമുക്കു് അലക്സാൻഡ്രിയക്കു് പോകാം. ആദ്യം ക്ലിയോപ്പാട്രയുടെ തലയെടുക്കാം. പിന്നെ ഈജിപ്തിൽ പോയി മദിക്കാം."

ക്ലിയോപ്പാട്ര വിറച്ചു. ആൻറണിയെ എങ്ങിനെ തടയാം? വാളും കപ്പലുംകൊണ്ടോ? സാദ്ധ്യമല്ലതന്നെ. പ്രണയചേഷ്ടകൾകൊണ്ടാണെങ്കിലോ? ആവോ—ചിലപ്പോൾ പറഞ്ഞേക്കാം. ക്ലിയോപ്പാട്ര ഏതായാലും ഒരു കൈ നോക്കുവാൻ തീരുമാനിച്ചു. സ്വതസ്സിദ്ധമായ ആ പ്രദർശനവൈഭവത്തോടെ സപ്തവർണ്ണമായ ഒരു നൗകയിൽ രാജോചിതമായ ധൂമ്രവർണ്ണത്തിലുള്ള പായകൾ പരപ്പിച്ചുംകൊണ്ടു് നാടകീയമായ ആ യാത്ര ആരംഭിച്ചു. അറബിക്കഥകളിലെ അത്ഭുതരംഗങ്ങളെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്ന തരത്തിലായിരുന്ന ആ നിറപ്പകിട്ടും വേഷവിധാനങ്ങളും. കാമദേവപ്രതീതി

യുളവാക്കുന്ന കൊച്ചുകിശോരന്മാർ രാജ്ഞിയെ ചുഴന്നുനി
ന്നു് മയിൽപ്പീലിച്ചാത്തുകൊണ്ടു് വീശവേ, പട്ടടയാട ചാ
ത്തിയ കാമിനീസമൂഹം ആരണ്യഗീതങ്ങൾക്കൊപ്പം നൃത്തം
വെച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. കത്തുന്ന സുഗന്ധദ്രവ്യങ്ങളുടെ മാദക
പരിമളം അവിടമെല്ലാം പരന്നു. ലോകൈകസുന്ദരിയായ
ക്ലിയോപ്പാട്ര ഈ ആഡംബരങ്ങളുടെ നടുവിൽ, പ്രേക്ഷക
ലോകത്തെ മുഴുവൻ മോഹിപ്പിക്കുമാറു്. കാമദേവീഭാവം
ചമഞ്ഞുകൊണ്ടു് ഒരു കൌശേയപയ്യങ്കത്തിൽ ശയിച്ചിരുന്നു.

ആലോചിച്ചുനോക്കു. നിങ്ങൾ മാക്കു് ആൻറണിയാ
യിരുന്നെങ്കിൽ ഈ അവസ്ഥയിൽ എന്തു ചെയ്യുമായിരുന്നു?
എനിക്കറിയാം. അതെ, അതുതന്നെയാണു് ഞാനും ആ സ്ഥാ
നത്തായിരുന്നുവെങ്കിൽ ചെയ്യുമായിരുന്നതു്! എന്തിനു്?
മാക്കു് ആൻറണി വാതവും, ഗ്രഹണിയും, താരണവും പി
ടിച്ചു് കിടപ്പിലായിരുന്നുവെങ്കിൽ കൂടി, ഇങ്ങിനെയൊരു
പെണ്മണിയെ തട്ടുകുവാൻ ശക്തനാവുമായിരുന്നില്ല. ഇ
വിടെ അദ്ദേഹം ഒന്നു് തട്ടുന്നുനോക്കുകപോലും ഉണ്ടായില്ല—
എന്നിട്ടവേണ്ടേ.

ഈ ആൻറണി എങ്ങനെയുള്ള മനുഷ്യനായിരുന്നു?
മഹാ ശഠൻ. തറവാടിത്വം തൊട്ടുകളിച്ചിട്ടില്ലാത്ത ഒരു മുര
ടൻ പട്ടാളക്കാരൻ. ഏതു സമയവും കണ്ണിൽകണ്ട വങ്കന്മാ
രും പ്രാകൃതസ്ത്രീകളുമൊരുമിച്ചു് കൂട്ടുകൂടി തിന്നുകുടിച്ചു് മദി
ക്കാനായിരുന്ന ഇഷ്ടം. അങ്ങിനെയുള്ള ഒരുവൻറെ പ്രേയ
സിയായി വന്നുചേർന്നവളോ? ആഭിജാത്യത്തിൻറെയും നാ
ഗരീകതയുടെയും കളിത്തൊട്ടിലിൽ ജനിച്ചുവളർന്ന സാ
ക്ഷാൽ ക്ലിയോപ്പാട്ര—പരിഷ്കാരസമ്പന്നയും സഹൃദയയും
ആയ ക്ലിയോപ്പാട്ര. ആ അഭിനിവേശം ആൻറണിയുടെ
പരുക്കൻജീവിതത്തിൽ ആദ്യമായി ലാവണ്യത്തിൻറെയും
ലാളിത്യത്തിൻറെയും മൃദുസ്പർശം ഉണ്ടാക്കി. ഇരുപതു നൂറാ

ണ്ടുകൾ കഴിഞ്ഞിട്ടും ആൻറണിക്ക് അവളോടുണ്ടായിരുന്ന കുറും പ്രേമവിശ്വാസവും നമ്മെ വിസ്മയാധീനരാക്കുന്നു.

ആണുങ്ങളെ മെരുക്കുവാനുള്ള വിദ്യയിൽ അദ്വിതീയയായിരുന്നു ക്ലിയോപ്പാട്ര. അങ്ങിനെ ചെയ്യണം, ഇങ്ങിനെ ചെയ്യരുത്, എന്നൊന്നും പറഞ്ഞു് അവൾ ആൻറണിയെ ശല്യപ്പെടുത്തുകയില്ല. അയാളുടെ ഇഷ്ടം അറിഞ്ഞു് പ്രവർത്തിക്കും. മത്സ്യം പിടിക്കുക, വേട്ടയാടുക, ചൂതാടുക മുതലായ വിനോദങ്ങളിലൊക്കെ ഒന്നിച്ചു് രസിക്കും. കൂടാതെ വേറെയും ചില നേരമ്പോക്കുകളിൽ പങ്കെടുക്കും. അടിമയുടെ വേഷംകെട്ടി ആൻറണിയൊരുമിച്ചു് രാത്രി ആരും അറിയാതെ ചുറ്റിസഞ്ചരിക്കുക, ആളുകൾ ഇരിക്കാൻപോകുമ്പോൾ പതുക്കെ പിന്നിൽനിന്നു് കസേര വലിച്ചുമാറ്റി താഴെ വീഴിക്കുക—ഇങ്ങിനെ എന്തെല്ലാം വികൃതികളാണു് കാണിക്കുകയെന്നോ! ഒരിക്കൽ ആൻറണി മീൻ പിടിക്കാൻ നോക്കിയിട്ടു് ഒന്നും കിട്ടാതെ മുറുമുറുക്കാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ അവൾ ഒരു വിദ്യ പ്രയോഗിച്ചു. തൻറെ ഭൃത്യരിൽ ഒരാളോടു് സൂത്രത്തിൽ വെള്ളത്തിനടിയിൽകൂടി മുങ്ങിച്ചെന്നു് ആൻറണിയുടെ ചൂണ്ടലിൽ ഒരു നല്ല ചാളയെ വെച്ചുകൊടുക്കുവാൻ വശംകെട്ടി!

മാർക്കു് ഭോജനപ്രിയനായിരുന്നു. ക്ലിയോപ്പാട്ര അയാൾക്കിഷ്ടമുള്ള പദാർത്ഥങ്ങൾ എപ്പോഴും തയ്യാറാക്കിച്ചു് വെച്ചിരിക്കും. രാത്രിയോ പകലോ എപ്പോൾ വേണമെങ്കിലും ആൻറണി ആവശ്യപ്പെടേണ്ട താമസം, വിഭവങ്ങൾ മുമ്പിൽ വന്നു നിറയും.

ആൻറണി അവളിൽ കലശലായി ഭ്രമിച്ചുപോയെന്നു് പറഞ്ഞാൽ കഴിഞ്ഞല്ലൊ. തൻറെടം കൈവിട്ടു് ഓരോന്നും പ്രവർത്തിക്കാനും തുടങ്ങി. ഫിനീഷ്യൻകടൽത്തീരം മുഴുവൻ അവൾക്കു് സമ്മാനമായി കൊടുത്തു. പിന്നെ ജെറിക്കോ സംസ്ഥാനം, സൈപ്രസ്ദ്വീപു്, ക്രീറ്റ്ദ്വീപു്—ഇവയും

No. 5181

ഓരോന്നായി ക്ലിയോപ്പാട്രക്കു് ഇഷ്ടദാനമായി കൊടുത്തു. എന്നിട്ടും നിലച്ചോ ആ ഭ്രാന്തു്? എല്ലാറ്റിനും മകുടം ചാർത്താനെന്നപോലെ ഒടുവിൽ ആൻറണി ക്ലിയോപ്പാട്രയുടെ മുഴുവൻ അവൾക്കു് സമ്മാനിച്ചു.

KOTTAYAM PUBLIC LIBRARY KOTTAYAM

ഈ ചാപല്യങ്ങൾ കണ്ടും കേട്ടും [illegible] നാട്ടുകാർ അമർഷം പൂണ്ടു് ആകെ ഇളകിവശായി. [illegible] നൂറു യുദ്ധങ്ങൾ ചെയ്തു് കൈക്കലാക്കിയ ഭൂമി—റോമാക്കാരുടെ ചെഞ്ചോര കൊടുത്തു് വാങ്ങിയ ഭൂമിമുഴുവൻ ഒരു കളിപ്പാട്ടംപോലെ ഈ ഈജിപ്ത്കാരിപ്പെണ്ണിനു് അങ്ങു് സമ്മാനിക്കയോ! ഇതിനു് ഒരൊറ്റ മരുന്നേ ഉള്ളുവെന്നു് അവർ തീരുമാനിച്ചു—യുദ്ധം. ക്ലിയോപ്പാട്രയുടെ സമയം എത്തിയിരുന്നു. കളി കുറച്ചു കടന്നുപോയി. വിധിനിർണ്ണായകമായ ആ ദിനം വന്നണഞ്ഞു. റോമിൻറെ ക്രോധാഗ്നിയിൽ ആൻറണി—ക്ലിയോപ്പാട്രമാരുടെ കപ്പല്പുകളും സൈന്യങ്ങളും ചാമ്പലായി.

86524

ഇനി രക്ഷയില്ലെന്നു് രണ്ടുപേർക്കും മനസ്സിലായി. ആൻറണിക്കറിയാം നാട്ടുകാരുടെ കയ്യിൽപ്പെട്ടാൽ അവർ തലയെടുക്കുമെന്നു്. അതിനിടയാക്കുകയില്ലെന്നു് തീരുമാനിച്ചു് തന്നത്താൻ കുത്തി പ്രാണവേദനയോടെ പ്രേയസിയുടെ കരവല്ലരിയിലേക്കു് ചാഞ്ഞു. ജീവിതമെന്നപോലെ ആൻറണിയുടെ മരണവും അവളോടൊട്ടിച്ചേർന്നുകൊണ്ടായിരുന്നു.

റോമാക്കാരുടെ പിടിയിൽപ്പെട്ടു് അവരുടെ തെരുവീഥികളിൽക്കൂടെ വലിച്ചിഴക്കപ്പെട്ടു് അവമാനിതയാവുന്നതിൽ ഭേദം മരണമാണെന്നു് ക്ലിയോപ്പാട്രയും നിശ്ചയിച്ചു. ജീവനോടെ ശത്രുക്കൾക്കു് പിടികൊടുക്കുകയില്ലെന്നു് ആണയിട്ടു. അതു നിറവേറ്റുകയും ചെയ്തു. അതെങ്ങനെയാണെന്നല്ലേ? ആർക്കും അറിഞ്ഞുകൂടാ. മരണാനന്തരം ഇരുപതു മിനിറ്റിനകം ആ ശരീരം കാണാനിടയായ ചിലർക്കുകൂടി ആ രഹസ്യം മനസ്സിലായില്ല. ചിലർക്കു് തോന്നിയതു് അവർ

തന്നത്താൻ കടിച്ചു മുറിവേല്പിച്ചശേഷം അതിന്മേൽ സ്വപ്ന വിഷം ഒഴിച്ചിട്ടുണ്ടാവുമെന്നാണു്. വേറെ ചിലർ പറഞ്ഞതു് അവൾ എവിടെനിന്നോ ഒരു പാമ്പിനെ പൂക്കൊട്ടയിലൊളിപ്പിച്ചോ മറേറാ സൂത്രത്തിൽ കൊണ്ടുവരുവിച്ചു് അതിനെയെടുത്തു് മാറോടണച്ചിരിക്കണം എന്നാണു്.

ഈജിപ്തിൽ എവിടെയോ അവളെ മാക്കു് ആൻറണിയോടൊപ്പം അടക്കംചെയ്തു. അതെവിടെയാണെന്നു് ഇന്നും ആർക്കും അറിഞ്ഞുകൂടാ. നിങ്ങൾ അലക്സാൻഡ്രിയായിൽ ചെന്നു് ക്ലിയോപ്പാട്രയുടെ ശവക്കല്ലറ കണ്ടുപിടിച്ചുവെന്നിരിക്കട്ടെ. പിന്നെ വേറെ ഒന്നും ചെയ്യണമെന്നില്ല. നിങ്ങൾ വലിയ സമ്പന്നനാകും. നിങ്ങളുടെ പേരു് ഭൂമിയിലുള്ള പ്രമുഖ പത്രങ്ങളിലെല്ലാം തലക്കെട്ടായി വിരാജിക്കുന്നതു് കാണാം. പോരേ?

റുഡോൾഫ് രാജകുമാരൻ

ചോരയിൽ മുങ്ങിയ അരമനരഹസ്യം

1889 ജനുവരിയിലെ മൂടൽമഞ്ഞു നിറഞ്ഞ ഒരു പ്രഭാതം. സൂര്യോദയത്തിനു് അല്പംമുമ്പു് മഹത്തായ ആസ്ട്രോ-ഹംങ്കേറിയൻ സാമ്രാജ്യത്തിന്റെ കിരീടാവകാശിയായ റുഡോൾഫ് രാജകുമാരന്റെ ആരണ്യനിവാസത്തിൽ മൂന്നു വെടിയുടെ ശബ്ദം തുടരെത്തുടരെ കേട്ടു.

റുഡോൾഫിന്റെ തോഴന്മാരിൽ ചിലർ ആ രാത്രിയിൽ അവിടെ അതിഥികളായി താമസിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. വെടിയൊച്ചകേട്ടു് പരിഭ്രാന്തരായി അവർ രാജകുമാരന്റെ ശയനമുറിയുടെ വാതിലിൽ തട്ടിവിളിച്ചു. അനക്കമൊന്നും കേൾക്കായ്കയാൽ അവർ വാതിൽ തള്ളിപ്പൊളിച്ചു് അകത്തേക്കു് കയറി.

അവിടെ കണ്ട കാഴ്ച അവരെ ഇടിവെട്ടുകൊണ്ടപോലെയാക്കി. ആ മുറി മുഴുവൻ കീഴ്മേൽ മറിഞ്ഞപോലെ തോന്നി. അങ്ങുമിങ്ങും കസേരകൾ മറിഞ്ഞുകിടന്നിരുന്നു. ഒഴിഞ്ഞ 'ഷാംപെയിൻ' കുപ്പികൾ നിലത്തു് ചിതറിയിരുന്നു. കിടക്കയിലെ മെത്തയിന്മേലും ചുമരിന്മേലും ചുട്ട ചോര തെറിച്ചിരുന്നു. രാജകുമാരൻ പുറത്തേക്കിറങ്ങാൻ തയ്യാറായ വേഷത്തിൽ—നായാട്ടിനുപോവുമ്പോൾ ധരിക്കാറുള്ള ബൂട്ട്സുംകൂടി ഇട്ടു്—ശയ്യയിൽ നെടുനീളെ കിടക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ശീഷ്ം വെടിയേറ്റു പൊളിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. തൊട്ടരുകിൽ റുഡോൾഫിന്റെ പ്രേമഭാജനത്തിന്റെ നഗ്നമായ ശരീരവും ഉണ്ടു്. ലലാടത്തിൽ വെടിയുണ്ടയേറ്റാണു്

അവർ മൃതിയടഞ്ഞതു്. പിംഗലവണ്ണത്തിലുള്ള ആ കേശ ഭാരം നെറ്റിയിലെ പരുക്കിനെ മറച്ചിരുന്നു. എത്ര പ്രാവ ശ്യം റുഡോൾഫ് അതിനെ സ്നേഹാർദ്രതയോടെ ഓമനി ച്ചിട്ടുള്ളതാണു്! അവളുടെ ദേഹത്തു് യാതൊരു പാട്ടമുണ്ടാ യിരുന്നില്ല. ഒരു ഗ്രീക്കു് ദേവതയെപ്പോലെ സുന്ദരിയായിരു ന്ന അവളുടെ ആകാരസുഷമ മരണശയ്യയിലും വഴിഞ്ഞൊ ഴുകിയിരുന്നു.

60 വർഷങ്ങൾ മുമ്പാണു് വിദൂരത്തുള്ള ആസ്ട്രിയാ യിൽവെച്ചു് ഈ ദുരന്തം ഉണ്ടായതു്. കൊലപാതകമോ, ആത്മഹത്യയോ—അതെന്തായാലും ആ സംഭവം നിങ്ങളുടെ ജീവിതത്തെക്കൂടി ബാധിച്ചിട്ടുണ്ടാവണം—അതേ, ഇപ്പോ ഴും. എന്തിനു്, അതു് ലോകചരിത്രത്തെത്തന്നെ മാറിമറി ച്ചതല്ലേ?

കാര്യം എളുപ്പത്തിൽ മനസ്സിലാക്കിത്തരാം.

ജനാധിപത്യവിശ്വാസിയായ റുഡോൾഫ് ജീവിച്ചി രുന്നുവെങ്കിൽ 1914-ൽ ആസ്ട്രിയ ജർമ്മൻപക്ഷത്തിൽ ചേ രാതെ നിൽക്കുവാൻ സാദ്ധ്യതയുണ്ടായേനേ. രാജകുമാരനു് കൈസറിനെ കണ്ണുകടായിരുന്നു. നേരെമറിച്ചു് ഇംഗ്ലണ്ടി നോടു് വലിയ പ്രതിപത്തിയും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഇംഗ്ലണ്ടിനെ തിരായി കൈയുയർത്തുവാൻ റുഡോൾഫ് സമ്മതിക്കുമായി രുന്നില്ല. അപ്പോൾ റുഡോൾഫ് ജീവിച്ചിരുന്നുവെങ്കിൽ ഒന്നാംലോകമഹായുദ്ധം ഉണ്ടാവുകയില്ലായിരുന്നു. രണ്ടാം ലോകമഹായുദ്ധത്തിന്റെ കാര്യം പിന്നെ പറയാനുണ്ടോ!

റുഡോൾഫ് തന്റെ കാമുകിയെ വെടിവെച്ചുകൊന്ന ശേഷം ആത്മഹത്യചെയ്തിരിക്കുമോ—അതോ മൂന്നാമതൊ രുകയ്യു് അവരെ രണ്ടുപേരേയും കൊലപ്പെടുത്തിയതായി രിക്കുമോ? എന്തോ, ആർക്കും അറിഞ്ഞുകൂടാ. ശോകപര്യവ സായിയായ ആ പ്രേമനാടകത്തെപ്പറ്റി എത്ര ഗ്രന്ഥങ്ങളാ ണു് രചിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നോ. ജർമ്മൻഭാഷയിലും ഇംഗ്ലീഷി

ല്യം ഇററലിയിലും ആ കഥ എഴുതപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. പക്ഷേ ആ ദാരുണരഹസ്യം ഇനിയും വെളിപ്പെട്ടിട്ടില്ല. ഇനി വെളിപ്പെട്ടും എന്നു തോന്നുന്നുമില്ല.

സംഭവം നടന്നപ്പോൾ ആ സങ്കേതത്തിൽ രാജകുമാരന്റെ രണ്ടു സ്നേഹിതന്മാർമാത്രമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു. കോബ്ഗിലെ ഫിലിപ്പ് രാജകുമാരനും കൌണ്ട് ഹോയോസും ആയിരുന്നു അവർ. രണ്ടുപേരും വിചാരിച്ചു അതു് ആത്മഹത്യയാണെന്നു്. രാജകുമാരന്റെ ദാമ്പത്യജീവിതം ആനന്ദപ്രദമായിരുന്നില്ലെന്ന വസ്തുത വിയന്നയിലെല്ലാവർക്കും അറിയാമായിരുന്നു,

എട്ടുവർഷങ്ങൾക്കുമുമ്പാണു് അദ്ദേഹം ബൽജിയംരാജാവിന്റെ മകളായ സ്റ്റീഫാനിയെ വിവാഹം ചെയ്തതു്. രണ്ടുപേർക്കും അന്യോന്യം തീരെ സ്നേഹമുണ്ടായിരുന്നില്ല. രാഷ്ട്രീയപരിഗണനകളുടെ സമ്മർദ്ദംമൂലമാണു് ആ വിവാഹം നടക്കുവാനിടയായതു്. രാജകുമാരി റുഡോൾഫിന്റെ മുറികളിലേയ്ക്കു പോവുക അപൂർവ്വംതന്നെയായിരുന്നു. എന്നാലും റുഡോൾഫ് അന്യസ്ത്രീകളോടൊപ്പം വിഹരിക്കുന്നതു് അവൾക്കു് സഹിക്കുവാൻ സാധിച്ചിരുന്നില്ല,

റുഡോൾഫ് ധാരാളം സഞ്ചരിച്ചു് ലോകവിജ്ഞാനം നേടിയിട്ടുള്ള ആളായിരുന്നു. പത്തു ഭാഷകൾ സ്വാധീനമായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിനു്; ഒരു ഗ്രന്ഥകാരനുമായിരുന്നു. ജനസ്വാധീനമോ? അദ്ദേഹം ആസ്ട്രോ-ഹംങ്കേറിയൻ സാമ്രാജ്യത്തിന്റെ ഹൃദയേശ്വരനായിരുന്നു; വിയന്നയുടെ കണ്ണിലുണ്ണിയും.

1888 ലാണു്—അതായതു് മരണത്തിനു് ഒരു കൊല്ലം മുമ്പു്—റുഡോൾഫ് ആദ്യമായി ബാറനസ്സു് മാറിവെറ്റ് സെര എന്ന സുന്ദരിയെ കണ്ടുമുട്ടിയതു്. അവൾ ഗ്രീക്കു് വംശജയായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിനു് ഇരുപത്തൊന്നു വയസ്സു പ്രായം; അവൾക്കു് പതിനാമ്പതും. പ്രഥമസമാഗത്തിൽത

ന്നെ അവർ അന്യോന്യം അനുരക്തരായി. ഉൽക്കടമായ പ്രേമാവേശം ഒരു കൊടുങ്കാറുകണക്കെ ആ യുവമിഥുനത്തെ മഥിച്ചു.

അപവാദങ്ങൾ കേട്ട് തഴമ്പിച്ച വിയന്നയെപ്പോലും ഈ പ്രണയകഥ ഞെട്ടിപ്പിച്ചു. ഒടുവിൽ അതു് കുശുക്കാരനായ ഫ്രാൻസ് ജോസഫ് ചക്രവർത്തിയുടെ ചെവിയിലും എത്തി. ആദ്യം അദ്ദേഹം അതത്ര കാര്യമാക്കിയില്ല. താൻ തന്നെ ഒരു കാലത്തും അത്ര വലിയ സന്ന്യാസിയൊന്നുമായിരുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടായിരിക്കാം ആദ്യം അതിനോടു നേരെ കണ്ണടച്ചതു്. പക്ഷേ, ഈ അപവാദം നിലയ്ക്കുന്ന മട്ടില്ല കണ്ടതു്. അതിനെപ്പറ്റി കഥകൾ വർദ്ധിച്ചുതുടങ്ങി. നാട്ടിൽ മുഴുവൻ പാട്ടായി. വിയന്നയിലും ബുഡാപ്പെസ്റ്റിലും ഇതല്ലാതെ വേറെ വർത്തമാനം ഇല്ല എന്നുവരെ എത്തി. ഇനി ഈ കളി അത്ര നന്നല്ല എന്നു കരുതി ചക്രവർത്തി മകനെ രാജധാനിയിലേക്കു് വരുത്തി സഗൗരവം താക്കീതുചെയ്തു. ഈ അനാശാസ്യബന്ധം അവസാനിപ്പിക്കണം എന്നു ചക്രവർത്തി ആജ്ഞാപിച്ചു.

പക്ഷേ റുഡോൾഫ് കൂട്ടാക്കിയില്ല. മാറിയെ താൻ ഒരിക്കലും കൈവെടിയുകയില്ലെന്നു് അദ്ദേഹം ശപഥംചെയ്തു. ചക്രവർത്തി ക്ഷുഭിതനായി അലറുകയും മേശപ്പുറത്തു് ഇടിക്കുകയും മറ്റും ചെയ്തു. റുഡോൾഫ് കുലുങ്ങിയില്ല. കാമുകിക്കുവേണ്ടി മാനവും, സർവ്വസ്വവും വേണ്ടിവന്നാൽ പ്രോജ്വലമായ ഹാപ്സ്ബർഗ് കിരീടംപോലും വലിച്ചെറിയാൻ സന്നദ്ധമായിരുന്ന ആ യുവഹൃദയം. ഭാര്യയേയും സിംഹാസനത്തെയും വെടിഞ്ഞു് മാറിയെ വിവാഹംചെയ്യണമെന്നായിരുന്നു റുഡോൾഫിന്റെ വിചാരം. പക്ഷേ വയോധികനായ ചക്രവർത്തി ക്രോധാവേശത്താൽ മതിമറന്നു് മകന്റെ നേരെ തട്ടിക്കയറി.

അതിനുശേഷം റുഡോൾഫും മാറിയും വളരെ കരുതലോടെയാണ് പെരുമാറിവന്നതു്. ആരുമറിയാതെ അവർ കൂടക്കൂടെ സന്ധിച്ചു. ഈ ശുദ്ധസന്ദർശനങ്ങൾക്കുള്ള രംഗം വിയന്നായിലെ കണ്ണുകളിൽനിന്നും കാതുകളിൽനിന്നും മുപ്പതുനാഴിക അകലെ പൈൻ വൃക്ഷങ്ങൾക്കിടയിൽ ഒളിച്ചിരുന്ന ആ നായാട്ടുസങ്കേതംതന്നെയായിരുന്നു.

ആ ദുരന്തനാടകത്തിലെ അന്ത്യരംഗവും അവിടെവെച്ചുതന്നെയാണു് നടന്നതു്. ജനുവരിയിലാണു്—പതിവുപോലെ ഒന്നിച്ചുകൂടി പ്രേമമധുരങ്ങളായ ചില ദിനങ്ങൾ പോക്കുവാൻ അവർ എത്തിച്ചേർന്നിരിക്കുമ്പോൾ വിധിനിർണ്ണായകമായ ആ വെടിപൊട്ടി ചരിത്രഗതിതന്നെ മാറിമറഞ്ഞതു്.

സംഭവംനടന്ന അന്നുരാവിലെ ആറരമണിക്കു് രാജകുമാരനെ അനുചരൻ ഉറക്കുണർത്തി. വേട്ടക്കു പോവാൻവെച്ചിരുന്ന സമയമാണു്. പക്ഷേ കഠിനമായ ശൈത്യവും മൂടൽമഞ്ഞും ഉണ്ടെന്നു് അനുചരൻ ഉണർത്തിച്ചതനുസരിച്ചു് ആ പരിപാടി വേണ്ടെന്നുവെച്ചു. വിയന്നായിലേക്കു് മടങ്ങിപ്പോവുകയാണെന്നുപറഞ്ഞു് കുതിരവണ്ടികൊണ്ടുവരാൻ കല്പിക്കുകയുംചെയ്തു.

ആ അനുചരനാണു് റുഡോൾഫിനെ ജീവനോടുകൂടി ഒടുവിൽ കണ്ടതു്. താൻ കാണുമ്പോൾ രാജകുമാരൻ പ്രസന്നവദനനായിരുന്നുവെന്നു് അയാൾ പറഞ്ഞു. ആ യുവമിഥുനത്തെ ആരോ കൊലപ്പെടുത്തിയതായിരിക്കണം എന്നായിരുന്നു അയാളുടെ ദൃഢവിശ്വാസം.

റുഡോൾഫ് എന്തിനു് ആത്മഹത്യചെയ്യണം? അങ്ങിനെ ഒരു സാഹസം ചെയ്യുവാൻ മനുഷ്യനു് ഒരു കാരണം വേണ്ടേ? ലോകത്തിൽ വളരെ ചുരുക്കംപേർക്കുമാത്രമേ ജീവിതത്തോടൊട്ടിനിൽക്കുവാൻ ഇത്രയധികം താല്പര്യങ്ങൾ

ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടാവുകയുള്ളു. അളവില്ലാത്ത സമ്പത്തിനടമസ്ഥത; പ്രജാലക്ഷങ്ങളുടെ സ്നേഹവാത്സല്യം; നിറഞ്ഞ യൌവ്വനം; പ്രേമസൌഭാഗ്യം; ഹാപ്സ്ബർഗ് സിംഹാസനാവകാശം—ഇതിൽ കൂടുതൽ ഒരു മനുഷ്യനു് എന്തുവേണം, ജീവിക്കാൻ?

ചക്രവർത്തിക്കു് സംഗതി ആരുമറിയാതെ ഒതുക്കിക്കളയണമെന്നു് മോഹം ഉണ്ടായിരുന്നു.. കൊട്ടാരഭിഷഗ്വരനോടു് രാജകുമാരൻ മരിച്ചതു് രക്തസമ്മർദ്ദംമൂലമാണെന്നു് ഒരു പ്രസ്താവനയിൽ ഒപ്പുവെക്കാൻ ആജ്ഞാപിച്ചു. പക്ഷേ അയാൾ കൂട്ടാക്കിയില്ല.

ശവസംസ്കാരം രാജോചിതമായ മോടിയിലും അന്തസ്സിലും നടത്തി. ആറു നൂറ്റാണ്ടുകളായി ആസ്ട്രിയായെ ഭരിച്ചുവന്ന ഹാപ്സ്ബർഗ് കുലപതികളുടെ ഇടയിൽ റുഡോൾഫും അന്ത്യവിശ്രമംകൊണ്ടു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രേയസിയുടെ കഥയോ? ആക്കുംവേണ്ടാത്ത ആ ജഡം ആരോ ഒരു കൂട്ടയിലാക്കി നായാട്ടസങ്കേതത്തിലെ അടുക്കളത്തളത്തിൽ കൊണ്ടിട്ടു. കുറേദിവസം അതങ്ങിനെ അവിടെ കിടന്നു.

ഒടുവിൽ ഒരു രാത്രി ആ അനാഥശവം പൈൻകാടിനുള്ളിൽ ഏകാന്തമായി സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന ഒരു സന്യാസിമഠത്തിൽ മറവുചെയ്യപ്പെട്ടു.

വെറും പൈൻ പലകക്കഷണൾകൊണ്ടു് തട്ടിക്കൂട്ടിയ ഒരു ശവപ്പെട്ടിയിൽ ആണു് പാതിരിമാർ അവളെ അടക്കം ചെയ്തതു്. പെട്ടിയിലേക്കിറക്കുമ്പോൾ അവളുടെ വസ്ത്രം ആ പരുക്കൻപലകകളിന്മേൽ കൊണ്ടുകീറി. കാമുകസമാഗമത്തിൽ സഹർഷം ഓടിക്കിതച്ചുവരുമ്പോൾ അവളുടെ ശിരസ്സിനെ അലങ്കരിച്ചിരുന്ന ആ തൊപ്പിതന്നെ തലയിണയുടെ സ്ഥാനത്തു് അവിടെ ചുരുട്ടിവെക്കപ്പെട്ടു.

പൈൻ മരക്കൂട്ടത്തിൽ അലഞ്ഞുലയുന്ന കാറ്റിന്റെ ദീനനിശ്വാസംതന്നെയായിരുന്നു അവളുടെ ചരമഗീതം.

റവറൻറ് ചാൾസ് എൽ. ഡോഡ്ജ്സൺ

'അദ്ഭുതലോക'ത്തിൻെറ സ്രഷ്ടാവ്

90 വർഷങ്ങൾമുമ്പു നടന്ന ഒരു കഥയാണു്. ഒരു ദിവസം ലജ്ജാശീലനും വിനയസമ്പന്നനുമായ ഒരു യുവാവു് മൂന്നു ബാലികമാരേയുംകൊണ്ടു് തെംസ്നദിയിൽ ഒരുല്ലാസയാത്രക്കു പോയി. തോണിയിൽ കയറുമ്പോൾ അയാളേപ്പറ്റി ആരും ഒന്നും കേട്ടിട്ടുണ്ടായിരുന്നില്ല. എന്നാൽ മൂന്നു മണിക്കൂർ കഴിഞ്ഞു് കരക്കിറങ്ങിയപ്പോൾ അയാൾ കാൽവെച്ചതു് 19-ാംനൂറ്റാണ്ടിലെ മഹായശസ്വികളിലൊരാളായിത്തീരുവാനുള്ള വഴിയിലേക്കാണു്.

ഡോഡ്ജ്സൺ എന്നായിരുന്നു യുവാവിൻെറ പേരു്. അങ്ങിനെ പറഞ്ഞാൽ നിങ്ങൾക്കു് ആളെ മനസ്സിലാവില്ല. പക്ഷേ ശരിക്കുള്ള പേരു് അതായിരുന്നു.

ചിലപ്പോൾ റവറൻറ് ഡോഡ്ജ്സൺ എന്നു വിളിക്കും. ചിലപ്പോൾ പ്രഫസർ ഡോഡ്ജ്സൺ എന്നും വിളിക്കും. അതെന്താണെന്നോ? ആഴ്ചയിൽ ആറുദിവസം ഓക്സ്ഫോർഡ് യൂണിവേഴ്സിറ്റിയിൽ ഗണിതശാസ്ത്രം പഠിപ്പിക്കുകയായിരുന്നു ജോലി. ഞായറാഴ്ച പള്ളിയിൽ പ്രസംഗിക്കുകയും ചെയ്യും.

മുതിർന്ന ആളുകളോടു് സംസാരിക്കുമ്പോൾ ആ മനുഷ്യൻ ലജ്ജാപരവശനായിത്തീരും. ഒപ്പത്തിനൊപ്പം സംസാരിക്കുവാനാവാതെ കുഴങ്ങും. എന്നാൽ കൊച്ചുബാലികമാക്കു് വല്ല രസകഥകളും പറഞ്ഞുകൊടുക്കുവാനാണെങ്കിൽ വലിയ ഇഷ്ടമാണു്. എത്ര പറഞ്ഞാലും മതിയാവുക

യില്ല. അന്ന് തെംസ് നദിയിൽ തോണിയാത്രക്ക് പോയ പ്പോഴും ഇതുതന്നെയായിരുന്നു ജോലി.

അന്നത്തെ കഥ എന്തായിരുന്നുവെന്നോ? ഒരിക്കൽ ഒരു കൊച്ചുപെൺകുട്ടി ഉറക്കത്തിൽ ഒരു മുയൽപ്പൊത്തിൽ വീണ് ഭ്രമിക്കടിയിൽ പോയി ഒരു അത്ഭുതലോകത്തിൽ ഉണർന്ന ആ കഥയില്ലേ? അതുതന്നെ. ആ കുട്ടികൾക്ക് കഥ വളരെ ഇഷ്ടമായി. കേട്ടിട്ട് മതിയായില്ല. തോണിയാത്ര യുടെ കഥതന്നെ മറന്നു. "ഒരിയ്ക്കൽകൂടി പറയൂ", "അല്ലെങ്കിൽ അതൊന്നു എഴുതിത്തരൂ"—എന്നു പറഞ്ഞു് അവർ കാഥികനെ പിടികൂടി. ഗത്യന്തരമില്ലാതെ വഴിപ്പെടേണ്ടി വന്നു. ഒരു രാത്രികൊണ്ടു് അതു് എഴുതിത്തീർക്കുകയും ചെയ്തു.

പേരെന്താണു് ഇടേണ്ടതു് എന്നായി ആലോചന. കഥ കേൾക്കുവാൻ ഉണ്ടായിരുന്ന കുട്ടികളിൽ ഒരുത്തിയുടെ പേരു് ആലിസ് എന്നായിരുന്നു. എന്നാൽ ആ പേരുതന്നെ ഇരുന്നോട്ടെ എന്നു കരുതി കഥക്കു് 'ആലിസ് ഇൻ വൺഡർ ലാൻറ്' എന്നു പേരിട്ടു.

കഥ എഴുതിത്തീർന്നതോടെ ആ കഥതന്നെ മറന്ന കൂട്ടത്തിലായി. അതെവിടെയോവെച്ചു് പൂട്ടി. അല്ലെങ്കിലും അതൊക്കെ ആരെങ്കിലും വലിയ കാര്യമായി കണക്കാക്കാറുണ്ടോ? വെറും നേരമ്പോക്കു്.

വർഷങ്ങൾ പലതും കഴിഞ്ഞു. ഒരു ദിവസം ഒരു സുഹൃത്തു് യാദൃച്ഛികമായി ഈ കടലാസുകെട്ടു് കാണാനിടയായി. പൊടിയാകെ തട്ടി ഒന്നു കണ്ണോടിച്ചുനോക്കിയപ്പോൾ അയാൾ ഹഠാദാകൃഷ്ടനായി. ഒറ്റ ഇരുപ്പിൽ അതുമുഴുവൻ വായിച്ചിട്ടേ അവിടെനിന്നു എണീറ്റുള്ളു. അയാൾക്കു് അതു് ഇത്രയേ പിടിച്ചുള്ളു എന്നു പറയാൻവയ്യ. പ്രസിദ്ധം ചെയ്യാതെ സമ്മതിക്കില്ല എന്നു പറഞ്ഞു. എന്തു്? — പ്രസിദ്ധം ചെയ്യുകയോ! ഓക്സ്ഫോർഡ് സർവ്വകലാശാലയിലെ ഒരു ഗണിതശാസ്ത്ര പ്രഫസർ കൊച്ചുകിടാങ്ങൾക്കുവേണ്ടി

ഒരു വിഡ്ഢിക്കഥ പറഞ്ഞുകൊട്ടത്തുവെന്നുവെച്ചു് അതൊക്കെ അങ്ങോട്ടു് പ്രസിദ്ധീകരിക്കുകയോ! പ്രഫസർ ഡോഡ്ജ്സൺ അമ്പരന്നു. വല്ലവരും അറിഞ്ഞാൽ കുറച്ചിലില്ലേ? ഒരു നിലയും വിലയും ഇല്ലേ, എല്ലാവക്കും?

എന്തായാലും കൊള്ളാം, ഇതു് പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടേ ഇനി ഒരു കാര്യം എന്നു് സ്നേഹിതനും ശഠിച്ചു. അയാൾ പിടിച്ച വാശി ജയിക്കുകയും ചെയ്തു. എങ്കിലും ഒരു വിട്ടുവീഴ്ച ചെയ്യേണ്ടിവന്നു. ഗ്രന്ഥകർത്താവിന്റെ സ്ഥാനത്തു് ഒരു കല്പിതനാമം കൊടുത്തു: ലൂയീ കരോൾ എന്ന പേരു്.

ആ പുസ്തകം ഒരു ദിഗ്വിജയി തന്നെയായിരുന്നു. ആംഗലലോകത്തെ മുഴുവൻ അതു് മയക്കിക്കളഞ്ഞു. ക്ഷണത്തിൽ മറ്റു 14 ഭാഷകളിലേക്കു് തർജ്ജമ ചെയ്യപ്പെട്ടു. ടെന്നസ്സിമുതൽ ടിംബക്ടുവരെ എവിടെച്ചെന്നാലും അതിലെ വരികൾ ചൊല്ലുന്നതു് കേൾക്കാം.

കാലം ചെല്ലുംതോറും ആ കഥയുടെ പ്രചാരം കൂടിവരികയാണു്. ഇംഗ്ലീഷ്ഭാഷയിൽതന്നെ വിറ്റഴിഞ്ഞ പ്രതികളുടെ എണ്ണം പറഞ്ഞാൽ വിശ്വസിക്കില്ല. അഹോരാത്രം അലറിത്തിരിയുന്ന അച്ചടിയന്ത്രങ്ങൾ ഇതുവരെയായി അതിന്റെ 169 പതിപ്പുകൾ അടിച്ചുതള്ളിയിട്ടുണ്ടു്. ഈ കഴിഞ്ഞ 70 വർഷങ്ങൾക്കുള്ളിൽ ഇതുപോലെ ബാലമനസ്സിനെ അപഹരിക്കുന്ന ഒരു കഥ ആരും എഴുതിയിട്ടില്ല—പറഞ്ഞിട്ടുമില്ല.

മിസ്സിസ് അബ്രാഹം ലിങ്കൺ

ഒരു മഹാന്റെ കണ്ണിലെ കരട്

അമേരിക്കയുടെ ഭാഗ്യവിധാതാവായ അബ്രഹാംലിങ്കന്റെ ശോകാത്മകമായ ജീവചരിത്രത്തിലെ ഏറ്റവും മ്ലാനമായ അദ്ധ്യായം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദാമ്പത്യകഥയാണ്.

അത്ഭുതം എന്നു പറയട്ടെ—ആ കാര്യത്തെപ്പറ്റി ലിങ്കൺ ഒരിക്കൽ മാത്രമേ ഒന്നു സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളു. വിവാഹം കഴിഞ്ഞു് ഒരാഴ്ചകഴിഞ്ഞപ്പോൾ അദ്ദേഹം ഒരു സുഹൃത്തിനു് കായ്മാത്രപ്രസക്തമായ ഒരു കത്തെഴുതിയ കൂട്ടത്തിൽ ഇങ്ങനെ ഒരു വരി അനുബന്ധംപോലെ എഴുതി. "ഇവിടെ വിശേഷം ഒന്നും ഇല്ല—എന്റെ വിവാഹം ഒഴിച്ചാൽ. അതു് എനിക്കുതന്നെ മനസ്സിലാവാത്ത ഒരു അത്ഭുതമാണതാനും," എന്നു്. ആ കത്തു് ഇന്നു് ഷിക്കാഗോ ഹിസ്റ്റോറിക്കൽ സൊസൈറ്റി സൂക്ഷിച്ചുവെച്ചിട്ടുണ്ടു്.

അഭിഭാഷകജീവിതത്തിൽ 20 വഷ്ത്തോളം ലിങ്കന്റെ പങ്കാളിയായിരുന്ന വില്ല്യം ഹെൺഡനേപ്പോലെ ആരും അദ്ദേഹത്തോടു് അത്ര അടുത്ത പെരുമാറിയിട്ടില്ല. "എന്റെ അറിവിൽ ആ 20 വഷ്ത്തിന്നിടയിൽ സന്തോഷംനിറഞ്ഞ ഒരൊറ്റ ദിവസമെങ്കിലും ലിങ്കനു് ഉണ്ടായിട്ടില്ല"—എന്നാണു് ഹെൺഡൺ പറയുന്നതു്. അതിന്റെ മുഖ്യകാരണം അസന്തുഷ്ടമായ ആ ദാമ്പത്യബന്ധമാണെന്നാണു് ഹെൺഡന്റെ അഭിപ്രായം.

ലിങ്കന്റെ ഒരു ജീവചരിത്രമെഴുതാൻവേണ്ടി ഞാൻ മൂന്നു വഷ്ംമുഴുവൻ അദ്ദേഹത്തെ സംബന്ധിച്ച സവ്വവിവ

രങ്ങളും പഠിക്കുകയുണ്ടായി—പ്രത്യേകിച്ച് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗൃഹജീവിതത്തെപ്പറ്റി. ഒടുവിൽ എനിക്കു ബോദ്ധ്യമായി, ആ ദാമ്പത്യം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതത്തിലെ ഏറ്റവും വലിയ ശാപംതന്നെയായിരുന്നുവെന്ന്.

ഈ ബന്ധം ഒരുതരത്തിലും ചേച്ചയില്ലാത്തതാണെന്ന് വിവാഹംകഴിഞ്ഞയുടനെതന്നെ അദ്ദേഹത്തിനു മനസ്സിലായി. സ്വഭാവത്തിലും അഭിരുചികളിലും പെരുമാറ്റത്തിലും ആദർശങ്ങളിലും അവർക്കുതമ്മിൽ യാതൊരു പൊരുത്തവും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല.

മേരിടോഡ്—അതായിരുന്നു അവരുടെ പേര്—കെൻടക്കിയിലെ ഒരു പ്രശസ്തസ്കൂളിലായിരുന്നു പഠിച്ചതു്. പണത്തിനും പെരുമയ്ക്കുംമാത്രം സ്ഥാനം കൊടുത്തിരുന്നവരുടെ ഒരു ആസ്ഥാനമായിരുന്നു അതു്. അവിടെ പഠിച്ചവർ പാരീസ്പൌരന്മാരെപ്പോലെ ഫ്രെഞ്ച് സംസാരിക്കുമെന്നായിരുന്നു ഒരു മേന്മ. വാസ്തവത്തിൽ ഇല്ലിനോയ്സംസ്ഥാനത്തു് മേരിയെപ്പോലെ പരിഷ്കൃതവിദ്യാഭ്യാസം സിദ്ധിച്ച വനിതകൾ വേറെ ആരും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ലിങ്കണോ? തനി ഗ്രാമീണൻ. ആകെ 12 മാസം തുടച്ചയായി സ്കൂളിൽ പഠിച്ചിട്ടില്ലാത്ത ഒരു പ്രാകൃതമനുഷ്യൻ.

ആഭിജാത്യത്തിലും അവർ തമ്മിൽ അജഗജാന്തരമുണ്ടായിരുന്നു. മേരിക്കു തന്റെ കുടുംബത്തിന്റെ കുലീനത്വത്തെപ്പറ്റി വലിയ ഗർവ്വായിരുന്നു. ഓരോ പൂർവ്വികന്മാരെപ്പറ്റിയും പല മേന്മകളും പറയാനുണ്ടായിരുന്നു. ഒന്നൊരു ജനറൽ; ഒന്നൊരു ഗവണ്ണർ; മറെറാരാൾ നാവികസെക്രട്ടറി. എളിയ നിലയിൽ ആരും ഉണ്ടായിട്ടില്ല.

നേരെമറിച്ചു്, ലിങ്കന്റെ പൂർവ്വികർ വെറും സാധാരണക്കാർ മാത്രമായിരുന്നു. ലിങ്കനു് സ്വകുടുംബമേന്മയിൽ യാതൊരു അഭിമാനവും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. സ്പ്രിങ്ങ്

ഫീൽഡിൽ വസിക്കുന്ന കാലത്തു തന്നെക്കാണാൻ തന്റെ ഉറ്റവരായി ഒരാൾമാത്രമേ വന്നിട്ടുള്ളുവെന്നും ആ നിർഭാഗ്യവാന്റെമേൽ ആളുകൾ ഒരു കളവുകൂറ്റം ആരോപിക്കുകയുണ്ടായിയെന്നും ലിങ്കൺ പ്രസ്താവിക്കുകയുണ്ടായിട്ടുണ്ട്.

മേരിക്കു് വേഷഭൂഷകളിലും മറ്റു ആഡംബരങ്ങളിലും വലിയ ഭ്രമമായിരുന്നു. കൂടിലിൽ പിറന്നു വളർന്ന ലിങ്കൺ ഏറ്റവും ലളിതമായ ഒരു ജീവിതം നയിക്കുവാനാണു് ഇഷ്ടപ്പെട്ടിരുന്നതു്. വേഷവിധാനങ്ങളിൽ തീരെ അശ്രദ്ധനായിരുന്ന അദ്ദേഹം. ചിലപ്പോൾ ടൌസറിന്റെ ഒരു കാലു് ബൂട്ട്സിന്റെ ഉള്ളിലും മറേറ കാലു് പുറത്തും ആയി ഇട്ടിരിക്കുന്നതു് കാണാം. അതൊന്നും അദ്ദേഹം അറിയുകയേ ഇല്ല. അതുപോലെ പരിഷ്കാരികളുടെ ആചാരോപചാരങ്ങളും നടവടിക്രമങ്ങളും ഒന്നും അദ്ദേഹത്തിനു് വശമുണ്ടായിരുന്നില്ല. മേരിക്കു് അതുതന്നെയായിരുന്ന ലോകം. പരിഷ്കൃതജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ പെരുമാറുമ്പോൾ ലിങ്കന്റെ ഓരോ ചലനങ്ങളും അവർ വിമർശനബുദ്ധ്യാ വീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും. ചിലപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചില ഗ്രാമീണസമ്പ്രദായങ്ങൾ അവരെ അത്യധികം ലജ്ജിപ്പിക്കാറുണ്ടു്.

ഗർവ്വിഷ്ടയായ സ്ത്രീ. വിനയസമ്പന്നനായ പുരുഷൻ. ഇവർ തമ്മിലുള്ള ചേർച്ച എങ്ങനെ ശോഭിക്കും? പോരെങ്കിൽ ആ സ്ത്രീ അസൂയയുടേയും പൗരുഷ്യത്തിന്റേയും വിളനിലമായിരുന്നു. ലിങ്കൺ വേറെ ഒരു തരുണിയെ ഒന്നു നോക്കിയാൽമതി, മേരിക്കു് കലികയറിയ പോലെയായി.

വിവാഹനിശ്ചയംകഴിഞ്ഞു് കുറച്ചുനാൾ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ലിങ്കനുതോന്നി ആ ബന്ധം ആശാസ്യമാവില്ലെന്നു്. ഒടുവിൽ കാര്യം തുറന്നുപറഞ്ഞു് ഒരെഴുത്തെഴുതി മേരിക്കു കൊടുക്കുവാൻ ഒരു സ്നേഹിതനെ ഏല്പിച്ചു. അയാൾ അതു് കീറിക്കളഞ്ഞു. ''വേണമെങ്കിൽ നേരിട്ടു് പോയി പറയൂ''

എന്നു പറഞ്ഞു. അതനുസരിച്ചു് ലിങ്കൺ മേരിയെ സന്ദർശിച്ചു് താൻ വാസ്തവത്തിൽ ഈ വിവാഹത്തിൽ തല്പരനല്ലെന്നു് അറിയിച്ചു. മേരി കരയാൻ തുടങ്ങി. ഇതു തീരെ അവിചാരിതമായിരുന്നു. ലിങ്കനു് അബലാബാഷ്പം കാണാൻ വയ്യായിരുന്നു. ''ഞാൻ പറഞ്ഞതു് പിൻവലിക്കുന്നു'' എന്നു പറഞ്ഞു് കീഴടങ്ങി.

1841 ജൂൺ 1–ാംനു- വിവാഹം നിശ്ചയിച്ചു. കല്യാണത്തിനു് അതിഥികൾ വന്നുതുടങ്ങി. വെഡ്ഡിങ്ങ്കേക്കു് തയ്യാറായി. പുരോഹിതൻ സന്നദ്ധനായി നിൽക്കുന്നു. പക്ഷേ വരനെ കാണാനില്ല! ലിങ്കൺ ആധിമൂഴത്തു് തളർന്നു പരവശനായി കിടക്കുകയായിരുന്നു. കാണാൻചെന്ന സുഹൃത്തുക്കൾ ലിങ്കന്റെ സ്ഥിതികണ്ടു് അസ്വസ്ഥരായി. അദ്ദേഹം ഒരു ഭ്രാന്തനെപ്പോലെ പിച്ചുംപേയും പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു. അഹിതമായ ആ ബന്ധത്തിനെതിരായി ലിങ്കന്റെ ആത്മാവു് ദീനരോദനം പുറപ്പെട്ടുവിക്കുകയായിരുന്നിരിക്കണം. ജീവിതം ഒരു ക്ലേശമായി തോന്നുന്നുവെന്നു അദ്ദേഹം ഉരുവിട്ടു. അദ്ദേഹം ആയിടക്കു് ആത്മഹത്യയെപ്പറ്റി ഒരു കവിതയെഴുതിയതു് ഒരു പത്രത്തിൽ വന്നു. വല്ല സാഹസവും പ്രവർത്തിച്ചേക്കുമോ എന്നു ഭയന്നു് സുഹൃത്തുക്കൾ ലിങ്കന്റെ കൈവശം ഉണ്ടായിരുന്ന കത്തി എടുത്തുകൊണ്ടുപോയി.

അക്കാലത്തു് അദ്ദേഹം ഒരു സുഹൃത്തിനു് ഇങ്ങിനെ എഴുതി. ''ഈ ലോകത്തിൽ എന്നെപ്പോലെ ദുഃഖിതനായ ഒരു മനുഷ്യൻ ഉണ്ടായിരിക്കുകയില്ല. എന്റെ വ്യഥാഭാരം സമസ്തലോകർക്കും സമമായി പങ്കുവെച്ചാൽ ഈ ലോകത്തിൽ പിന്നെ നിങ്ങൾ ഒരൊറ്റ പ്രസന്നമുഖം കാണുകയില്ല. എന്നെങ്കിലും ഈ ദുഃഖത്തിനു് ഒരു ശമനം ഉണ്ടാവുമോ? എനിക്കു തോന്നുന്നു അതൊരിക്കലും ഉണ്ടാവില്ലെന്നു്. പക്ഷേ ഈ നിലക്കു് ജീവിതം തുടരുക എന്നതും അചിന്ത്യമാണു്.

ഒന്നുകിൽ ഇതിനൊരുതിവരണം; അല്ലെങ്കിൽ എനിക്കു മരിക്കണം...''

രണ്ടുവഷ്ത്തേക്കു് ലിങ്കൺ മേരിടോഡിനെ തിരിഞ്ഞു നോക്കിയില്ല. അപ്പോഴേക്കും ഒരു നാട്ടപ്രമാണി അവരെ സൂത്രത്തിൽ ഒരു സ്ഥലത്തു് കൂട്ടിമുട്ടിച്ചു. തന്നെ വിവാഹം ചെയ്യേണ്ടതു് ലിങ്കന്റെ ധാർമ്മികകടമയാണെന്നു് മേരി തുറന്നു പ്രസ്താവിച്ചു. ലിങ്കൺ സമ്മതിച്ചു.

ഇല്ലിനോയിൽവെച്ചു് ഞാൻ ഒരു കഥ കേൾക്കുകയുണ്ടായി. വിവാഹാനന്തരം ലിങ്കണും ഭാര്യയും കുറേക്കാലം അവിടെ ഒരു ഹോട്ടലിൽ താമസിക്കുകയുണ്ടായിട്ടുണ്ടത്രെ, ഒരിക്കൽ കാപ്പി കുടിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ ലിങ്കൺ എന്തോ പറഞ്ഞതു പിടിക്കാതെ ഭാര്യ ശുണ്ഠിയെടുത്തു് അന്യർ കാൺകെ ഒരു കോപ്പ ചൂടുകാപ്പി അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുഖത്തേക്കു് ഒഴിച്ചുവത്രെ. അപ്പോഴേക്കും ഹോട്ടൽക്കാരി ഒരു തുണി നനച്ചുകൊണ്ടുവന്നു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുഖവും കോട്ടും തുടച്ചു. ഇങ്ങിനെ എന്തെല്ലാം സംഭവങ്ങൾ ആ ഭാഗ്യംകെട്ട കുടുംബത്തിൽ നടന്നിരിക്കണം!

എങ്കിലും ആ സ്ത്രീയുടെമേൽ വിധി കല്പിക്കുന്നതിനുമുന്പു് നാം ഒന്നോക്കണം. അവർ ഒടുവിൽ ഭ്രാന്തായിട്ടാണു് മരിച്ചതു്. ഒരുപക്ഷേ ആ വ്യാധി കാലേതന്നെ അവരുടെ മനസ്സിനെ വികൃതമാക്കിയിരിക്കാം.

എന്തൊരു ശോകാത്മകമായ ദാമ്പത്യകഥയാണു് അതു്! ആ 23 വഷ്ത്തിനിടയിൽ അദ്ദേഹം എന്തെല്ലാം സഹിച്ചു! എന്തെല്ലാം അനുഭവിച്ചു.' എന്നിട്ടും കുത്ത ഒരു വാക്കു്—ആവലാതിയായിട്ടോ പ്രതിഷേധമായിട്ടോ—അദ്ദേഹത്തിൽനിന്നു പുറത്തുവന്നിട്ടില്ല. ക്ഷമാമൂർത്തിയായ യേശുവിനെപ്പോലെ ജീവിതാവസാനംവരെ ലിങ്കൺ കുരിശുചുമന്നു.

ക്രിസ്റ്റോഫർ കൊളംബസ്

അമേരിക്ക കണ്ടെത്തിയവരിൽ മൂന്നാമൻ

നാം എല്ലാ ഒക്ടോബർ 12-ാംനു-യും ക്രിസ്റ്റോഫർ കൊളംബസ് അമേരിക്ക കണ്ടുപിടിച്ച ആ മഹാസംഭവം ആഘോഷിക്കാറുണ്ടല്ലൊ. എന്നാൽ അതിൽ ഒരു തമാശയുണ്ട്. കൊളംബസ് വാസ്തവത്തിൽ അമേരിക്ക കണ്ടുപിടിച്ചതു് ഒക്ടോബർ 23-ാംനു-യാണു്. നാം ഇപ്പോൾ അനുവർത്തിക്കുന്ന കലണ്ടർ പോപ്പ് ഗ്രിഗറി ഏർപ്പെടുത്തിയതാണല്ലോ. കൊളംബസ്സിന്റെ കാലശേഷം 100 വർഷങ്ങൾ കഴിഞ്ഞാണു് ഈ കലണ്ടർ നടപ്പിൽ വന്നതു്. അമേരിക്കയിൽ അതു് നടപ്പിലാക്കിയതു് 1752-ലാണു്, അതോടെ 11 ദിവസങ്ങൾ മുമ്പോട്ടു് തള്ളി ദിവസക്രമം കണക്കാക്കേണ്ടിവന്നു. എന്തുകൊണ്ടാണെന്നോ? പഴയ സമ്പ്രദായമനുസരിച്ചു് സൂര്യന്റെ വിട്ടു് 11 ദിവസം പിന്നിലായിരുന്ന സമയക്രമം. അപ്പോൾ ഇന്നത്തെ കലണ്ടർസമ്പ്രദായമനുസരിച്ചു് നോക്കുമ്പോൾ കൊളംബസ് അമേരിക്ക കണ്ടെത്തിയ ദിവസം ഒക്ടോബർ 23 ആയി വരും.

കൊളംബസ്സു് സമുദ്രയാനം ആരംഭിച്ചതു് കടൽക്കൊള്ളക്കാരുടെ കൂടെയായിരുന്നു! അത്ഭുതപ്പെടേണ്ട. അക്കാലത്തു് കുലീനകുടുംബങ്ങളിൽ പിറന്ന ബാലന്മാരെ പരിശീലനത്തിനു് അയക്കുന്നതു് കൊള്ളക്കപ്പലിലേക്കായിരുന്നു. കടൽകൊള്ളക്കാരുടെ കീഴിൽ കുറച്ചു് അഭ്യസിച്ചാൽ നല്ല തന്റേടവും കൈയൂക്കും ഉണ്ടാവും എന്നായിരുന്നു വിശ്വാസം. പോരെങ്കിൽ കുറച്ചു് സമ്പാദിക്കയും ആവാമല്ലോ.

ഇതിലൊന്നും യാതൊരു മോശവും ഉള്ളതായി കരുതിയിരുന്നില്ല—പിടികൊടുക്കാതിരുന്നാൽ മതി. പിടിച്ചുപോയാൽ പിന്നത്തെ കഥ പരുങ്ങൽതന്നെ.

പള്ളിക്കൂടത്തിൽവെച്ച് കൊളംബസ് വായിച്ചിട്ടുണ്ട്, ഭൂമി ഉരുണ്ടതാണെന്നുള്ള പൈത്തഗോറസിന്റെ സിദ്ധാന്തം. ആ ഓമ്മ തലയിൽകിടന്ന് പുകഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു. അങ്ങനെയിരിക്കുമ്പോഴാണ് ഭൂതോദയംപോലെ ഒരു തോന്നലുണ്ടായത്. ഭൂമി ഉരുണ്ടതാണെങ്കിൽ ഇന്ത്യയിലേക്ക് ഒരു എളുപ്പവഴി ഉണ്ടായിരിക്കണമല്ലൊ. എന്തുകൊണ്ട് അതു കണ്ടുപിടിച്ചുകൂടാ? അപാരമായ ദ്രവ്യലാഭവുമുണ്ടാവാമല്ലൊ.

ഈ ആലോചനകേട്ട് അവിടത്തെ പണ്ഡിതന്മാരും ചിന്തകന്മാരും പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു. എന്തു വിഡ്ഢിത്തമാണ് ഈ ചെറുക്കൻ പുലമ്പുന്നത്? വിദൂരപൂർവ്വദേശത്തു കിടക്കുന്ന ഇന്ത്യയിലെത്താൻ നേരെ പടിഞ്ഞാട്ട് പോയാൽമതിയത്രേ! ഇവന് കിറുക്കുണ്ടോ എന്നായി സംശയം. ഭൂമി ഉരുണ്ടതാണുപോലും. "ഹേ, ചെറുക്കാ—വിഡ്ഢിത്തമൊന്നും കാണിക്കേണ്ട. ഭൂമി പരന്ന് വിശാലമായി കിടക്കുന്നതു കാണരുതോ? വെറുതെ ചാവാൻ നോക്കല്ലേ. നേരെ പടിഞ്ഞാട്ട് കപ്പലോടിച്ചാൽ ഭൂമിയുടെ അറ്റത്തു ചെന്നെത്തും. പിന്നെയങ്ങോട്ട് നീങ്ങിയാൽ കപ്പലും കപ്പൽക്കാരും ഒക്കെ ഭൂമിയിൽനിന്ന് വീണ് അന്തമില്ലാത്ത ശൂന്യതയിലേക്ക് ആണ്ടുപോവും." —എന്നൊക്കെ അവർ സ്നേഹബുദ്ധ്യാ താക്കീതുനൽകി.

ആരു കേൾക്കാൻ പോകുന്നു? കൊളംബസ്സിനു് ഇതല്ലാതെ വേറെ ഒരു ചിന്തയില്ലാതായി. പതിനേഴു സംവത്സരം ഇതിനുവേണ്ടി യത്നിച്ചു. ഫലമുണ്ടായില്ല. ആരെങ്കിലും സഹായിക്കേണ്ടേ? ഇത്ര വലിയ ഒരു സംരംഭത്തിനു് പണം ഇല്ലാതെ എന്തുചെയ്യും? പതിനേഴു തവണ തോറ്റു

ഒടുവിൽ ഭഗ്നാശയനായി, ഇനി ജീവിതം വ്യർത്ഥംതന്നെ എന്നു കരുതി വല്ല സന്ന്യാസിമഠത്തിലോ മറേറാ കാലം കഴിച്ചുകൂട്ടാനായി സ്പെയിനിലേക്കു പുറപ്പെട്ടു.

പക്ഷേ കായ്വും അവിടംകൊണ്ടവസാനിച്ചില്ല. മാപ്പാപ്പയുടെ ശുപാർശയെത്തുടർന്ന് ഒടുവിൽ സ്പെയിനിലെ ഇസബെല്ലാരാജ്ഞി കൊളംബസ്സിനോടു് അനുഭാവം പ്രകടിപ്പിച്ചു. രാജ്ഞി അയച്ചുകൊടുത്ത 65 ഡോളർകൊണ്ടു് ഒരു പുതിയ സൂട്ടു് നിർമ്മിച്ചു; ഒരു കഴുതയെ വാങ്ങുകയുംചെയ്തു. കീറിപ്പറിഞ്ഞ വേഷത്തിൽ എങ്ങിനെയാണു് രാജ്ഞിയെ മുഖം കാണിക്കുക? അതുകൊണ്ടാണു് പുതിയ സൂട്ടു് ഉണ്ടാക്കിച്ചതു്. ആ വേഷത്തിൽ കഴുതപ്പുറത്തുകയറി രാജധാനിയിലേക്കു് യാത്രയായി. പോകുന്ന വഴിക്കു് വല്ലതും വാങ്ങിത്തിന്നുവാൻ കയ്യിൽ പണം ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ഇരന്നു് വിശപ്പടക്കേണ്ടിവന്നു. അല്ലാതെന്തു ചെയ്യും?

കൊളംബസ്സിനു് വേണ്ട കപ്പലുകളൊക്കെ കൊട്ടക്കാമെന്നു് ഇസബെല്ലാരാജ്ഞി ഏറ്റു. പക്ഷേ കപ്പൽക്കാരെ കിട്ടുവാൻ വിഷമിച്ചു. അക്കും പോവാൻ ധൈര്യമില്ല. ആളെ അന്വേഷിച്ചു് കടപ്പുറത്തു നടന്നു് കൊളംബസ്സു് തോറ്റു. ഒടുവിൽ കൈക്കൂലി കൊടുത്തും കൈയൂക്കുകൊണ്ടും എങ്ങിനെയോ വേണ്ട ആളുകളെ സമ്പാദിച്ചു.

എല്ലാം തയ്യാറായി. അങ്ങിനെ 1492 ആഗസ്റ്റു് 3-ാംനു-വെള്ളിയാഴ്ച സൂര്യോദയത്തിനു് അരമണിക്കൂർ മുമ്പെ കൊളംബസ്സു് യാനമാരംഭിച്ചു. 3 കപ്പലുകളും 88 നാവികരുമുണ്ടായിരുന്നു ആ സംഘത്തിൽ. ആലോചിച്ചുനോക്കൂ—ആ മുഹൂർത്തത്തിന്റെ മഹത്വം! മാനവചരിത്രത്തിൽ ഒരു നൂതനയുഗം ആവിഷ്കരിച്ച യാത്രാരംഭം!

കൊളംബസ്സു് പുതിയ ഭൂഖണ്ഡത്തിൽ സ്ഥാപിച്ച കോളനികൾ ഒന്നും പുരോഗതി പ്രാപിച്ചില്ല. എല്ലാം അവതാളത്തിൽ കലാശിച്ചു. ഒന്നാമത്തെ സ്ഥലത്തുള്ള ജനങ്ങളെ

മുഴുവൻ ഇന്ത്യൻവർഗ്ഗക്കാർ (Red Indians) കൊന്നൊടുക്കി. രണ്ടാമത്തെ കോളനിയിലെ ഗവണ്മെന്റ് കൊളംബസ്സിനോട് അസൂയ മൂത്തതിനാൽ കൊളംബസ്സിന്റെപേരിൽ പല കുറ്റങ്ങളും ചുമത്തി അദ്ദേഹത്തെ ബന്ധനസ്ഥനാക്കി ഒരു കൊലപ്പുള്ളിയേപ്പോലെ ചങ്ങലയിട്ട് സ്പെയിനിലേക്കു അയച്ചു. സ്പെയിനിലെത്തിയപ്പോഴേക്കും കൊളംബസ്സിനെ മോചിപ്പിച്ചു. പക്ഷേ കയ്പുനിറഞ്ഞ ആ അനുഭവങ്ങൾ ആ ധീരഹൃദയത്തെ ഭഞ്ജിച്ചു.

അറുപതാമത്തെ വയസ്സിൽ കൊളംബസ്സ് മരിച്ചു— ആരുമേതുമറിയാതെ, ആർക്കും വേണ്ടാത്തവനായി, ഒരു മുക്കിൽകിടന്നു് ആ മഹാജീവിതം പൊലിഞ്ഞു. ഇരുളടഞ്ഞ ആ പൊട്ടമുറിയുടെ ചുമരിന്മേൽ അപ്പോഴും ഒരു ചങ്ങല തൂങ്ങിക്കിടക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. കൊളംബസ്സിനെ ബന്ധിച്ചിരുന്ന ചങ്ങലയാണു് അതു്. ലോകത്തിന്റെ നശ്വരതയേയും കൃതഘ്നതയേയും ഓർമ്മപ്പെടുത്തുവാൻ വേണ്ടിയാണത്രേ അതു് അവിടെ എപ്പോഴും കാണത്തക്കവണ്ണം സൂക്ഷിച്ചിരുന്നതു്.

ചരിത്രം സൃഷ്ടിച്ച ആ അത്ഭുതകൃത്യം ചെയ്തിട്ട് കൊളംബസ്സിനു് എന്തുകിട്ടി? ഇതുകൊണ്ടു് താൻ ഒരു മഹാപ്രഭു ആകുമെന്നു് അദ്ദേഹം സ്വപ്നം കണ്ടിരുന്നു. ഒടുവിൽ നിർദ്ധനനായി മരിച്ചു. 'അഡ്മിറൽ ഓഫ് ദി ഓഷൻ', 'വൈസ്രോയ് ഓഫ് ഇന്ത്യാ', എന്നീ ബഹുമതികൾ കൊടുക്കാമെന്നു് വാഗ്ദത്തം ഉണ്ടായിരുന്നതാണു്. അതൊക്കെ ജലരേഖകളായി കലാശിച്ചു. ആ ഭൂഖണ്ഡത്തിനു് പേരുകൊടുത്തപ്പോഴെങ്കിലും കൊളംബസ്സിനെ ഓർമ്മിക്കാമായിരുന്നില്ലേ—അതും ഉണ്ടായില്ല. ആ ബഹുമതി ഒരു ഭൂപടനിർമ്മാതാവായ "അമേരിഗോവെസ്പുച്ചി" എന്ന ആൾക്കു് ലഭിച്ചു. ചുരുക്കത്തിൽ, ആ മഹാസംരംഭത്തിൽ

ഏറ്റെടുത്തുകൊണ്ട് കൊളംബസ്സിനു് ലഭിച്ചതു് അപമാനവും കൊടിയ നിരാശയുംമാത്രം!

താൻ ഒരു പുതിയ ഭൂഖണ്ഡം കണ്ടെത്തി എന്ന കൃതാർത്ഥതയുംകൂടി കൊളംബസ്സിനു് അനുഭവിപ്പാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. കൊളംബസ്സിന്റെ വിചാരം താൻ കണ്ടെത്തിയതു് ഇന്ത്യയിലേക്കുള്ള ഒരു വഴിയാണെന്നായിരുന്നു. അതാണു് ഇവിടെ കണ്ട ചുവപ്പുവർഗ്ഗക്കാരെ ഇന്ത്യക്കാർ എന്നു് അദ്ദേഹം വിളിച്ചതു്.

എങ്കിലും കൊളംബസ്സിനു് ഒരു ഭാഗ്യം ഉണ്ടായി. അമേരിക്ക കണ്ടുപിടിച്ചതു് അദ്ദേഹമാണെന്നാണല്ലോ വെപ്പു്. വാസ്തവത്തിൽ അതു് ഒരു തെറ്റിദ്ധാരണയാണു്. കൊളംബസ്സു് ജനിക്കുന്നതിനു് ഒരു ആയിരം സംവത്സരങ്ങൾമുമ്പു് 'ഹോ–ഷിൻ' എന്നു പേരായ ഒരു ചൈനാക്കാരൻ ബുദ്ധഭിക്ഷു അമേരിക്ക കണ്ടെത്തി. കഴിഞ്ഞില്ല—500 സംവത്സരങ്ങൾക്കുശേഷം, അതായതു് കൊളംബസ്സിനു് 500 വർഷങ്ങൾക്കുമുമ്പു്, ലീഫ് എറിക്ക്സൺ എന്നു പേരായ ഒരു നോർവ്വേക്കാരൻ അമേരിക്കയിൽ ചെന്നെത്തിയിരുന്നു. മാസ്സാച്ചൂസറ്റ്സിലെ ചാറത്സ്നദിയുടെ വക്കത്തു കാണുന്ന ഒരു ഗുഹാവശിഷ്ടം എറിക്ക്സൺ അവിടെ താമസിച്ചിരുന്നതിന്റെ സ്മാരകങ്ങളാണെന്നു് ചരിത്രകാരന്മാർ വിശ്വസിക്കുന്നു. ഹാർവ്വേഡ് സർവ്വകലാശാലയുടെ തൊട്ടടുത്താണു് അതു് സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതു്.

എന്തായാലും കൊളംബസ്സിനു് ചരിത്രത്തിൽ മായാത്ത ഒരു സ്ഥാനമുണ്ടു്. ആ മഹാപുരുഷന്റെ എതിരില്ലാത്ത സ്ഥൈര്യത്തിന്റെയും കാരിരുമ്പുപോലെയുള്ള നിശ്ചയദാർഢ്യത്തിന്റെയും മുമ്പിൽ ഏതു് ശിരസ്സാണു് നമിക്കാതിരിക്കുക? എല്ലാവരും കയ്യൊഴിച്ചിട്ടും ആ മഹാപുരുഷൻ പിൻവാങ്ങിയില്ല. അജ്ഞാതമായ ഏതോ ലക്ഷ്യത്തെ

ലാക്കാക്കി അലയാഴിയെ അതിലംഘിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ആ മഹാപ്രയാണത്തിൽ എന്തെല്ലാം എതുപ്പുകളാണു് അദ്ദേഹത്തിനു് അഭിമുഖീകരിക്കേണ്ടിവന്നതു്! ഭയവിവശരായ നാവികർ ലഹളക്കൊരുങ്ങിയപ്പോഴും, മടങ്ങിയില്ലെങ്കിൽ കൊന്നുകളയുമെന്നു് അവർ ഭീഷണിപ്പെടുത്തിയപ്പോഴും ആ ധീരഹൃദയത്തിൽനിന്നു് ഒരേ സ്വരമേ ബഹിർഗമിച്ചുള്ളു; "മുന്നോട്ടു്! കപ്പൽ മുന്നോട്ടു്!! മുന്നോട്ടു്!"

നിക്കോളസ് രണ്ടാമൻ

അവസാനത്തെ സാർചക്രവർത്തി

യൂറോപ്പിൽ കോടീശ്വരന്മാർ പലരും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. പക്ഷേ സാർ നിക്കോളസ് രണ്ടാമനെ നോക്കുമ്പോൾ അവരൊക്കെ വെറും ശലഭങ്ങൾ! മരിക്കുമ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിനു് 5 കോടി ഡോളർ വിലക്കുള്ള ഭൂമിയും 8 കോടി ഡോളർ വിലവരുന്ന നവരത്നങ്ങളുമുണ്ടായിരുന്നു, സ്വത്തായിട്ട്. വരവോ? പ്രതിനിമിഷം 25 ഡോളർ!

എന്നിട്ടും ആ ജീവിതത്തിന്റെ അന്ത്യം എന്തായിരുന്നു? 1918 ജൂലായ് 16-ാംനു അർദ്ധരാത്രി കഴിഞ്ഞ ഉടനെ അദ്ദേഹത്തേയും കുടുംബത്തേയും മാറോലപിടിച്ച ഒരു ഇരുട്ടറയിലിട്ട് വെടിവെച്ചുകൊന്നു. ചരിത്രത്തിലെ ഏറ്റവും നാടകീയമായ രംഗങ്ങളിലൊന്നായിരുന്നു ആ കൂട്ടക്കൊല.

ആരായിരുന്നു ആ മനുഷ്യൻ? നിക്കോളസ് രണ്ടാമൻ– റഷ്യയിലെ അവസാനത്തെ സാർചക്രവർത്തി. ഭൂമിയിലെ വൻകരകളെല്ലാം കൂട്ടിയതിന്റെ ആറിലൊന്നു മുഴുവൻ അദ്ദേഹം ഒരു കാൽ നൂറ്റാണ്ടുകാലത്തോളം ഉഗ്രപ്രതാപത്തോടെ ഭരിച്ചു.

1917. മൂന്നുകൊല്ലം ഇടവിടാതെ സമരംചെയ്ത് പരവശമായ റഷ്യൻപട്ടാളം ഇനി യുദ്ധത്തിനു് തങ്ങളേക്കൊണ്ട് ആവില്ലെന്നു ശഠിച്ചു. മാച്ച് 14-ാംനു അർദ്ധരാത്രിക്കു മുമ്പു് സൈന്യാധിപന്മാരുടെ ഒരു സംഘം ചക്രവത്തിയെ കണ്ടു. സന്ദർശനസ്ഥലം അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രത്യേക തീവ

ണ്ടിയായിരുന്നു. സാർ രാജ്യഭാരം ഒഴിയണമെന്നു് അവർ ഏകസ്വരത്തിൽ ആവശ്യപ്പെട്ടു.

അപ്രതീക്ഷിതമായ ഈ സംഭവവികാസം ചക്രവർത്തിയെ നടുക്കി. മുഖത്തു് ഒരുതുള്ളി ചോരയില്ലാത്തതുപോലെയായി. ഭാവഭേദം കണ്ടിട്ടു് സാർ തലചുറ്റി താഴെ വീണുപോകുമോ എന്നുപോലും സന്ദർശകർ ഭയപ്പെട്ടു.

അന്നുരാത്രി സാർ ഉറങ്ങിയില്ല. ഉറക്കം വരുന്നില്ലെന്നു കണ്ടു് ഒടുവിൽ എഴുന്നേറ്റു് ഷേക്സ്പീയറുടെ വിശിഷ്ടനാടകങ്ങളിലൊന്നായ ജൂലിയസ്സീസർ വായിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

രാവിലെ കൃത്യം 11–15നു് അദ്ദേഹം രാജ്യഭാരം ഒഴിഞ്ഞു. സ്ഥാനത്യാഗപത്രികയിൽ ഒപ്പിട്ടതു് ഒരു വെറും പെൻസിൽകൊണ്ടായിരുന്നു. ''ദൈവമേ—എനിക്കു് ഇനി സൈരമായി ഇഷ്ടംപോലെ ജീവിക്കാമല്ലൊ. കൃഷിയയിലുള്ള എന്റെ വീട്ടിൽപോയി പൂന്തോട്ടമുണ്ടാക്കി നാൾ കഴിക്കാം''—എന്നായിരുന്നു സാർ സ്ഥാനം ഒഴിഞ്ഞപ്പോൾ പ്രസ്താവിച്ചതു്.

ആ ഭാഗ്യംകെട്ട കുടുംബം അവസാനം മാസങ്ങൾ പോക്കിയതു് യൂറാൾ പർവ്വതത്തിന്റെ അടിവാരത്തിലുള്ള ഒരു പട്ടണാതിർത്തിയിൽ ഒരു പഴയ കെട്ടിടത്തിന്റെ രണ്ടു മുറിയിൽ വസിച്ചുകൊണ്ടാണു്. വിപ്ലവകാരികളുടെ തടങ്കലിലായിരുന്നു അവർ. സാധാരണ കർഷകർ കഴിച്ചിരുന്നപോലെയുള്ള ഭക്ഷണമേ അവർക്കു് കൊടുത്തിരുന്നുള്ളു. പഞ്ചസാര, കാപ്പി, ഉപ്പു്, വെണ്ണ—ഇതൊക്കെ വിലക്കപ്പെട്ട പദാർത്ഥങ്ങളായിരുന്നു. രണ്ടുനേരം സസ്യംകൊണ്ടുണ്ടാക്കിയ കുറുകുറെയുള്ള സൂപ്പും, കുറച്ചു കറുത്ത റൊട്ടിയും മാത്രം കിട്ടും. അതുകൊണ്ടു് വിശപ്പടക്കണം.

അവർ പാർത്തിരുന്ന മുറികളുടെ ജനലകളിന്മേലുള്ള ചില്ലുകളിന്മേൽ ചായംതേച്ചു് പുറത്തേക്കു കാണാൻവയ്യാ

ത്തവണ്ണമാക്കിയിരുന്നു. ജനൽ തുറക്കുവാനും സമ്മതിക്കില്ല. ഒരു ദിവസം ഇളയ രാജകുമാരിയായ അനസ്റ്റാസിയ കുറച്ചു കാറ്റുകിട്ടുവാൻവേണ്ടി ഒരു ജനൽ പതുക്കെ തുറന്നപ്പോൾ ഒരു ഭടൻ അവളുടെനേരെ വെടിപൊട്ടിച്ചു. അവർക്കു് ദിവസത്തിലൊരിക്കൽ—അഞ്ചു മിനിറ്റ് സമയം—അടുത്തൊരുദ്യാനത്തിൽ നടക്കുവാൻ അനുവാദമുണ്ടായിരുന്നു. സാറിന്റെ കൊച്ചുമകനു് നടക്കാൻവയ്യായിരുന്നു. അവനെ തോളിലേറ്റിക്കൊണ്ടാണു് സാർ പുറത്തേക്കു പോവാറു്.

തടങ്കൽപാളയത്തിലെ പട്ടാളക്കാർ അർദ്ധനഗ്നമായ വേഷത്തിൽ അങ്ങുമിങ്ങും നടന്നു് രാജകുമാരിമാരെ നോക്കി ആഭാസത്തരങ്ങൾ വിളിച്ചുപറഞ്ഞു് ശല്യപ്പെടുത്തും. ചിലപ്പോൾ രാത്രി അവരുടെ ജനലിനരികെ വന്നുനിന്നു് കൂളപ്പാട്ടുകൾ പാടും. ഒരു ദിവസം ഒരു ഭടൻ രാജ്ഞിയുടെ കയ്യിൽനിന്നു് പേഴ്സു് തട്ടിപ്പറിച്ചെടുത്തു. "നിങ്ങൾക്കിനി ഇതുകൊണ്ടൊക്കെ എന്താ കാര്യം?" എന്നു ചോദിച്ചുകൊണ്ടാണു് അയാൾ ഇതു ചെയ്തതു്.

സാർ സാത്വികനും സാധുശീലനുമായിരുന്നു. ആവലാതി പറയാതെ എല്ലാം സഹിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. എന്നാൽ രാജ്ഞി അവസാനംവരെ ഗർവ്വം വിട്ടില്ല. എല്ലാപ്പോഴും ആവലാതികളും കുറ്റാരോപണവുമായിരുന്നു. ഈ ദുഷ്ടക്കൂട്ടത്തിനോടെല്ലാം ഒരുദിവസം പ്രതികാരം ചെയ്യുമെന്നു് ദൈവനാമത്തിൽ അവർ ആണയിട്ടു.

1918 ജൂലായ് 16-ാംനു- അർദ്ധരാത്രി കഴിഞ്ഞു് അല്പ നിമിഷങ്ങൾ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ പട്ടാളത്തലവൻ വന്നു് സാറിനെ ഉണർത്തി. നഗരത്തിൽ ലഹള പൊട്ടിപ്പുറപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെന്നും സാറിനേയും കുടുംബത്തേയും സുരക്ഷിതമായ ഒരു സ്ഥലത്തേക്കു് നീക്കം ചെയ്യാൻ ഉറച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നും കാർ വരുന്നതുവരെ താഴെ കലവറമുറിയിൽ കാത്തിരിക്കു

ണമെന്നും പറഞ്ഞു. രാജ്ഞി താഴത്തെത്തിയപ്പോഴേക്കും ഭയംകൊണ്ട് വിവശയായിരുന്നു. നിൽക്കുവാൻ വയ്യാതെ ഒരു കസേര കൊണ്ടുവരുവിച്ച് അതിൽ ഇരുന്നു. ദേഹാസ്വാസ്ഥമില്ലാത്ത കൊച്ചുമകനെ മടിയിൽ ഇരുത്തി.

കുറച്ചുകഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഭടന്മാർ ആ മുറിയിലേക്ക് ഓടിവന്നു. "നിങ്ങളുടെ സുഹൃത്തുക്കൾ നിങ്ങളെ രക്ഷിക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചു. ഫലമുണ്ടായില്ല. ഇനി ഇതാ നിങ്ങളെ കൊല്ലുവാൻ പോകുന്നു" എന്നു് അവർ അലറി.

പെട്ടെന്നു് ഒരുത്തൻ തൊട്ടടുത്തുനിന്നു് സാറിനെ വെടിവെച്ചു. ഹൃദയം പിളർന്നു് സാർ മരിച്ചുവീണു. അതോടെ സ്ത്രീകളടെനേരെയും വെടിയുതിരാൻ തുടങ്ങി, പക്ഷേ ആ പരിഭ്രമത്തിൽ ഭടന്മാരുടെ ഉന്നംപിഴച്ചു. കൊള്ളുന്നില്ലെന്നുകണ്ടപ്പോൾ വീണ്ടും വീണ്ടും വെടിവെച്ചു. ഭയചകിതരായ ആ അബലകൾ വാവിട്ട് നിലവിളിച്ചുകൊണ്ട് അങ്ങുമിങ്ങും പരക്കംപാഞ്ഞു. ഒരാൾ മറെറാരാളുടെ പിന്നിൽ നിൽക്കും. രക്ഷയില്ലെന്നുകണ്ട് അവിടെനിന്നു് ഓടി തലയിണയുടെ പിന്നിൽ ഒളിക്കാൻനോക്കും.

പക്ഷേ എന്തു ഫലം? എല്ലാവരും വെടിയേറുവീണു. എന്നിട്ടും മതിയാവാതെ ചില ഭടന്മാർ അവരെ ബയനറുകൊണ്ട് കുത്തി. അല്പനിമിഷങ്ങൾക്കുശേഷം ആ ദൈന്യത്തിനു് രംഗം ഒരുക്കിയ ഇരുളടഞ്ഞ മുറിയിൽ യജമാനത്തിയെ തിരഞ്ഞുകൊണ്ട് ശവശരീരങ്ങൾക്കു ചുറ്റും മണത്തുമണത്തു് നടന്നുകൊണ്ട് ദീനസ്വരം പുറപ്പെടുവിച്ചിരുന്ന ഒരു ശ്വാവിന്റെ ശബ്ദംമാത്രമേ കേട്ടിരുന്നുള്ളു. പെട്ടെന്നൊരു സൈനികൻ ആ മൃഗത്തെയും ബയനറുകൊണ്ട് കുത്തിക്കൊന്നു. പിന്നെ പട്ടാളക്കാർ എല്ലാവരുംകൂടി രാജകുടുംബത്തിന്റെ ശവശരീരങ്ങളെ വെട്ടിനുറുക്കി പെട്രോളിൽ മുക്കി തീയിലിട്ട് ചുട്ടു. അവശിഷ്ടങ്ങളെ ഒരു പഴയ ഇരുമ്പുഖനിയിലേക്ക് എറിഞ്ഞു കളയുകയുംചെയ്തു.

കുറേ ദിവസം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ആ ശവദാഹം നടന്ന സ്ഥലത്തുനിന്നു് ചില ഭടന്മാക്കു് അനേകം വിലപിടിച്ച കല്ലുകൾ കിട്ടുകയുണ്ടായി. രാജ്ഞിയും രാജകുമാരിമാരും വസ്ത്രങ്ങളിൽ ഒളിച്ചുവെച്ചിരുന്നവയാണു് അവയെല്ലാം.

ഈ കൂട്ടക്കൊല വിപ്ലവനേതൃത്വത്തിന്റെ ഔദ്യോഗികമായ ഒരു കൃത്യമായി കണക്കാക്കരുതു് എന്നു് പ്രത്യേകം പറയേണ്ടതുണ്ടു്. വാസ്തവത്തിൽ ഈ കൊലക്കുറ്റം ചെയ്തതിനു് കുറെവിപ്ലവകാരികളെ തടങ്കലിലാക്കി വിചാരണ ചെയ്യുകയുണ്ടായി. കുറ്റക്കാരാണെന്നു കണ്ടു അഞ്ചുപേരെ വധശിക്ഷയ്ക്കിരയാക്കുകപോലും ഉണ്ടായി. ആരോടും അനുസരണബോധമില്ലാത്ത നിഷ്ഠൂരന്മാരായ ഒരുകൂട്ടം വിപ്ലവകാരികളാണു് ഈ കടുംകൈ ചെയ്തതു്.

സാർകുടുംബത്തിന്റെ ചുട്ടെരിച്ച ദേഹാവശിഷ്ടങ്ങൾ ഒട്ടവിൽ പാരീസിൽ കൊണ്ടുവന്നു് അവിടെ സംസ്കരിക്കപ്പെട്ടു. അതെങ്ങനെയെന്നോ? അമേരിക്കൻ കൊടിക്കീഴിലാണു് ആ കൃത്യം നിർവ്വഹിക്കപ്പെട്ടതു്. 1920-ൽ സൈബീരിയയിലെ അമേരിക്കൻ കോൺസൽ ജനറലിന്റെ പക്കൽ ഒരു സുഹൃത്തു് മരംകൊണ്ടുള്ളതും കയറുകൊണ്ടു് കെട്ടിയതുമായ ഒരു പെട്ടിക്കൊണ്ടുവച്ചു് അതു് ഹാർബിനിലെ ബ്രിട്ടീഷ് കൈക്കമ്മീഷണറുടെ അടുക്കൽ എത്തിക്കണമെന്നു് അപേക്ഷിച്ചു. പെട്ടിയിൽ എന്താണെന്നൊന്നും അന്വേഷിക്കുവാൻ മിനക്കെടാതെ അമേരിക്കൻ ഉദ്യോഗസ്ഥൻ അതുംകൊണ്ടു് യാത്രയാരംഭിച്ചു. തീവണ്ടിയിൽവെച്ചു് ശൈത്യം സഹിക്കവയ്യാതെ കാലിനു് അല്പം ചൂടുപിടിക്കട്ടെ എന്നു കരുതി അയാൾ ആ പെട്ടിയിന്മേൽ ചവുട്ടിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ഹാർബിനിൽ എത്തി പെട്ടി ഉദ്ദിഷ്ടസ്ഥാനത്തു് ഏല്പിച്ചപ്പോഴാണു് അതിൽ രാജകുടുംബത്തിന്റെ ദേഹാവശിഷ്ടങ്ങളാണു് അടു

ക്കും ചെയ്തിരുന്നതെന്ന കഥ മനസ്സിലാക്കിയതു്. കോൺസൽ ജനറൽ അത്ഭുതപ്പെട്ടുപോയി. അവിടെ നിന്നു് അതു് ഷാങ്കായിലേക്കു് അയച്ചു. ഷാങ്കായിൽനിന്നു് പാരീസിലേക്കും. പൊട്ടിയുറന്നതു് പാരീസിൽവെച്ചാണു്. അതിൽ പലതിനേറെയും കൂട്ടത്തിൽ രാജ്ഞിയുടെ ഒരു കൈവിരൽ അതിൽ അണിഞ്ഞിരുന്ന കല്യാണമോതിരത്തോട്ട കൂടി കണ്ടെത്തി!

സാർചക്രവത്തിക്കു് ഷേക്കു്സ്പിയറിനെ വലിയ ഭ്രമമായിരുന്നു. ഷേക്കു്സ്പിയറുടെ ഈ വരികൾ അദ്ദേഹം പലപ്പോഴും ഉരുവിട്ടിട്ടുണ്ടാവണം:—

"ഉയരത്തിലിരിക്കുന്നവരെ പിടിച്ചിളക്കുവാൻ പല കാറ്റുകളുമുണ്ടാകും. താഴെ പതിച്ചാലോ—പൊട്ടിത്തകർന്നുതന്നെ....."

ഓർവിൽ റൈറ്റ്

വ്യോമയാനത്തിന്റെ മാർഗ്ഗദർശി

അമ്പതു വർഷങ്ങൾ മുമ്പ് ഓഹിയോവിൽ ഒരു നിസ്സാരസംഭവം, അല്ലെങ്കിൽ അന്ന് നിസ്സാരമായിത്തോന്നിയ ഒരു സംഭവം ഉണ്ടായി. ഇന്ന് നമുക്കെല്ലാവർക്കും അറിയാം, ആ സംഭവത്തിന്റെ മാറ്റൊലി നമ്മുടെ ഓരോരുത്തരുടെ ജീവിതത്തെയും ബാധിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന്. എന്നതന്നെയല്ല, അതു് നമ്മുടെ കുട്ടികളുടേയും അവരുടെ കുട്ടികളുടേയും ജീവിതത്തെ ബാധിക്കുവാൻപോവുകയാണെന്നും.

എന്താണാസംഭവം? അതു് കേൾക്കേണ്ടതുതന്നെയാണല്ലോ. അന്ന് ഓർവിൽ റൈറ്റ് ഓഹിയോവിലെ ഡേയ്ട്ടൻ എന്ന സ്ഥലത്തെ ഒരു വായനശാലയിൽച്ചെന്ന് ഒരു പുസ്തകം എടുത്തു. ലിലിയെന്താൾ എന്ന പേരായ ഒരു ജർമ്മൻകാരന്റെ ഗ്ലൈഡറോ എന്തോ ഒരുതരം കുറവൻ കാറാടിയോ മറ്റോ ഉപയോഗിച്ചു് പറക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞതാണ് ആ പുസ്തകത്തിലെ ഇതിവൃത്തം. യന്ത്രമൊന്നുമായിരുന്നില്ല അതെന്ന് തീച്ച്—പക്ഷേ എന്നാലെന്താ, പറക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ലേ? ഓർവിൽ റൈറ്റ് അന്നു രാത്രി വളരെനേരം ഉറക്കമൊഴിച്ചു് ആലോചിച്ചിരുപ്പായി. ഈ കാര്യം തലയിൽ നിന്നു പോകുന്നില്ല. കുറച്ചു കഴിഞ്ഞപ്പോഴേക്കും ഈ കമ്പം ഓർവിലിന്റെ സഹോദരൻ വിൽബറിനെയും പിടികൂടി. പിന്നെ രണ്ടുപേരുംകൂടി തുടങ്ങിയ ഉദ്യമം അവസാനിച്ചതു്

ഇന്നു നാം അറിയുന്ന വിമാനം കണ്ടുപിടിച്ചപ്പോഴാണ്. അങ്ങിനെ ആ സഹോദരന്മാരുടെ നാമം വിശ്വവിഖ്യാതമായി.

രണ്ടുപേർക്കും വലിയ വിദ്യാഭ്യാസമൊന്നുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഹൈസ്കൂൾപഠനം മുഴുവനാക്കിയുംകൂടിയില്ല. പക്ഷേ ഒരു കോളേജ് ബിരുദത്തേക്കാൾ വളരെ വിലയേറിയ രണ്ടു മിച്ചങ്ങൾ അവർക്കുണ്ടായിരുന്നു. ഒന്ന്, കൈകുശലത, രണ്ട് ഉൽക്കണ്ഠോച്ച. കുട്ടിക്കാലത്തുതന്നെ അവർ ഈ ഗുണങ്ങൾ പ്രദർശിപ്പിച്ചിരുന്നു. ഉദാഹരണമായി, അവർ നാട്ടുമുറങ്ങളിൽ തിരിഞ്ഞുനടന്ന് ചത്തുപോയ കുന്നുകാലികളുടെയും കുതിരകളുടെയും എല്ലുകൾ പെറുക്കിയെടുത്ത് ഒരു വളംനിർമ്മാണക്കമ്പനിക്കു വിറ്റ് ആദായം ഉണ്ടാക്കിയിരുന്നു. അതുപോലെ കണ്ണിൽക്കണ്ട ഇരുമ്പുകഷണങ്ങൾ ശേഖരിച്ച് ഇരുമ്പുവ്യാപാരികൾക്ക് കൊണ്ടുകൊടുക്കും. പിന്നീട് അവർ ഒരു അച്ചുക്കൂടം നിർമ്മിച്ച് ഒരു പത്രം നടത്തുവാൻ തുടങ്ങി. അതു പൊളിഞ്ഞു. പിന്നെ ഒരു സൈക്കിൾഷോപ്പ് —ഇങ്ങനെ പോകുന്നു അവരുടെ കർമ്മവ്യഗ്രതയുടെ നാഴികക്കല്ലുകൾ.

പക്ഷേ ഉപജീവനത്തിനുവേണ്ടി ഇങ്ങനെ ഓരോന്നു പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോഴും അവർ സ്വപ്നംകണ്ടുകൊണ്ടിരുന്നത് വ്യോമയാനത്തിലായിരുന്നു. ഞായറാഴ്ച ഉച്ചതിരിഞ്ഞാൽ രണ്ടു സഹോദരന്മാരും അടുത്തൊരു കുന്നിന്മേലുള്ള പൂഴിമേൽ അസ്തമനസൂര്യന്റെ ചെങ്കതിരുകളേറ്റ് ആകാശത്തേക്ക് നോക്കിക്കൊണ്ട് അങ്ങനെ മലർന്നുകിടക്കുന്നതു കാണാം. പരുന്തുകൾ വട്ടംചുറ്റുന്നതും പ്രാപ്പിടിയൻ കുഞ്ഞുങ്ങൾ വായുതരംഗങ്ങളിൽ ആകാശത്തേക്ക് പൊന്തുന്നതുമറുമായിരുന്ന അവരുടെ ഗാഢശ്രദ്ധയ്ക്ക് പാത്രമായിരുന്നതു്.

സൈക്കിൾഷോപ്പിലെ ഉപകരണങ്ങൾകൊണ്ട് ചിറകുകളിന്മേൽ വായുസമ്മർദ്ദം ഉളവാവാക്കുന്ന ആഘാതപ്രത്യാഘാതങ്ങളേക്കുറിച്ച് അവർ ചില പരീക്ഷണങ്ങൾ ആരംഭിച്ചു. കാറ്റാടികളും അവരുടെ നിതാന്തസുഹൃത്തുക്കളായിരുന്നു. എപ്പോഴും അതൊക്കെ തിരുപ്പിടിച്ചുംകൊണ്ട് നടക്കുന്നതു കാണാം. ഒടുവിൽ അവർ കൂറൻകാറ്റാടിപോലെ ഒരു സാധനം ഉണ്ടാക്കി വടക്കേ കരോളിനായിലെ കിറ്റിഹാക്ക് എന്ന സ്ഥലത്തെ കിൽഡെവിൾകുന്നിന്മേലേക്കു കെട്ടിയെടുത്തു. എന്താണെന്നോ അവർ ആ സ്ഥലം തിരഞ്ഞെടുത്തത്? സമുദ്രത്തിൽനിന്നു് ആ കുന്നിനു് അഭിമുഖമായി എപ്പോഴും ഊക്കൻകാറ്റടിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും. പിന്നെ അവിടത്തെ മണ്ണാണെങ്കിൽ മണൽനിറഞ്ഞു് കിനിയുന്നതരത്തിലുമാണു്.

ഗ്ലൈഡർ എന്നു പറയുന്ന കാറ്റാടിവാഹനങ്ങൾകൊണ്ടുള്ള പരീക്ഷണങ്ങൾ അവർ കുറേ വർഷങ്ങൾ നടത്തി. ഒടുവിൽ അവർ ഒരുപടി കടത്തിവെച്ചു. ഒരു ഗ്ലൈഡറിൽ അവർതന്നെ നിർമ്മിച്ച ഒരു യന്ത്രം ഘടിപ്പിച്ചു് അതിനെ വിമാനമാക്കിത്തീർത്തു. പരീക്ഷണം നടത്തുവാൻ തിരഞ്ഞെടുത്ത ദിവസം 1903 ഡിസംബർ 17 ആയിരുന്നു. മാനവചരിത്രത്തിൽ ആ ദിവസത്തിനുള്ള പ്രാധാന്യം ആലോചിച്ചുനോക്കൂ — മനുഷ്യൻ ആദ്യമായി പറന്ന ദിവസം! ആരാണു് ആദ്യം പോകേണ്ടതു് എന്നായി പ്രശ്നം. ഒരു നാണയം ഇട്ടുനോക്കി. തല വന്നാൽ ഓർവിൽ. ഓർവിൽ ജയിച്ചു. അന്നു് സൂര്യപ്രകാശം ഇല്ലാത്ത ഒരു തണുപ്പൻ ദിവസമായിരുന്നു. തുളച്ചുകയറുന്ന കാറ്റു് കിറ്റിഹാക്കിന്റെ തീരത്തു് അടിഞ്ഞുകൂടിയ ഹിമശകലങ്ങളെ കലക്കിയുടച്ചു. കടൽ ക്ഷോഭിച്ചു് കരയെ തല്ലിയലറിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ആത്തിരമ്പുന്ന തിരമാലകൾ റൈറ്റ്സഹോദരന്മാർ നിന്നിരുന്നതിന്റെ അരനാഴിക അട്ടത്തെത്തിയി

രുന്നു. അവർ—റൈറ്റ് സഹോദരന്മാരും മൂന്നു കൂട്ടുകാരും—ആ വിമാനത്തിന്മേൽ ചുറ്റിപ്പറ്റി അങ്ങിനെനിന്നു. ദേഹം ചൂടുപിടിക്കുവാൻവേണ്ടി അവർ ഇടക്കു് തന്നത്താൻ അടിക്കുകയും ചാടുകയും തുള്ളുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു. എന്നിട്ടും വിമാനത്തിൽ കയറാൻകാലത്തു് ഓർവിൽ ഓവർകോട്ടു് അഴിച്ചുവെച്ചു. ഓവർകോട്ടു് ധരിച്ചാൽ വിമാനത്തിൽ ഭാരം അധികമാവും എന്നുവെച്ചാണു് അങ്ങനെ ചെയ്തതു്!

രാവിലെ കൃത്യം പത്തു്–മുപ്പത്തഞ്ചിനു് ഓർവിൽ അലറിക്കൊണ്ടിരുന്ന ആ യന്ത്രവാഹനത്തിൽ കയറി കമിഴ്ന്നുകിടന്നു് സ്റ്റാർട്ടർ വലിച്ചു. എന്തൊരത്ഭുതം! തീയും പുകയും ചൂടുചുറ്റുപ്പിക്കൊണ്ടു് അതു പൊന്തിത്തുടങ്ങി. ചരിത്രം സൃഷ്ടിച്ച ഒരു പന്ത്രണ്ടു വിനാഴികയോളം ആ വാഹനം ഇടറി ഇടറി പൊങ്ങുകയും താഴുകയുംചെയ്തു് ഒടുവിൽ കഷ്ടിച്ചു് നൂറടിമാത്രം ദൂരെ ചെന്നുനിന്നു.

എന്തൊരു മഹത്തായ സംഭവമായിരുന്നു അതു്! മാനവചരിത്രത്തിലെ വിധിനിർണ്ണായകമായ വഴിത്തിരിവുകളിലൊന്നായിരുന്നു അതെന്നു് നിസ്സംശയം പറയാം. എത്രയോ കാലമായി മനുഷ്യൻ സ്വപ്നം കണ്ടുകൊണ്ടിരുന്ന ആശ സാക്ഷാത്കരിക്കപ്പെട്ട ശുഭമുഹൂർത്തമായിരുന്നു അതു്. ആദ്യമായി മനുഷ്യൻ ഭൂമിയുടെ ബന്ധനശൃംഖലകളെ പൊട്ടിച്ചെറിഞ്ഞു് ഇതാ വിഹായസ്സിലേക്കു് പറന്നിരിക്കുന്നു!

പക്ഷേ ഓർവിൽറൈറിനു് ഇതിൽ വലിയ പുതുമയൊന്നും തോന്നിയില്ലത്രെ. വിചാരിച്ചപോലെ അതു കാണിച്ചു—അതിൽ എന്താ ഇത്ര പറയാനുള്ളതു് എന്നായിരുന്നു ഭാവം! ഓർവിൽ പറഞ്ഞതു്, ആളുകൾ ധരിക്കുന്നപോലെ തനിക്കു് ഒരുകാലത്തും പറക്കുന്നതിൽ വലിയ കമ്പം ഉണ്ടായിട്ടില്ലെന്നാണു്. ഒരിക്കൽമാത്രം—കൌമാരദശയിൽ ഒരു രാത്രി ഉണർന്നുകിടക്കുമ്പോൾ പറക്കുവാനുള്ള

സാദ്ധ്യതകളെപ്പറ്റി ആലോചിച്ചു് ആലോചിച്ചു് അല്പം ആവേശംതോന്നിയെന്നു് സമ്മതിച്ചു.

വിനയം ആ സഹോദരന്മാരുടെ കൂടപ്പിറപ്പായിരുന്നു. ഒരുദിവസം കൈലേസു് എടുക്കുവാൻ വിൽബർ പോക്കറ്റിൽ കയ്യിട്ടപ്പോൾ ഒരു ചുവന്ന പട്ടുനാട താഴെവീണു. അതെന്താണെന്നു് സഹോദരി ചോദിച്ചപ്പോൾ അലക്ഷ്യമായി 'ഓ—അതു ഞാൻ പറയാൻ മറന്നുപോയി. ഇന്നു വൈകുന്നേരം ഫ്രഞ്ചു്ഗവണ്മെൻറു് എനിക്കു സമ്മാനിച്ച 'ലിജിയൻ ഓഫു് ഓണർ' ബഹുമതിമുദ്രയുടെ നാടയാണു് ഇതു്,' എന്നു വിൽബർ പ്രത്യുത്തരം നൽകി.

മതപരമായ കാര്യത്തിൽ തങ്ങൾ ജനിച്ചുവളർന്ന പരമ്പരാഗതമായ വിശ്വാസങ്ങളിൽ അവർ മുറുകെ പിടിച്ചിരുന്നു. ഞായറാഴ്ച പറക്കുവാൻ കൂട്ടാക്കില്ല. ഒരിയ്ക്കൽ സ്പെയിനിലെ രാജാവിനു് ഒന്നു പറന്നാൽകൊള്ളാമെന്നു് പറഞ്ഞു. അന്നു് ഞായറാഴ്ചയായിരുന്നതുകൊണ്ടു് തരമില്ലെന്നു് അവർ തീർത്തുപറഞ്ഞു, മനസ്സാക്ഷിയുടെ പ്രചോദനം അവർക്കു് രാജകീയശാസനകളേക്കാൾ ബലമുള്ളതായിരുന്നു.

രണ്ടുപേരും അവിവാഹിതരായിത്തന്നെ ജീവിതം കഴിച്ചു. അവരുടെ അച്ഛൻ പറഞ്ഞതു്, മക്കൾക്കു് ഭാര്യമാരേയും വിമാനത്തേയും ഒരുമിച്ചുകൊണ്ടുനടത്താൻ ആവില്ലെന്നായിരുന്നു. അതിൽ ഏതാണു് വേണ്ടതു് എന്നു വന്നപ്പോൾ വിമാനം മതിയെന്നതന്നെ അവർ തീരുമാനിച്ചു.

അലക്സാണ്ഡർ ഡൂമാ

1200 ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ കർത്താവായ അത്ഭുതമനുഷ്യൻ

ഏകദേശം ഒരു നൂറ്റാണ്ടായി 'ത്രീ മസ്ക്കറിയേഴ്സ്' എന്ന ഗ്രന്ഥം പ്രചാരത്തിലായിത്തുടങ്ങിയിട്ട്. നിങ്ങളുടെ മുത്തശ്ശിയോട്ട ചോദിക്കൂ — ബാല്യത്തിൽ അതു വായിച്ചു രസിച്ചിട്ടില്ലേ എന്നു്? ഇന്നും—നിങ്ങൾ ഇതു് വായിക്കുന്ന നിമിഷത്തിൽക്കൂടി നൂറുകണക്കിനു് ആളുകൾ ആ കഥ വായിക്കുന്നുണ്ടായിരിക്കും—ഒരു ഭാഷയിൽത്തന്നെയല്ലാ, ലോകത്തിലെ പല ഭാഷകളിലുമായി.

ഇതുപോലെ ഒരു എഴുത്തുകാരനെ ലോകം കണ്ടിട്ടുണ്ടോ? "500 സന്താനങ്ങളുടെ പിതാവാണു് ഞാൻ" എന്നു് വീമ്പിളക്കാറുണ്ടത്രേ ആ മനുഷ്യൻ. അതു കുറച്ചു് അതിശയോക്തിയായിരിക്കാം. എന്നാലും ഒന്നു സമ്മതിക്കാതെ തരമില്ല. കണ്ടാൽ കൊള്ളില്ലെങ്കിലും—ആൾ തടിച്ചു് വിശ്രുപിയായിരുന്നു—സ്ത്രീകൾക്കു് അദ്ദേഹത്തെ വലിയ ഭ്രമമായിരുന്നു. താനൊരിക്കലും കല്യാണം കഴിക്കില്ലെന്നു് ആവർത്തിച്ചാവർത്തിച്ചു് പറയാറുണ്ട്. പക്ഷേ എല്ലാത്തിനും വേണ്ടേ ഒരതിരു്! കാമുകികളിലൊരുത്തി നല്ല പാഠം പഠിപ്പിച്ചു.

ഡൂമാക്കു് മൂക്കറ്റം കടമായിരുന്നു. ഈ വിദുഷി എന്തു ചെയ്യുവെന്നോ? തന്റെ രക്ഷകർത്താവിനേക്കൊണ്ടു് അല

ക്ലാണ്ഡറുടെ കടംമുഴുവൻ തീറെഴുപ്പിച്ചു. 'നഷ്ടം വന്നാലും വേണ്ടില്ല, ഇയാളെ പഠിപ്പിച്ചിട്ട് ഒരു കായ്ക്കും' എന്ന മട്ടിൽ.

അക്കാലത്ത് കടം വീട്ടാത്തവരെ ജയിലിലാക്കാറുണ്ട്. "ഒന്നുകിൽ മര്യാദക്ക് എന്നെ വിവാഹം കഴിക്കുക, അല്ലെങ്കിൽ ജയിലിൽ പോവാൻ തയ്യാറാവുക—ഏതാണ് വേണ്ടത്?" എന്നായിരുന്നു അന്ത്യശാസനം. അലക്സാണ്ടർ തലകുനിച്ചു. അങ്ങിനെ വിവാഹവും നടന്നു.

കാഴ്ചയിൽതന്നെ അസാധാരണത്വമുണ്ടായിരുന്നു ആ മനുഷ്യനു്. മുക്കാൽ ഭാഗം വെള്ളക്കാരുടെ രക്തമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു; കാൽഭാഗം നീഗ്രോരക്തവും. മുത്തശ്ശി വെസ്റ്റിൻഡീസിലെ ഒരു പഞ്ചസാരത്തോട്ടത്തിൽ ജോലിയെടുത്തിരുന്ന അടിമയായിരുന്നു. മാറിഡ്യൂമാ എന്നായിരുന്നു അവരുടെ പേരു്. ആരും അറിയാതെ ലോകത്തിലെ ഒരു മൂക്കിൽ ജീവിച്ച ആ സാധു, പാമരയായ തനിക്കു് ഇങ്ങനെ ഒരു പൌത്രനുണ്ടാകുമെന്നും അവൻ ലോകാരാദ്ധ്യനാകുമെന്നും അങ്ങിനെ തന്റെ നാമധേയം ഒരുകാലത്തു് ലോകപ്രശസ്തമാകുമെന്നും, സ്വപ്നത്തിൽ വിചാരിച്ചിട്ടുണ്ടാകുമോ!

അലക്സാണ്ടർഡ്യൂമാ ആകൃതിയിൽ ആ നീഗ്രോമുത്തശ്ശിയോടു് സാദൃശ്യം വഹിച്ചിരുന്നവത്രേ. നിറം നല്ല വെളുപ്പായിരുന്നു—തനി വെള്ളക്കാരന്റെ മട്ടിൽ. നീലനിറമുള്ള കണ്ണുകളും. വെസ്റ്റിൻഡീസിലെ ആകാശത്തെ ഓമ്മവരും ആ കണ്ണുകൾ കണ്ടാൽ. പക്ഷേ വേറെ ചില കാര്യങ്ങളിൽ തനി മുത്തശ്ശിതന്നെ—തടിച്ച അധരങ്ങൾ, പരന്ന നാസിക, ചെമ്പിച്ചതെങ്കിലും ചുരുളൻകമ്പിപോലെയുള്ള തലമുടി, ഇതൊക്കെ.

ഭോഗലാലസനായ അലക്സാണ്ഡ്രക്കു് വേണ്ടാത്തതൊന്നുമില്ല. നല്ലവണ്ണം തിന്നണം. അതു് ധാരാളം വേണംതാനും. പാചകവിദ്യയും നന്നായറിയാമായിരുന്നു. ആഖ്യായികകൾ

എഴുതാനുള്ള സാമർത്ഥ്യം സൃഷ്ടിക്കുന്നതിലും താറാവ് പൊരിച്ചതുണ്ടാക്കുന്നതിലും കാണിക്കും. തിന്നാൻ തുടങ്ങിയാലോ! ഇറച്ചിയും മീനും കറികളും കൂമ്പാരക്കണക്കിനു് അങ്ങു് തട്ടിവിടും. പോരാത്തതിനു് മലപോലെ പാൽക്കട്ടിയും. തീറ്റയുടെ കാര്യത്തിൽ അദ്ദേഹം ബിസ്മാർക്കിനെ അതിശയിച്ചിരുന്നുവെന്നു പറയാം. പക്ഷേ മദ്യം തൊടില്ല, കാപ്പി കഴിക്കില്ല, പുകവലിക്കുകയും ഇല്ല. ഇങ്ങനെയൊക്കെയാണെങ്കിലും എഴുതുവാൻ തുടങ്ങിയാൽ പിന്നെ തീറ്റയുടെ കാര്യത്തിൽ ശ്രദ്ധയില്ല. ചിലപ്പോൾ അക്കാര്യം തന്നെ മറന്നുപോകും. എഴുതിക്കൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ സ്നേഹിതന്മാരോ മറ്റോ വന്നുവെന്നിരിക്കട്ടേ, ഇടത്തെ കൈകൊണ്ടു് ഹസ്തദാനം ചെയ്യും, വലത്തെ കയ്യിലുള്ള തൂവൽ ചലിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കയും ചെയ്യും. നിൽക്കില്ല.

എഴുതാൻ ഉപയോഗിക്കുന്ന തൂലികയുടേയും കടലാസിന്റേയും കാര്യത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിനു് ചില വെറുംപിടിത്തങ്ങളെല്ലാം ഉണ്ടു്. നീലക്കടലാസിലേ നോവൽ എഴുതുള്ളു. അതിനു് പ്രത്യേകം പേനകളുമുണ്ടു്. കവിതയെഴുതാൻ മഞ്ഞക്കടലാസും വേറെ പേനകളും വേണം. ഇതൊന്നും കൂടാതെ വെറും മാസികാലേഖനങ്ങൾ എഴുതാനാണെങ്കിൽ അതിനു് പ്രത്യേകം റോസ്നിറത്തിലുള്ള കടലാസു് നിർബ്ബന്ധമാണു്. നീലമഷി ഒരിക്കലും ഉപയോഗിക്കില്ല. എന്തോ അതിനോടു് വലിയ വെറുപ്പാണു്. നാടകം എഴുതുന്നതിലും ഉണ്ടു് ചില നിർബ്ബന്ധങ്ങളൊക്കെ. ഡെസ്കിൽ ഇരുന്നു് എഴുതില്ല. സോഫയിൽ കിടന്നു് കൈമുട്ടിനടിയിൽ നല്ല മാർദ്ദവമുള്ള തലയിണവെച്ചു് — അങ്ങനെ ഇരുന്നാലേ പറ്റൂ.

വിസ്മിതം അല്ലേ? ആയിരിക്കാം. പക്ഷേ ചിരിക്കുന്നതിനുമുമ്പു് നിങ്ങൾ ഒരു കാര്യം ഓർമ്മവെച്ചാൽ കൊള്ളാം.

ആ മനുഷ്യൻ എഴുതിയ ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെയും മറ്റും കണക്കു് ഒന്നു നോക്കു. എല്ലാംകൂടി 1200 എണ്ണം എന്നാണു് തിട്ടപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നതു്. ആയിരത്തി ഇരുന്നൂറു്! അതായതു് ജോൺ ഗാൽസ്‌വത്തി, ജോജ്ജു് ബർനാഡ്‌ഷാ, റോബട്ടു് ലൂയി സ്റ്റീവൻസൻ, എച്ചു്. ജി. വെൽസു്, റുഡ്‌യാർഡു് കിപ്ലിങ്ങു്, മേരി റോബട്ടു് റൈൻഹാട്ടു്, സെയിൻഗ്രേ എന്നിവർ എല്ലാംകൂടി എഴുതിയതിന്റെ ഇരട്ടി ഈ മനുഷ്യൻ തന്നെ എഴുതിക്കൂട്ടിയെന്നു്.

50 ലക്ഷം ഡോളറിലധികം സമ്പാദിച്ചു—എഴുത്തു് മുഖേന. ആ കാലത്തു് വേറെ ഒരു എഴുത്തുകാരനും ഇത്ര വലിയ സംഖ്യ സ്വപ്നംകണ്ടിട്ടുണ്ടാവില്ല. അല്ലെങ്കിലെന്തിനു്? ചരിത്രത്തിൽ ഇത്രയധികം വരുമാനമുണ്ടായിരുന്ന എഴുത്തുകാർ വേറെ എത്രപേരുണ്ടായിട്ടുണ്ടു്? പക്ഷേ, പറഞ്ഞാൽ വിശ്വസിക്കുമോ—ആദ്യത്തെ നാടകം അരങ്ങേറുന്ന ദിവസം നാടകശാലയിലേക്കു് പോവാൻ കൊള്ളാവുന്ന ഒരു കോളർ ധരിക്കുവാൻ ഇല്ലാതെ വിഷമിച്ചവനാണു് ഈ മനുഷ്യൻ. എന്നിട്ടു് എന്തുചെയ്യുവെന്നോ? ഒരു വെള്ള കാർഡ്‌ബോർഡു് വെട്ടി ശരിയാക്കി കോളറിന്റെ സ്ഥാനത്തു് പിടിപ്പിച്ചുവെച്ചു. ആ വേഷത്തിലാണു് ഡൂമായുടെ ജീവിതത്തിലെ ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ടതെന്നു പറയാവുന്ന ആ അവസരത്തിൽ ഹാജരായതു്.

അലക്സാൻഡർ അമ്മയെ പ്രാണനിവ്വിശേഷം സ്നേഹിച്ചിരുന്നു. ആദ്യത്തെ നാടകം അരങ്ങേറുന്നതിന്റെ മൂന്നു ദിവസംമുമ്പു് ആ മഹതി പക്ഷവാതബാധിതയായി വീണു. നാടകം വമ്പിച്ച വിജയമായിരുന്നു. പാരീസു് മുഴവനും അതു കൊണ്ടാടി. പക്ഷേ, നാടകത്തിലെ ഓരോ രംഗവും അവസാനിക്കുമ്പോൾ നാടകകൃത്തിനെ അവിടെ കാണില്ല. അമ്മക്കെന്താണു് വേണ്ടതെന്നന്വേഷിക്കുവാൻ പോയിരി

ക്കുകയായിരിക്കും. അടുത്ത രംഗം തുടങ്ങുന്നതിനുമുമ്പ് ഓടിക്കിതച്ച് വരുന്നതും കാണാം.

അന്ന് രാത്രി—പാരീസിനെ താൻ കീഴടക്കിയ അന്ന്—ആ മനുഷ്യൻ ശയിച്ചതു് അമ്മയുടെ രോഗശയ്യയുടെ കാൽക്കൽ ഒരു വിരിപ്പുമിട്ട് അവിടെയാണു്.

ഡൂമയുടെ കഥാപാത്രങ്ങളില്ലേ — ആ അത്ഭുതസൃഷ്ടികൾ? അദ്ദേഹത്തെസംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അവർ ചോരയും നീരുമുള്ള യഥാർത്ഥ മനുഷ്യരാണു്. എപ്പോഴും അവരേപ്പറ്റിയാണു് ചിന്ത. അവരെ സ്വപ്നംകണ്ടുകൊണ്ടിരിക്കും. അവരെപ്പറ്റിയാണു് സംസാരം. നമ്മുടെ പരിചയക്കാരായ മനുഷ്യരേപ്പറ്റി നാം സംസാരിക്കുന്നപോലെയാണു് അവരേപ്പറ്റി പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുക. എഴുതുവാൻ തുടങ്ങിയാലോ? ആ തൂലികയിൽക്കൂടെ പ്രവഹിച്ച മാന്ത്രികശക്തി നമ്മെ ഇപ്പോഴും പുളകംകൊള്ളിക്കുന്നു. നൂറുകൊല്ലം കഴിഞ്ഞിട്ടും അതിന്റെ ശക്തിക്കു് ഒരു കുറവുമില്ല. കഥയെഴുതിക്കൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ ചിലപ്പോൾ തന്നത്താൻ മറന്നു് ഉറക്കെ ചിരിക്കുകയും അടുത്തിരിക്കുന്നവരോടെന്നപോലെ കഥാപാത്രങ്ങളുമായി സംഭാഷണംചെയ്യുകയും ചെയ്യും. സാധാരണ സാഹിത്യകാരന്മാക്കു് എഴുത്തുപണി ഒരു വലിയ ബുദ്ധിമുട്ടായിട്ടാണു് തോന്നുക. പക്ഷേ ഡൂമാക്കു് അതു വലിയ രസമായിരുന്നുവത്രേ. എങ്ങിനെ രസംതോന്നാതിരിക്കും, അല്ലേ? കോരിത്തരിപ്പിക്കുന്ന ആ അത്ഭുതരംഗങ്ങൾ വിഭാവനംചെയ്യുന്നതിൽ വിരസതതോന്നുക സാദ്ധ്യമാണോ?

ജാക്കു് ഡെംസ്സിയേപ്പോലെ ഊർജ്ജസ്വലനായ ആ മനുഷ്യൻ കുതിരപ്പുറത്തും കുതിരവണ്ടിയിലും ആയി യൂറോപ്പു് മുഴുവൻ പാഞ്ഞുനടന്നിരുന്നു. ഈ യാത്രക്കിടയിൽത്തന്നെ ചിലപ്പോൾ ഒരേസമയത്തു് അഞ്ചു് ആഖ്യായികകൾ എഴുതിക്കൊണ്ടുമിരിക്കും. ഓരോന്നും വെവ്വേറെ പത്രങ്ങ

ളിൽ ഖണ്ഡശഃയായി പ്രസിദ്ധംചെയ്യും. എഴുതിയ പുസ്തക ങ്ങൾ രണ്ടാമതു് വായിച്ചുനോക്കുക എന്ന ഏർപ്പാടേ ഇല്ല. എന്നാൽ അതിനൊന്നും സമയമില്ലാതിരുന്ന ആൾ ഏകദേ ശം ഒരു 20 ദ്വന്ദ്വയുദ്ധത്തിൽ ഏർപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടാവും. ദ്വന്ദ്വ യുദ്ധം എന്നു പറഞ്ഞാൽ കളിയായിട്ടുള്ളതല്ല. വാളും തോ ക്കുമുപയോഗിച്ച ശരിയായ പൊയ്ത്തു്.

അലക്സാണ്ടർക്കു് വയസ്സാവുന്തോറും സ്ത്രീസംസർഗ്ഗത്തിലു ള്ള ആകാംക്ഷ കൂടിക്കൂടിവന്നു. അതു് നാട്ടിൽ മുഴുവൻ വലി യ സംസാരത്തിനിടയാക്കി. ശൃംഗാരചാപല്യങ്ങളുടെ കേ ളീരംഗമായ പാരീസ് സാധാരണ ഇതൊന്നും തീരെ വക വെക്കാറില്ല. എന്നാൽ ഡൂമായുടെ നടപടികൾ പാരിസി നേപ്പോലും നാണിപ്പിച്ചു. ഒടുവിൽ സ്വന്തം മകനുതന്നെ അറപ്പുതോന്നി തിരിഞ്ഞുനോക്കാതായത്രെ.

ഒരിക്കൽ ഒരു സുഹൃത്തു് ഒരുദിവസം വൈകുന്നേരം ഡൂമയെ കാണാൻചെന്നു. അകത്തേക്കു നോക്കിയപ്പോൾ അർദ്ധനഗ്നകളായ പെണ്ണുങ്ങളേക്കൊണ്ടു് ഡൂമയെ കാണാൻ വയ്യാത്ത നിലയിലായിരുന്നുവത്രെ. ഒരുത്തി മടിയിൽ ഇരി ക്കുന്നു. ഒരുത്തി കാൽക്കൽ കിടക്കുന്നു. വേറൊരുത്തി കസേര യുടെ പുറകിൽ നിന്നുകൊണ്ടു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ തടിച്ച അ ധരോഷ്ഠത്തെ ചുംബിക്കുന്നു! ഇതായിരുന്നു കാഴ്ച.

കയ്യിലുള്ള സ്വത്തു മുഴുവൻ ഊറ്റിക്കുടിച്ചതിനുശേഷം ഈ അഭിസാരികകൾ ഓരോന്നായി അദ്ദേഹത്തെ വെടി ഞ്ഞുപോയി. പണമില്ലാ എന്നു കണ്ടപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തെ അവർക്കു് പുല്ലിനു വിലയില്ലാതായി. ഒടുവിൽ വാർദ്ധക്യംവ ന്നപ്പോൾ ആരും സഹായമില്ലാതെയായി. ഏകാന്തതയും ദാ രിദ്ര്യവും അദ്ദേഹത്തിന്റെ അന്ത്യം ശോകാത്മകമാക്കി.

സ്ഥലവാടക കൊടുക്കാൻവേണ്ടി കയ്യിലുള്ള ആഭരണ ങ്ങളും ഓവർകോട്ടുപോലും പണയംവെക്കേണ്ടിവന്നു. മക

ന്റെ ഔദാര്യമില്ലെങ്കിൽ പട്ടിണിയും ആയേനേ. പീടിക യിലുള്ള കണക്കു് മകനാണു് തീക്കാറു്.

അവസാനം അടുത്തിരിക്കുമ്പോൾ ഒരു ദിവസം ഡ്യൂമാ തന്നത്താൻ ഇരുന്നു് 'ത്രീമസ്ക്കറിയേഴ്സ്" വായിക്കുന്നതു കണ്ടു് മകൻ ചോദിച്ചു: "എന്താ അച്ഛാ, കഥ കൊള്ളാ മോ?" എന്നു്. "കൊള്ളാം—തരക്കേടില്ല" എന്നു് വൃദ്ധൻ പ്രതിവചിച്ചു.

തരക്കേടില്ലെന്നോ? തരക്കേടില്ല! ഞാൻ പറയുന്നതു— നിങ്ങൾ നേരംപോവാൻ എപ്പോഴെങ്കിലും വിഷമിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ വേറെ ഒന്നും ചെയ്യണ്ട; ആ പുസ്തകം ഒന്നു് കയ്യിലെടുത്തു് വായിക്കുവാൻ തുടങ്ങുക. ഇതിനുമുമ്പു വായിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നാണോ പറയുന്നതു്? അതിനെന്താ? ഒന്നുംകൂടി വായിക്കുക. വീണ്ടും വായിക്കു. മുഷിപ്പുതോന്നുകയില്ല. ഈ കഥ പുറത്തുവന്നതിനുശേഷം അനേകം കഥകൾ വന്നിട്ടുണ്ടു്. അവയിൽ ഒട്ടുമിക്കതും മാഞ്ഞുമറഞ്ഞു് വിസ്മൃതിയിൽ തള്ളപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഈ കഥയില്ലേ—'ത്രീ മസ്ക്കറിയേഴ്സ്?' അതു് ചിരഞ്ജീവിയാണു്. അല്ലെങ്കിൽ നോക്കിക്കൊള്ളുക—200 കൊല്ലങ്ങൾക്കുശേഷം നിങ്ങളുടെ മക്കളുടെ മക്കളുടെ മക്കളുടെ മക്കളുടെ മക്കൾ ഈ കഥ വായിക്കുവാൻവേണ്ടി രാത്രി ഉറക്കമിളച്ചു് ഇരിക്കുന്നുണ്ടാവും. തീച്ചു്.

KOTTAYAM PUBLIC LIBRARY
KOTTAYAM.

കാതറൈൻ മഹാറാണി

റഷ്യയെ കീഴടക്കിയ ജർമ്മൻ രാജകുമാരി

റഷ്യൻ സാമ്രാജ്യാധീശ്വരിയായി വാണരുളിയ രാജ്ഞിമാരിൽ കാതറൈനോട്ട കിടപിടിക്കുവാൻ മറ്റാരും ഇല്ലെന്നു് നിസ്സംശയം പറയാം.

അവരുടെ ശരിയായ പേരു് കാതറൈൻ എന്നായിരുന്നില്ല. അവർ റഷ്യക്കാരിയുമായിരുന്നില്ല. വാസ്തവത്തിൽ അവർ ഇത്രവളരെ പ്രശസ്തി അർഹിക്കുന്നുണ്ടോ എന്നതന്നെ ചില ചരിത്രകാരന്മാർ ചോദ്യംചെയ്യുന്നുണ്ടു്.

കാതറൈൻ റഷ്യയിലേക്കു് വരുമ്പോൾ സ്ഥാനമാനങ്ങളൊന്നും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ജർമ്മൻ രാജവംശജയായ ഒരു കൊച്ചുപെണ്ണു്—യാതൊരു വഴിയുമില്ലാതെ അലഞ്ഞുതിരിഞ്ഞെത്തിയതാണു്. ആരെങ്കിലും കൂട്ടോ കയ്യിൽ പണമോ ഒന്നും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. പക്ഷേ എന്തുവേണ്ടു. റഷ്യൻ കിരീടാവകാശിയായ ഗ്രാൻറ്ഡ്യൂക്കു് പീറ്ററിനെയാണു് അവൾ വരനായി കണ്ടെത്തിയതു്! പക്ഷേ ഈ വമ്പൻ ഗ്രാൻറ് ഡ്യൂക്കു് ആകെ ഒരു പൊട്ടനായിരുന്നു. പൊട്ടൻ എന്നു പറഞ്ഞാൽ, മരമണ്ടൻ. മുഖമോ മസൂരിക്കലകൊണ്ടു് വികൃതവും. ശുദ്ധ പ്രാകൃതനേപ്പോലെ ബൂട്ടുധരിച്ചു കിടന്നുറങ്ങും ചിലപ്പോൾ. സാർ ചക്രവർത്തിയായതിനുശേഷംകൂടി തന്റെ പട്ടാളക്കാരുമായി ഒന്നിച്ചുകൂടി കൂത്താടിനടക്കും. ചിലപ്പോൾ ചാട്ടയെടുത്തു് അവരെ തൊഴിക്കും. ചില

പ്പോൾ നിലത്തുകിടന്നു് കുട്ടികളേപ്പോലെ പട്ടാളവേഷത്തി ലുള്ള പാവകളെ നിരത്തി കളിതുടങ്ങും. അങ്ങിനെ കളി ക്കാൻ തുടങ്ങിയാൽ അവസാനിക്കുകയുമില്ല!

കാതറൈനു് സന്താനങ്ങൾ കുറെയുണ്ടായിരുന്നു. പ ക്ഷേ ഭർത്താവു് അവരെയൊന്നിനെയും കൈക്കൊണ്ടില്ല. ഒന്നും തന്റേതല്ലെന്നായിരുന്നു വാദം!

നിറഞ്ഞ സദസ്സിൽവെച്ചു് അയാൾ കാതറൈനെ അ ധിക്ഷേപിക്കും. ചിലപ്പോൾ പറയാറുള്ള വാക്കുകൾ ഇവി ടെ പകർത്താൻ ധൈര്യമില്ല. വിവാഹബന്ധം വേർപെട്ട തി കാതറൈനെ ഒരു കന്യാസ്ത്രീമഠത്തിൽ കൊണ്ടുതള്ളുമെ ന്നു് ഭീഷണിയും മുഴക്കാറുണ്ടു്.

കാതറൈനാണെങ്കിൽ ഭർത്താവിനെ കണ്ടുകൂടായിരുന്നു. ഒടുവിൽ ഒരു വിപ്ലവംതന്നെ നടത്തി അയാളെ സിംഹാസ നത്തിൽനിന്നു ചുവട്ടിപ്പുറത്താക്കി. എന്നിട്ടും തീർന്നില്ല പക. ജാരന്മാരിൽ ഒരാളേക്കൊണ്ടു് ആ ഹതഭാഗ്യനു് വോഡ്ക്ക യിൽ വിഷം കലക്കിക്കൊടുത്തു.

പക്ഷേ അതെന്തൊരു സർപ്രമായിരുന്നു! വിഷത്തിനു പോലും കൊല്ലാൻ സാധിച്ചില്ല. ഒടുവിൽ വിഷംകൊടുത്ത ആ ഘാതകൻതന്നെ പീറ്ററിനെ തട്ടിയിട്ടു് വായിൽ തുണി കുത്തിയിറക്കി ശ്വാസംമുട്ടിച്ചു കൊന്നു.

അതിനുശേഷം മുപ്പത്തിനാലു കൊല്ലത്തോളം കാതറൈ ൻ ആ സിംഹാസനത്തിൽ വാണു. അമ്പതു് വർഷങ്ങൾ ഉൾ കൊള്ളുന്ന റഷ്യൻ മഹാസാമ്രാജ്യത്തെ കാതറൈൻ 'എ ന്റെ കൊച്ചുകുടുംബം' എന്നാണു് വിളിക്കാറു്. അവർ വീണ്ടും വിവാഹംചെയ്തില്ല. എന്നുവെച്ചു് വിരഹദുഃഖാക്രാ ന്തയായി ഏകാന്തതയിൽ കഴിഞ്ഞിരുന്നുവെന്നു് വിചാരി ക്കേണ്ട. ഡസൻകണക്കിനു്—എന്തിനു്, നൂറുകണക്കിനു് എന്നുതന്നെ കൂട്ടിക്കൊള്ളുക—കാമുകന്മാർ ആ ഹൃദയമണ്ഡ

പത്തിൽ മാദകനൃത്തം നടത്തിയിരുന്നു. പക്ഷേ സ്വസന്താനങ്ങളുടെകാര്യത്തിൽ അവർക്ക് വലിയ സദാചാരക്കമ്പമായിരുന്നു! മക്കളുടെ കൂട്ടികൾ സസ്യശാസ്ത്രം പഠിക്കുന്നതുതന്നെ അവർ വിലക്കി. കാരണം കേൾക്കേണ്ടേ—അതു പഠിക്കുമ്പോൾ സസ്യങ്ങളുടെ ഉല്പാദനക്രമത്തെക്കുറിച്ച് അവർ എന്തോ ചോദിച്ചുപോയി, അതുതന്നെ.

കാമുകന്മാരെ രാജപദവിയിലാണ് പുലത്തിവന്നതു്. അവർക്കുവേണ്ടി അമ്പതുകോടി ഡോളറാണ് ധൂർത്തടിച്ചതു്. ഒന്നിനുംകൊള്ളാത്ത ചിലരെ ജനറൽസ്ഥാനംകൊടുത്തു മാനിച്ചു, വേറേചിലരെ മാടമ്പിമാരും മന്ത്രിപ്രമുഖന്മാരുമാക്കി. പോളണ്ട് കീഴടക്കി ഒരു കാമുകനെ പോളണ്ടിലെ രാജാവാക്കി പ്രതിഷ്ഠിച്ചു. അയാൾക്ക് രാജാവാവണമെന്നുണ്ടായിരുന്നില്ല. പക്ഷേ, കാതറൈൻ അയാളെ മട്ടത്തിരുന്നു. വല്ലവിധത്തിലും ഒഴിവാക്കാൻവേണ്ടിയാണ് ഈ വിദ്യയെടുത്തതു്. കുറേക്കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അയാളെ നശിപ്പിച്ച് ആ സിംഹാസനംതന്നെ റഷ്യയിലേക്ക് കൊണ്ടുവരീച്ചു. കാതറൈന്റെ കൂളിമുറിയിലായിരുന്നു അതു് കിടന്നിരുന്നതത്രെ.

ഇഷ്ടന്മാരിൽ ഏറ്റവും ഇഷ്ടനായിരുന്നതു് ഗ്രെഗറി ഓർലോഫ് എന്നു പേരായ ഒരു പട്ടാള ഉദ്യോഗസ്ഥനായിരുന്നു. അയാൾ എങ്ങിനെയുള്ളവനായിരുന്നുവെന്നോ? ആകൃതിയിൽ ഒരു ഗ്രീക്ക് ദേവനേപ്പോലെ സുന്ദരൻ, പ്രകൃതിയിൽ തനി കാട്ടാളനും. ദേഷ്യംവന്നാൽ രാജ്ഞിയെ തല്ലാനുംമടിക്കില്ല. തല്ലി പാകമാക്കും. ഒട്ടവിൽ അതും മതിയായാൽ ചിലപ്പോൾ കുറച്ചുനാളത്തേക്ക് തിരിഞ്ഞുനോക്കില്ല. സുന്ദരികളായ പരിചാരികസ്ത്രീകളുടെപുറകെ ശൃംഗരിച്ചുകൊണ്ടു നടക്കും. പക്ഷേ കാതറൈൻ ഇതൊന്നും കാര്യമാക്കില്ല. സുന്ദരക്കുട്ടനായ ഓർലോഫിനു് സ്ഥാനമാനങ്ങളും കൊട്ടാരങ്ങളും പരിചാരകവൃന്ദവും എന്നുവേണ്ട, ഇച്ഛിക്കു

ന്നതെന്തും വാരിക്കോരിക്കൊടുത്തു. എന്നിട്ടും ഒടുവിൽ ഓർലോഫ് ഒരു പെൺകൊച്ചിനെയുംകൊണ്ടു് ചാടിപ്പോയി. കുറേക്കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അയാൾക്കു് ഭ്രാന്തും പിടിപെട്ടു.

പിന്നെ കാതറൈൻറെ മനസ്സു പതിഞ്ഞതു് പോടെംകിൻ എന്ന പേരുള്ള ഒരു കുറേനിലായിരുന്നു, ആൾ മഹാവിശ്വാപി. ഒറ്റക്കണ്ണനും. മറ്റേക്കണ്ണു പോയതു് മദ്യശാലയിൽവെച്ചുണ്ടായ ഒരടികലശലിലാണു്.

പോടെംകിൻ താമസിച്ചിരുന്ന കൊട്ടാരത്തിൽ ഒരു പൌരസ്ത്യസാമ്രാട്ടിനു് ചേരുന്ന സുഖോപകരണങ്ങളും ആഡംബരങ്ങളും കണ്ണഞ്ചിക്കുന്നവിധം സജ്ജീകരിച്ചിരുന്നു. പക്ഷേ ഇതൊക്കെയുണ്ടെങ്കിലും ആളുടെ നടത്തം വേറൊരു തരത്തിലായിരുന്നു. ഒരു പീറച്ചെരിപ്പുമിട്ടു്, തലചീകി വൃത്തിയാക്കാതെ അങ്ങിനെ അലസനായി നടക്കും. കുളി അപൂവ്വം. കൈനഖം കടിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുക, ഉള്ളിയും ഇഞ്ചിയും പച്ചയോടെ തിന്നുക—ഇതൊക്കെയാണു് ശീലം. പക്ഷേ എന്തുവേണ്ടു—ഒരു കൊട്ടുകാരിൻറെ ഊക്കു് ആ മഹാകായത്തിൽ കുടികൊണ്ടിരുന്നു. ആ കരസ്പർശമാത്രയിൽ കാതറൈൻ ആനന്ദപുളകിതയായിത്തീരും. എന്തൊക്കെ ഓമനപ്പേരുകളാണെന്നോ കാതറൈൻ പോടെംകിനെ വിളിച്ചിരുന്നതു്: "എൻറെ സപ്പൺക്കിളി!" "അരുമപ്രാവേ!" "ബൌവ്വൌവു്!" എന്നൊക്കെ സംബോധനചെയ്യും.

'ബൌവ്വൌവു്' റഷ്യയിൽ ഉണ്ടായിട്ടുള്ള മഹാസേനാനികളിൽ ഒരാളായിരുന്നു. പക്ഷേ, വെടിപൊട്ടുന്ന ശബ്ദം മൂപ്പക്കു് വലിയ പേടിയായിരുന്നു. പീരങ്കി നിറയൊഴിക്കുന്നതു കേട്ടാൽ ഒരു സ്കൂൾവിദ്യാർത്ഥിനിയെപ്പോലെ വിറക്കും.

കാതറൈൻ അളവില്ലാത്ത സ്വത്തിന്നവകാശിയായിരുന്നുവെങ്കിലും ദിവസത്തിൽ രണ്ടുപ്രാവശ്യമേ ആഹാരം കഴിച്ചിരുന്നുള്ളു. അവർ പലപ്പോഴും കഴിച്ചിരുന്ന വിഭവങ്ങ

ളേക്കാൾ സ്വാദുള്ള ഭക്ഷണം ഇന്നു് അമേരിക്കയിലെ ഇട ത്തരക്കാർപോലും ദിവസവും കഴിക്കുന്നുണ്ടു്! സ്വർണ്ണത്തളി കകളിലാണു് കാതറൈനു് ഭക്ഷണം വിളമ്പിയിരുന്നതു്. ചിലപ്പോൾ കരിച്ചുപുകച്ച ഭക്ഷണം ആയിരിക്കും ചമയൽ ക്കാരൻ തയ്യാറാക്കിയിട്ടുള്ളതു്. എന്നാലും ചിരിച്ചുംകൊണ്ടു അവർ അതു കഴിക്കും.

ഭോഗലോലുപത്വത്തിൽ അദ്വിതീയയായ കാതറൈൻ മദ്യം തൊടാറില്ല. മധുരംചേർത്ത മുന്തിരിച്ചാറു കുടിക്കും. ദി വസവും രാവിലെ അഞ്ചുകപ്പു കട്ടംകാപ്പി കഴിക്കും. ഈ അ ഞ്ചു കപ്പിനു് ഒരു റാത്തൽ കാപ്പിപ്പൊടി വേണം!

നൂറുകണക്കിനു് പരിചാരകന്മാർ ഉണ്ടെങ്കിലും ഇടക്കു തന്നത്താൻ തീ പൂട്ടി തീക്കായുന്നതു കാണാം. ജീവിതത്തിൽ ഒരിക്കലും പുകവലിച്ചിട്ടില്ല. പൊടിവലിയാണു് പ്രധാനം. കുമ്പാരക്കണക്കിനു പൊടി വലിച്ചുകേറും. ഉട്ടത്തിരിക്കുന്ന വസ്ത്രങ്ങളിൽ എപ്പോഴും പൊടിപറ്റിയിരിക്കുന്നതു് കാ ണാം. രാജ്ഞി അകലത്തുവന്നാൽത്തന്നെ അതിന്റെ ഗന്ധം വന്നിരുന്നുവത്രെ.

കാതറൈനു് ഒരു പട്ടാളക്കാരനൊത്ത വടിവും പൊ ക്കവുമുണ്ടായിരുന്നു. അതുംപോരാഞ്ഞിട്ടാണെന്നുതോന്നും എ പ്പോഴും കഴുത്തുനീട്ടിപ്പിടിക്കും. തന്റെ രാജസപ്രകൃതിയിലും ഭാവഗാംഭീര്യത്തിലും അവക്കു വലിയ അഭിമാനമായിരു ന്നു. ബാല്യത്തിൽ വളഞ്ഞൊടിഞ്ഞു വികൃതമായിരുന്നുവ ത്രെ ആ ദേഹം! അതു നേരെയായിവരുവാൻ കുറേകാലം ഒരു ഉറയിട്ടിരുന്നു. രാവും പകലും അതു ധരിക്കാറുണ്ടത്രെ.

ആറു വയസ്സുള്ള ഒരു കുട്ടിയുടെ കപോലഘടനയായി രുന്നു അവരുടേതു്. തലയോടിന്റെ എല്ലുകൾ കൂടിച്ചേർന്ന തു് 26 വയസ്സായതിനുശേഷമാണു്. അസഹ്യമായ തലവേ ദനകൊണ്ടു് അവർ വല്ലാതെ കഷ്ടപ്പെട്ടിരുന്നു.

എന്തൊരഹംകാരമായിരുന്നു കാതറൈന്!! 'മഹാരാ ജ്ഞി തിരുമനസ്സിലേക്ക്' എന്നു സംബോധനചെയ്യാത്ത കത്തുകൾ അവർ പൊട്ടിക്കുകപോലുമില്ല. ഒരിക്കൽ ഒരാൾ കൂടിച്ചു മന്ത്രനായി താൻ കാതറൈന്റെ ഭർത്താവാണെന്നു് വിളിച്ചുപറഞ്ഞതിനു് അയാളുടെ മൂക്കു് അരിഞ്ഞുകളയാൻ കല്പിച്ചു.

വയസ്സാവുന്തോറും അവർ തടിച്ചുവന്നു. തടിച്ചു തടിച്ചു് ഒട്ടവിൽ നടക്കാൻ വയ്യാതായി. ആനപോലെയുള്ള ശരീരം താങ്ങുവാൻ കാലുകൾക്കു് കെല്പില്ലാതായി. ഒട്ടവിൽ ഒരു ഉന്തുകസേരയിൽ ഉരുട്ടിക്കൊണ്ടുപോവാനേ സാധിക്കൂ എന്ന സ്ഥിതിയിലായി.

വാർദ്ധക്യം ബാധിച്ചു് പല്ലുംകൊഴിഞ്ഞു് തടിച്ചു് മല പോലെയായിത്തീർന്നുവെങ്കിലും രാഗലോലമായ ആ പ്രകൃതിയിൽ അപ്പോഴും വസന്തമാരുതൻ തത്തിക്കളിച്ചിരുന്നു. വീണ്ടും ഒരു പുരുഷനിൽ അനുരാഗമാന്നു. അയാൾക്കു് കാതറൈന്റെ പൌത്രനാവാനുള്ള പ്രായമേ ആയിരുന്നുള്ളു. ആൾ ഒരു വങ്കശിരോമണിയും. എന്നാലെന്താ? കാതറൈന്റെ ഭരണാവസാനകാലത്തു് ഇയാൾ റഷ്യയിൽ സാർ ചക്രവർത്തിയേപ്പോലെ അധികാരം നടത്തി.

ജോസഫൈൻ

ലോകജേതാവിനെ മുട്ടുകുത്തിച്ച അബല

വെസ്റ്റിൻഡീസിലെ ഒരു മുക്കുവത്തെരുവിൽ ജനിച്ചു് അവിടെ ഒരു പഞ്ചസാര ഫാക്ടറിശാലയുടെ മുകളിൽ പഴകി ദ്രവിച്ചു് ഇരുളടഞ്ഞ മുറികളിൽ ജീവിച്ചു് വളർന്ന ഒരു ദരിദ്രബാലിക ഒടുവിൽ ലോകചരിത്രത്തിൽവെച്ചു് ഏറ്റവും വിഖ്യാതനായ പുരുഷനെ പരിണയിച്ച അത്ഭുതകഥയാണു് ഇതു്.

അവളുടെ പേരു് 'മാറി റോസ് ടാഷർലാ പാഷറി' എന്നായിരുന്നു. പക്ഷേ 'ജോസഫൈൻ' എന്നാണു് എല്ലാവരും വിളിച്ചിരുന്നതു്.

ജോസഫൈനു് നെപ്പോളിയനേക്കാൾ ആറുവയസ്സു് കൂടുതലുണ്ടായിരുന്നു. അവർ ആദ്യം കണ്ടുമുട്ടുമ്പോൾ ജോസഫൈനു് മുപ്പത്തിമൂന്നും നെപ്പോളിയനു് ഇരുപത്തിയേഴുമായിരുന്ന വയസ്സു്. അവൾ സുന്ദരിയൊന്നുമായിരുന്നില്ല. പല്ലു് കാണാൻ കൊള്ളില്ല. രണ്ടു കൊച്ചുകുട്ടികളും ഉണ്ടു്. മുക്കറവും കടവും. പാപ്പരായി ജയിലിൽ പോവാൻ അധികം താമസമില്ലാത്ത നിലയായിരുന്നു വാസ്തവം പറഞ്ഞാൽ. ഇങ്ങനെ എല്ലാംകൊണ്ടും ദുർഘടത്തിലായ ഒരു അബലയായിരുന്നു ജോസഫൈൻ. പക്ഷേ അവളുടെ കയ്യിൽ ഒരു തുരുപ്പുശീട്ടുണ്ടായിരുന്നു — ഒന്നാംതരം ഒരു ശീട്ടു്. പുരുഷന്മാരെ പാട്ടിലാക്കാനുള്ള തന്ത്രം നന്നായിട്ടറിയാം. വിധവയാണല്ലൊ, പരിചയവും ഉണ്ടു്.

ഫ്രഞ്ച് വിപ്ലവത്തിൽപെട്ട് ആദ്യത്തെ ഭർത്താവിന്റെ തല പോയപ്പോൾ ജോസഫൈൻ തികച്ചും അനാഥയായി. ജീവിക്കുവാൻ വഴിവേണ്ടേ? ജോസഫൈൻ വഴി കണ്ടു പിടിച്ചു. തന്റേടമുള്ള വിധവകൾക്കറിയാവുന്ന ആ വഴി തന്നെ—ഒരു പുതിയ ഭർത്താവിനെ കണ്ടെത്തുക.

കൂട്ടുകാരികളിൽനിന്നും മറ്റും അവൾ നെപ്പോളിയനെപ്പറ്റി കേട്ടിട്ടുണ്ട്. നെപ്പോളിയൻ പ്രശസ്തനായിക്കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല അക്കാലത്തു്; കയ്യിൽ സ്വത്തുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഒരു യുദ്ധം കഴിഞ്ഞു് മടങ്ങിവന്ന സമയമാണു് അതു്. പോരുമ്പോൾ കൊണ്ടുവന്ന ഒരേ ഒരു സമ്പാദ്യം താരണ (Dandruff) മായിരുന്നു. അതു് മാറാൻവേണ്ടി തലമുണ്ഡനം ചെയ്തു് നടക്കുന്ന കാലം!

"ഇതൊന്നും കണക്കാക്കേണ്ട. ഇയാൾ ഒരു വലിയ ആളാവാൻ പോവുകയാണു് — നോക്കിക്കൊള്ളൂ" എന്നു് സഖികൾ തമ്മിൽ പറയുന്നതു് കേട്ടു് ജോസഫൈനു് ആ മനുഷ്യനുമായി ഒന്നു് പരിചയപ്പെട്ടാൽ കൊള്ളാം എന്നു് താല്പര്യം ജനിച്ചു.

എങ്ങിനെയാണു് അതു് സാധിക്കുന്നതെന്നായി പിന്നത്തെ ആലോചന. ഒടുവിൽ ഒരു സൂത്രം പ്രയോഗിച്ചു. പന്ത്രണ്ടുവയസ്സായ തന്റെ മകനെ ഒരു ഹജ്ജിയുമായി നെപ്പോളിയന്റെ അടുക്കലേക്കു് അയച്ചു. ഹജ്ജിയെന്താണെന്നോ? അവന്റെ പരേതനായ പിതാവിന്റെ വാൾ സക്കാരിൽനിന്നു് തിരികെ കിട്ടുവാൻ. 'ഓഹോ' എന്നു് നെപ്പോളിയൻ സമ്മതം മൂളി. പിറേറ ദിവസം ജോസഫൈൻ നെപ്പോളിയന്റെ അരികിലേക്കു് അണിഞ്ഞൊരുങ്ങിച്ചെന്നു. നന്ദി പറയുമ്പോൾ അവളുടെ നയനങ്ങൾ ബാഷ്പാർദ്രമായി കാണപ്പെട്ടു.

നെപ്പോളിയൻ ആകപ്പാടെ ഭ്രമിച്ചു. ജോസഫൈന്റെ മട്ടും ഭാവവും നെപ്പോളിയനെ മയക്കിക്കളഞ്ഞു. ഇതു

പോലൊരു മിഴിവും വശ്യതയും അദ്ദേഹം സ്വപ്നത്തിൽ പോലും കണ്ടിട്ടില്ല. തന്നേക്കാൾ ഉയർന്ന സ്ഥിതിയാണു് ജോസഫൈനു് എന്ന ബോധംകൊണ്ടായിരിക്കണം, ഒരു ദിവസം ജോസഫൈന്റെ വീട്ടിലേക്കു് ചായക്കു് ക്ഷണിക്കപ്പെട്ടപ്പോൾ നെപ്പോളിയൻ ഊറ്റംകൊണ്ടതു്. പോരെങ്കിൽ ചായ കുടിക്കുന്നതിനിടയിൽ ''നിങ്ങൾ ലോകചരിത്രത്തിലെ മഹാസേനാനികളിൽ അഗ്രഗണ്യനായിത്തീരും'' എന്നു മുഖത്തുനോക്കി പറയുകയും ചെയ്തു.....മൂന്നു മാസം കഴിയേണ്ട താമസമേ ഉണ്ടായുള്ളു അവരുടെ വിവാഹനിശ്ചയത്തിനു്.

നെപ്പോളിയൻ വലിയ കണിശക്കാരനായിരുന്നു. 'സമയമാണു് എല്ലാത്തിനേറെയും കാതൽ' എന്നായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുദ്രാവാക്യം. ''ഞാൻ സമരങ്ങളിൽ തോറേക്കാം, എന്നാലും ഞാൻ വെറുതെ സമയം കളഞ്ഞുവെന്നു് ആക്ഷേപം പറയാൻ ഇടവരില്ല.'' എന്നു് പറയാറുണ്ടു്. ഇതൊക്കെയായിട്ടും സ്വന്തം വിവാഹത്തിനു് രണ്ടുമണിക്കൂർ താമസിച്ചെത്തിയ ആളാണു് ആ മനുഷ്യൻ! വിവാഹം നടത്താൻ നിയുക്തനായ ഉദ്യോഗസ്ഥൻ കാത്തു കാത്തു് കോട്ടുവാ ഇട്ടുതുടങ്ങി. നെപ്പോളിയൻ വരുമ്പോൾ അയാൾ ഉറക്കം തൂങ്ങുകയായിരുന്നു.

കല്യാണം കഴിഞ്ഞു് 48 മണിക്കൂർ കഴിഞ്ഞപ്പോഴേക്കും പുതിയ ഒരു യുദ്ധം ചെയ്യുവാനായി അദ്ദേഹം ഇറാലിയിലേക്കു് തിരിച്ചു. നെപ്പോളിയന്റെ പട്ടാളം ഒക്കെ പട്ടിണികിടക്കുന്നവരങ്ങളായിരുന്നു. പക്ഷേ ആ സൈന്യങ്ങളേയും കൊണ്ടു് അദ്ദേഹം നടത്തിയ സമരങ്ങൾ യൂറോപ്പിനെ മുഴുവൻ ഇളക്കിമറിച്ചു. ആയിരം കൊല്ലങ്ങൾക്കിടയിൽ ഇതുപോലെയുള്ള യുദ്ധം യൂറോപ്പു് കണ്ടിട്ടില്ല.

ഇതിലും വിശേഷം, ഈ യുദ്ധകോലാഹലങ്ങൾക്കിടയിലും നെപ്പോളിയൻ ഒരു ദിവസവും തെറ്റിക്കാതെ

ജോസഫൈനു് കത്തുകൾ അയച്ചുകൊണ്ടിരുന്നുവെന്നതാണു്. കത്തുകൾ എന്നു പറഞ്ഞാൽ മതിയോ! അഗ്നിസ്ഫുലിംഗങ്ങൾപോലെ വികാരോഷ്മളങ്ങളായ ലേഖനങ്ങളുടെ വഷ്ം! നെപ്പോളിയൻ ജോസഫൈനു് അയച്ച പ്രേമലേഖനങ്ങളിൽ എട്ടെണ്ണം 1933-ൽ ലണ്ടനിൽവെച്ചു് ലേലത്തിൽ വിറ്റപ്പോൾ 20000 പവനായിരുന്നു വില. ഞാൻ അതു വായിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ആ വില ഒട്ടും അധികമല്ല എന്നു് എനിക്കും തോന്നുന്നു. ഉദാഹരണം:

"പ്രിയ ജോസഫൈൻ—നീ എന്നിൽ ഉളവാക്കിയിട്ടുള്ള പ്രേമം എന്റെ ബുദ്ധിയേത്തന്നെ കെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. എനിക്കു് ഉണ്ണാനോ, ഉറങ്ങാനോ, ഒന്നിനും സാധിക്കുന്നില്ല. എനിക്കു് കൂട്ടുകാരെയും വേണ്ട, ഖ്യാതിയും വേണ്ട. വിജയത്തിനു വല്ല വിലയും ഞാൻ കല്പിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അതു് നിന്നെ സന്തോഷിപ്പിക്കുന്നതാണല്ലോ എന്നു കരുതിയാണു്. അതൊന്നു മാത്രമാണു് എന്നെ ഇവിടെ പിടിച്ചു നിത്തുന്നതു്. അല്ലെങ്കിൽ ഞാൻ സേനയേയും വിട്ടു് പാരീസിലേക്കു് ഓടിവന്നു് നിന്റെ കാൽക്കൽ വീണേനെ.

നീ എന്നിൽ ഉളവാക്കിയ പ്രേമത്തിനു് അതിരില്ല. എന്തൊരു മാദകലഹരിയാണു് നീ എന്നിൽ നിറച്ചിരിക്കുന്നതു്. ഓരോ മണിക്കൂറിലും എനിക്കു് നിന്റെ ഛായാപടം കാണണം. അതിനെ ചുംബനംകൊണ്ടു് മൂടാതെ ഒരൊറ്റ മണിക്കൂറും നീങ്ങുന്നില്ല."

ഇതൊന്നും സാരമില്ല വേറെ ചില കത്തുകൾ വായിച്ചാൽ. മിക്ക സ്ത്രീകളും ഇതുപോലെയുള്ള ലേഖനങ്ങൾ കിട്ടാൻ വലതുകൈതന്നെ വിലകൊടുക്കാൻ തയ്യാറായേക്കും. പക്ഷേ ജോസഫൈനു് ഇതൊന്നും അത്ര കുയ്മയായിരുന്നില്ലെന്നു് തോന്നുന്നു. വേറൊരാളുമായി രസിക്കുകയായിരുന്ന അവൾ! നെപ്പോളിയൻ അയക്കുന്ന കത്തുകൾക്കു് മറുപടി

അയക്കുവാൻതന്നെ അമാന്തമായിരുന്നു. നെപ്പോളിയനു് ഭ്രാന്തു് പിടിക്കുവാൻ വേറെ വല്ലതും വേണോ?

ഒടുവിൽ ഈ അലക്ഷ്യഭാവം കണ്ടു് മടുത്തു് ഒരിക്കൽ നെപ്പോളിയൻ ഈജിപ്തിൽ യുദ്ധം ചെയ്യുന്ന കാലത്തു് ഒരു സുന്ദരിയെ ക്ഷണിച്ചുവരുത്തി ചായസൽക്കാരം നടത്തി. പാരീസിലുള്ള ജോസഫൈൻ ഇതു് ക്ഷണത്തിൽ അറിഞ്ഞു. അറിയാതിരിക്കണമെങ്കിൽ സ്ത്രീകളല്ലാതിരിക്കണം. അതൊക്കെ അവർ എങ്ങിനെയെങ്കിലും അറിയും. അല്ലെങ്കിൽ നോക്കിക്കൊള്ളു. എനിക്കറിയാം. ഞാൻ വിവാഹിതനാണു്!

നെപ്പോളിയൻ ഫ്രാൻസിൽ തിരിച്ചെത്തിയപ്പോൾ ബഹളമായി. അതും പതിവല്ലേ, അങ്ങോട്ടും ഇങ്ങോട്ടും കണക്കിനു് കൊട്ടത്തു. ഒടുവിൽ നെപ്പോളിയൻ ജോസഫൈനെ മുറിക്കു് പുറത്താക്കി വാതിലടച്ചു.

ഇതിനും പുറമേ ചില അട്ടക്കളവഴക്കുകളും. നെപ്പോളിയന്റെ കുടുംബത്തേക്കാൾ ജോസഫൈന്റെ കുടുംബത്തിനു് ആഭിജാത്യം കൂടുമെന്ന വിചാരം നെപ്പോളിയന്റെ സഹോദരിമാക്കു് ജോസഫൈന്റെനേരെ അസൂയയും കാലുഷ്യവും ഉണ്ടാക്കാൻ കാരണമായിത്തീർന്നു. അവക്കു് ഒരു തോന്നൽ, അവൾ അവരെ നിസ്സാരരായി ഗണിക്കുന്നുവെന്നു്. കലികയറുവാൻ വേറെ വല്ലതും വേണോ? ഇവളെ ഒരു പാഠം പഠിപ്പിച്ചേ അടങ്ങൂ എന്നു് അവർ ശപഥംചെയ്തു. 'കിഴവി' എന്നൊക്കെ പറഞ്ഞു് അവർ ജോസഫൈനെ പരിഹസിക്കുവാനും ഭത്സിക്കുവാനും തുടങ്ങി. ഈ 'തടിച്ചിത്തള്ള'യെ കളഞ്ഞു് കൊള്ളാവുന്ന ഒരു പെണ്ണിനെ കെട്ടുവാൻ പറഞ്ഞു് അവർ നെപ്പോളിയനെ സ്വൈരം കെടുത്തി. പക്ഷേ എന്തൊക്കെയായാലും നെപ്പോളിയനു് ജോസഫൈനോടുള്ള പ്രേമത്തിനു് ഒരു കുറവും വന്നില്ല.

അതിനെ കെട്ടഴിക്കുവാൻ ലോകത്തിലെ യാതൊരു ശക്തിക്കും ഒരിക്കലും സാധിച്ചില്ല.

എന്നാലും ഒടുവിൽ നെപ്പോളിയൻ ജോസഫൈനെ ഉപേക്ഷിക്കുകയുണ്ടായി. പക്ഷേ, അതിനു കാരണം വേറൊന്നായിരുന്നു. ഒരേ ഒരു കാരണം. ഒരു പുത്രനുണ്ടാവണം എന്ന ആശ. ജോസഫൈനിൽനിന്നു് അതുണ്ടാവില്ലെന്നു് ബോദ്ധ്യമായതുകൊണ്ടാണു് ആ സാഹസം ചെയ്യുവാൻ നിർബ്ബന്ധിതനായതു്. വിവാഹമോചനപത്രം ഒപ്പിട്ടപ്പോൾ നെപ്പോളിയൻ കണ്ണീരൊലിപ്പിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ഒപ്പിട്ടതിനുശേഷം മൂന്നു ദിവസത്തേക്കു് അദ്ദേഹം ആരോടും മിണ്ടാതെ ഒന്നും ചെയ്യാതെ ഏകാകിയായി ശൂന്യതയിലേക്കു് തുറിച്ചുനോക്കിക്കൊണ്ടു് അങ്ങനെ ഇരുന്നു. അധികം താമസിയാതെ ആസ്ട്രിയായിലെ മാറി ലൂയിസിയെ വിവാഹം കഴിക്കുകയും ചെയ്തു.

ഇതിലൊരു വിശേഷമുണ്ടു്. ഈ രാജകുമാരിയെ ബാല്യംമുതൽ നെപ്പോളിയനെ ശത്രുതാബുദ്ധിയോടെ വീക്ഷിക്കുവാൻ പഠിപ്പിച്ചാണു് വളർത്തിക്കൊണ്ടുവന്നിരുന്നതു്. ആസ്ട്രിയക്കാരുടെ ബദ്ധവൈരിയായിട്ടായിരുന്നുവല്ലോ നെപ്പോളിയനെ കരുതിയിരുന്നതു്. തനിക്കു് നെപ്പോളിയനെ വിവാഹം ചെയ്യേണ്ടിവരല്ലേ എന്നു് മാറി ദൈവത്തോടു് പ്രാർത്ഥിക്കാറുണ്ടത്രേ. പക്ഷേ ചില രാഷ്ട്രീയ പരിഗണനകളാൽ ആ വിവാഹം നടത്തണമെന്നു് മാറിയുടെ പിതാവു് നിർബ്ബന്ധിച്ചു. വിവാഹം കഴുമുഖേനയാണു് നടത്തിയതു്. വരനെ ഒരു നോക്കു കാണുന്നതുതന്നെ വിവാഹത്തിനുശേഷമാണു്. അതുപോലെതന്നെയായിരുന്നു പിന്നീടുള്ള വേഴ്ചയും. മാറിക്കു് നെപ്പോളിയനോടു് ഒട്ടും പ്രതിപത്തി ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. നെപ്പോളിയൻ യുദ്ധത്തിൽ തോല്ക്കുവാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ മാറി ഭർത്താവിനെ കൈവെടിഞ്ഞു

പോയി. സ്വന്തം മകനേയുംകൂടി അച്ഛനെ വെറുക്കുവാൻ ആ സ്ത്രീ പഠിപ്പിച്ചു.

നെപ്പോളിയന്റെ ജീവിതത്തിൽ ആദ്യത്തേയും അവസാനത്തേയും ആയി ഒരേ ഒരു പ്രേമമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു. ജോസഫൈനോടുണ്ടായിരുന്നതുതന്നെ. അവൾ മരിച്ചപ്പോൾ നെപ്പോളിയൻ ശവകുടീരത്തിനു് സമീപം ചെന്നുനിന്നു് കണ്ണുനീർ പൊഴിച്ചുകൊണ്ടു് പറഞ്ഞു: "എന്റെ ജീവിതേശ്വരീ—ജോസഫൈൻ! എന്തുവന്നാലും നീ എന്നെ ഒരിക്കലും കൈവെടിയുകയില്ലായിരുന്നു."

നെപ്പോളിയൻ ഈ ലോകത്തിൽ അവസാനമായി പറഞ്ഞ വാക്കു് 'ജോസഫൈൻ' എന്നായിരുന്നു.

* ഹൈദരാബാദ് നൈസാം

കോടീശ്വരന്മാരുടെ രാജാവ്

ലോകത്തിൽവെച്ച് ഏറ്റവും വലിയ ധനികൻ വിര ലുകൾകൊണ്ടാണ് ഭക്ഷണംകഴിക്കുന്നത്. സ്പൂണോ, ഫോ ക്കോ, കത്തിയോ മുള്ളോ—ഒന്നും വേണ്ട. സൂപ്പും കൂടി കൈ കൊണ്ടാണ് കഴിക്കുക.

പേരെന്താണെന്നോ അദ്ദേഹത്തിന്റെ? നൈസാം ഓ സ്മാൻ ആലിഖാൻ ബഹദൂർ ഫത്തേഹ് ജംഗ് ആസഫ്ജാ. പക്ഷേ നൈസാം എന്ന പേരിലാണ് സാധാരണ അറിയ പ്പെടുന്നത്. നൂറ്റാണ്ടുകൾക്കുമുമ്പ് ഖൈബർ ചുരത്തിലൂടെ പാഞ്ഞുവന്ന് ഇന്ത്യയെ കൊള്ളയടിച്ച ആ പഴയ മുഗൾ ചക്രവർത്തിമാരുടെ വംശജനാണ് ഇദ്ദേഹം. ഇന്ത്യയിൽ വെച്ച് ഏറ്റവും സമ്പന്നമായ സംസ്ഥാനത്തെയാണ് നൈസാം ഭരിക്കുന്നത്.

ഈ പണംകൊണ്ടൊക്കെ അദ്ദേഹം എന്താണ് കാട്ടി ക്കൂട്ടുന്നത്? ഒന്നുണ്ട്: 500-ലധികം അംഗങ്ങളുള്ള ഒരു അ ന്തഃപുരമുണ്ട് സ്വന്തമായി.

ഇതിൽവെച്ച് ഏറ്റവും ഇഷ്ടയായ ഒരുത്തിയുണ്ട്. അവർ എപ്പോഴും ഒരു റോൾസ്റോയിസിലേ സഞ്ചരിക്കൂ. കാറിന്റെ നാലുപുറവും മൂടിക്കെട്ടി അങ്ങിനെ പോകുന്ന ത് കാണാം. പാവം പട്ടിയാണ്. ജനതതിയുടെ മലിനദൃഷ്ടികൾ

---

* നൈസാം നാടുവാണിരുന്നകാലത്തു് എഴുതിയതു്.

പതിയാതെ സൂക്ഷിച്ചുകൊണ്ടേ പുറത്തിറങ്ങുകയുള്ളൂ. ബാക്കി അന്തഃപുരത്തിലുള്ള സുന്ദരികളുടെനേരേ മൂപ്പർക്ക് വലിയ ശ്രദ്ധയൊന്നുമില്ല. സുന്ദരികൾ എന്നു പറഞ്ഞതിൽ അല്പം അതിശയോക്തിയുണ്ട്, കേട്ടോ. ഈ അന്തഃപുരം പിതൃദത്തമായിട്ടുള്ളതാണ്. 45 വർഷം മുമ്പ് അച്ഛൻ മരിച്ചപ്പോൾ കിട്ടിയതാണ് അത്. 40 വർഷംമുമ്പ് ആ അന്തഃപുരവാസികൾ ഒരു കാഴ്ചതന്നെയായിരുന്നിരിക്കണം. പക്ഷേ, ഇപ്പോഴത്തെനിലക്ക് അവരിൽ ഒരുത്തിക്കും അറബ്ലാൻറിക്കു സിറിയിലേപ്പോലുള്ള സൌന്ദര്യമത്സരത്തിൽ ഒരു സ്ഥാനവും കിട്ടില്ല. എന്നാലും നൈസാം അവരെ പൊന്നുപോലെയാണ് സൂക്ഷിക്കുന്നത്. വലിയ കർശനമായ ബന്തവസ്സാണ്. ഷണ്ഡന്മാരേക്കൂടി അന്തഃപുരത്തിനകത്തു കയറ്റുകയില്ല.

നൈസാം സൂര്യോദയത്തിനുമുമ്പ് എഴുന്നേല്ക്കും. എങ്ങിനെയാണെന്നോ? ചാടിയെണീറ്റ് അലാറം നിർത്തുന്ന ഏർപ്പാടൊന്നുമില്ല. പള്ളിക്കുറുപ്പണത്തുവാനായി പ്രത്യേകം ഒരു ഗായകസംഘം ഉണ്ട്. അവർ വന്ന് ആട്ടുകയും പാട്ടുകയും ചെയ്യുന്നതു കേട്ടാണ് ഉണരുക. വലിയ മതവിശ്വാസിയാണ് നൈസാം. നേരത്തേ എഴുന്നേല്ക്കുന്നതു പ്രഭാതപ്രാർത്ഥനക്കാണ്. പരവതാനിവിരിച്ച് മെക്കയിലേക്കു തിരിഞ്ഞു നിസ്കാരമാരംഭിക്കുമ്പോൾ ഉദയസൂര്യൻ ഹൈദരാബാദ് കുന്നുകളുടെ മുകളിൽ പൊങ്ങുന്നതു കാണാം. കൃത്യനിഷ്ഠ അത്ര കണിശമാണ്.

ഉടുപ്പണിയിക്കാൻതന്നെ നാല് സേവകരുണ്ട്. ഒരോരുത്തക്കും രാജകളേബരത്തിൻെറ ഓരോ ഭാഗമാണ് ചമയിക്കേണ്ടതു്. ഒരാൾ കാലൊറവിദഗ്ധനാണ്. "ആ ഷട്ട്കൂടി ഇടീച്ചുകൂടേ?" എന്നു് നിങ്ങൾ എങ്ങാനും ചോദിച്ചുപോയാൽ കഴിഞ്ഞു! അയാൾക്ക് വലിയ കുറച്ചിലാവും. ഷട്ട് ഇടീക്കുകയോ—നല്ല കാര്യം! കാലൊറ ഇടീച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ

പിന്നെ അയാൾക്ക് അന്നത്തെ ജോലികഴിഞ്ഞു സുഖമായി അങ്ങനെ വിശ്രമിക്കാം.

നൈസാം ഏകാധിപതിയാണ്. ഒന്നരക്കോടി ജനങ്ങളുടെമേൽ കൊല്ലിനും കൊലയ്ക്കും അധികാരം ഉണ്ട്. അദ്ദേഹം കടന്നുപോവുമ്പോൾ പ്രജാവലി സാഷ്ടാംഗം നമസ്കരിക്കുന്നതു് കാണാം.

സുഗന്ധജലത്തിൽ കുളിക്കണമെന്നു് നിർബ്ബന്ധമാണെങ്കിലും സോപ്പു് തൊടില്ല. പകരം ഒരു മരത്തിന്റെ തോലു് പൊടിച്ചതാണു് ഉപയോഗിക്കുക. കാലത്തെഴുന്നേറ്റു് നാലുമണിക്കൂർ കഴിഞ്ഞല്ലാതെ പ്രാതൽ കഴിക്കില്ല. പ്രാതലും ഉച്ചഭക്ഷണവും തമ്മിൽ വലിയ വ്യത്യാസമില്ല. ചായയും കാപ്പിയും കഴിക്കില്ല. വെറും പാലു്—പച്ചവെള്ളം അതുതന്നെ.

പ്രാതൽ കഴിക്കുക സ്വർണ്ണത്തളികകളിലാണു്. എന്തൊരു പ്രാതലാണെന്നോ അതു്! പന്ത്രണ്ടു തരത്തിലുള്ള സൂപ്പു് ചൂടോടുകൂടി അങ്ങനെ; വിവിധരീതിയിൽ പാകംചെയ്തമുട്ട—ഇതൊക്കെയാണു് ചില ഇനങ്ങൾ. ചെടിപ്പുവന്നു് നിരുന്മേഷമായ ആ രസനക്കു് നവംനവങ്ങളായ സാധനങ്ങൾ കണ്ടാലേ രുചിച്ചുനോക്കുവാൻ തോന്നുകയുള്ളൂ. മയിൽക്കറി, കൊറവിക്കറി, മുതലായതൊക്കെ അദ്ദേഹത്തിന്റെമുമ്പിൽ ചിലപ്പോൾ നിരത്തിവെച്ചിട്ടുണ്ടാവും.

സാധാരണ അദ്ദേഹം ധരിക്കാറുള്ളതു് സ്വർണ്ണക്കരയോടുകൂടിയ ഒരു വെള്ളസിൽക്കു കോട്ടാണു്. കഴുത്തിൽ മുത്തുമാലയും വൈരമാലയും ഇട്ടിട്ടുണ്ടാവും. പക്ഷേ ചില അവസരങ്ങളിൽ ഒരു മുഷിഞ്ഞ പഴഞ്ചൻകോട്ടു് ധരിച്ചു പ്രത്യക്ഷപ്പെടാറുണ്ടു്.

'ചന്തംചാത്താനാ'യി കൊട്ടാരത്തിൽ പ്രത്യേകം ഒരു ക്ഷൗരക്കാരനുണ്ടു്. അയാൾക്കു് ആകെയുള്ള ജോലി 'തിരു

മുഖം' വെടിപ്പാക്കലാണ്. എന്നിട്ടും ചിലദിവസങ്ങളിൽ നൈസാം തലചീകാതെയും മുഖംവടിക്കാതെയും നടക്കുന്നതു കാണാം.

നൈസാമിന് സ്വർണ്ണത്തിൽ വാത്തു കസേരകളും പര്യങ്ങളും വണ്ടികളും മറ്റുമുണ്ട്. എന്തിനു്? സ്വർണ്ണംകൊണ്ടുണ്ടാക്കിയ പീരങ്കിയുംകൂടി ഉണ്ടത്രെ. അതും പോരാഞ്ഞിട്ടാണെന്നു തോന്നും, അതിന്മേലൊക്കെ വിലപിടിച്ച കല്ലുകളും പിടിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ സ്വർണ്ണപ്പീരങ്കി എന്തിനു കൊള്ളാം! വെടിവെക്കാനാവില്ല, തീച്ച്. വെടിവെച്ചാൽ ഉരുകിത്തുടങ്ങും. പിന്നെ ഇതൊക്കെ കാണികളെ അമ്പരപ്പിക്കുവാൻ മാത്രം.

നൈസാം ഇതൊക്കെ എവിടെനിന്നു സമ്പാദിച്ചു? കുറെ ഗോൽക്കണ്ടയിലെ അമൂല്യരത്നഖനിയിൽനിന്നു് കിട്ടിയതായിരിക്കണം. ലോകത്തിൽവെച്ചു് ഏറ്റവും അധികം രത്നം വിളഞ്ഞ സ്ഥലമല്ലേ, അതു്? ഗോൽക്കണ്ടയിൽനിന്നു കിട്ടിയതാണു് ലോകവിഖ്യാതമായ പല കല്ലുകളും. മിന്നിത്തിളങ്ങുന്ന ആ കൂറൻ കോഹിനൂർ രത്നം, ശാപഗ്രസ്തമെന്നു കരുതുന്ന ഹോപ്പ് രത്നം, കാതറൈൻ മഹാരാജ്ഞിയുടെ ചെങ്കോലിന്മേൽ പതിച്ചിരുന്ന ഓർലോഫ് എന്ന മഹാരത്നം—ഇതൊക്കെ ഗോൽക്കണ്ടയിൽ വിളഞ്ഞതാണു്.

ഇങ്ങിനെ അളക്കാൻവയ്യാത്ത സമ്പത്തിനുടമയാണെങ്കിലും നൈസാം നാമൊക്കെ ചിലപ്പോൾ ചെയ്യാറുള്ളതുപോലെ ചില ചില്ലറ ഇടപാടുകളൊക്കെ നടത്തി ആദായമുണ്ടാക്കും. ഉദാഹരണമായി, ചിലപ്പോൾ വലിയ ഒരു സദ്യക്കു് വട്ടംകൂട്ടും. നാട്ടിലെ പ്രമുഖ വ്യക്തികളെയൊക്കെ ക്ഷണിക്കും. അവർ ഓരോരുത്തരും യഥാശക്തി കാഴ്ചദ്രവ്യം കൊണ്ടുവരണമെന്നാണു് ചിട്ട. പത്തഞ്ഞൂറു വിരുന്നുകാരുണ്ടാവും ചിലപ്പോൾ. ഓരോരുത്തരും 10 ഡോളർ കൊണ്ടുവന്നാൽ വരവു് എത്രയായി? കച്ചവടം തരക്കേട്ടതുണ്ടോ?

ഷോപ്പിങ്ങിനു പോവുകയാണു് മറെറാരു വിനോദം. ഓരോ കടകളിലും കയറിയിറങ്ങി, പലഹാരങ്ങളുടെയും മറും സ്വാദുനോക്കി അങ്ങനെ കൂട്ടം. തിരുമനസ്സിലേക്കു പ്രത്യേകം ബോധിച്ചതായി എന്തെങ്കിലും സാധനം ഉണ്ടെന്നു് കടയുടമസ്ഥനു തോന്നിയാൽ അതു തിരുമുൽക്കാഴ്ചവെച്ചു തൊഴുതു പിൻവാങ്ങാം. പ്രതിഫലത്തെപ്പററി ചിന്തിച്ചുപോകരുതു്. അതാണു് വഴക്കം. തിരുമേനിയാകട്ടെ ഈ കാഴ്ചകളും കെട്ടിയെടുപ്പിച്ചു് കൊട്ടാരത്തിൽ മടങ്ങിയെത്തിയാൽ ആവശ്യമുള്ളതു് എടുത്തു ബാക്കിയുള്ളതു് ഓരോരോ സുഹൃത്തുക്കളുടെ വീട്ടിലെത്തിക്കും. എല്ലാ കൂട്ടുകളുടേയും പുറത്തു് ഓരോ വിലയും എഴുതിവെച്ചിട്ടുണ്ടായിരിക്കും. ആ വില കൊട്ടാരത്തിൽ എത്തിച്ചേക്കണം. എന്താ, ഈ ബഹുമതി വിലകൊടുക്കാതെ വെറുതെയങ്ങു കിട്ടണമെന്നു വിചാരിച്ചാൽ ദുർമ്മോഹമാവില്ലേ!

കുറെ കൊല്ലങ്ങൾക്കുമുമ്പു് നൈസാം താൻ എഴുതിയിട്ടുള്ള കവിതയെല്ലാം ഒരു പുസ്തകമാക്കി പ്രസിദ്ധംചെയ്യുവാൻപോവുകയാണെന്നു പ്രഖ്യാപിച്ചു. സാധാരണ പ്രതികൾക്കു് (Copies) 20 ഡോളർ വീതവും, തൂക്കവിളയാട്ടമുള്ള പ്രതികൾക്കു് 100 ഡോളർവീതവും വില നിശ്ചയിച്ചു. ഹൈദരാബാദിലെ പ്രഭുക്കന്മാർ വട്ടത്തിലായി. രാജകവി എഴുതിയതല്ലേ? പുസ്തകം വാങ്ങാതെ എന്തുചെയ്യും! അച്ചടി തീരുംമുമ്പെതന്നെ എല്ലാ പ്രതികളും മുൻകൂട്ടി ചിലവായിക്കഴിഞ്ഞു. അതിനുശേഷം വർഷങ്ങൾ കുറെയധികം കഴിഞ്ഞു. ഇതേവരെ പുസ്തകം പുറത്തുവന്നിട്ടില്ല. പണംമുടക്കിയവർക്കു് അതു് പോയതുതന്നെ!

നൈസാം ഇംഗ്ലീഷ് ഭംഗിയായി സംസാരിക്കും. ആനപ്പുറത്തുകയറി പുലി വേട്ടക്കുപോവും. കാതിൽ വളയമിട്ടും. ഏറവും പ്രിയപ്പെട്ട ഭാര്യക്കു് വെറുതെ ചിലവാക്കാൻ മാസം 200 ഡോളർ കൊടുക്കും. ഉറങ്ങാൻ കിടക്കുക വെറും പലകക്കട്ടിലിലാണു്.

ലെനിൻ

കമ്മ്യൂണിസത്തിന്റെ മിശിഹാ

ഇരുപത്തഞ്ചു വർഷങ്ങൾക്കുമുമ്പ് മരിച്ചുപോയ ആ മനുഷ്യനെപ്പറ്റി അധികമാരും അറിയാത്ത ചില കഥ പറയാം: 7 ലക്ഷം ജനങ്ങൾ നിവസിക്കുന്ന ഒരു നഗരം അദ്ദേഹത്തിന്റെ നാമധേയത്താൽ അറിയപ്പെടുന്നു. പത്തു കോടി ജനത അദ്ദേഹത്തെ ദൈവത്തെപ്പോലെ ആരാധിക്കുന്നു.

ലെനിൻ. സാക്ഷാൽ ലെനിൻ! അദ്ദേഹം റഷ്യയിൽ തുടങ്ങിവെച്ച ആ സാമ്പത്തികപരീക്ഷണംപോലെ ഒരു സംരംഭം ലോകം ഇതിനുമുമ്പ് കണ്ടിട്ടുണ്ടോ? അതിന്റെ അലയടികൾ ചെന്നെത്താത്ത സ്ഥലമുണ്ടോ? നിങ്ങളുടേയും എന്റേയും മറ്റെല്ലാവരുടേയും ജീവിതത്തെ അതു സ്പർശിക്കാതിരിക്കുകയില്ല—ഇന്നല്ലെങ്കിൽ നാളെ.

ലെനിന്റെ ശരിയായ പേരു് വ്ളാഡിമിർ ഐലിച്ചു് യുലിയാനോഫ് എന്നായിരുന്നു. ചുളിഞ്ഞ മുഖവും കഷണ്ടിയും ഉള്ള ആ കുറിയ മനുഷ്യൻ കസേരയിൽ ഇരുന്നാൽ ചിലപ്പോൾ കാലു് നിലത്തു മുട്ടില്ല!

കണ്ടാൽ നന്നായിരിക്കണം, അന്തസ്സോടെ വേഷം കെട്ടണം എന്ന വിചാരമൊന്നും ലെനിനുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഒരിക്കലെങ്കിലും ഒരു സിൽക്ക് ഹാറ്റോ, കൊള്ളാവുന്ന

ഒരു കോട്ടോ ഇട്ട് നടന്നിട്ടുണ്ടോ എന്നു് സംശയമാണു്. ഉള്ള ടൈസുകൾക്കു് അധികവും നീളം കൂട്ടതലായിരിക്കും. മൂക്കു് അല്പം മലന്തായിരുന്നു. കോങ്കണ്ണുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദാമ്പത്യജീവിതം ആനന്ദകരമായിരുന്നു. ഭാര്യ അദ്ദേഹത്തെ സ്നേഹിച്ചു—പ്രാണനേക്കാൾ സ്നേഹിച്ചു. ലെനിനെ നാടുകടത്തിയപ്പോൾ പിരിഞ്ഞിരിക്കുവാൻ സാദ്ധ്യമല്ലാ എന്നു് ആ പതിവ്രത തീർത്തു പറഞ്ഞു. ഒടുവിൽ അവർ സൈബീരിയയിലേക്കു് പോയി ഭർത്തൃപരിചരണം അഭംഗം നിർവ്വഹിച്ചുപോന്നു.

രാജ്യഭ്രഷ്ടനായി സൈബീരിയയിൽ താമസിക്കുന്ന കാലത്താണു് ലെനിൻ വലിയ ചതുരംഗവിദഗ്ധനായതു്. ഒരേ സമയത്തു് ഒന്നിലധികം പേരോടു് കളിക്കുവാൻ വശമായിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിനു്. ചതുരംഗഭ്രാന്തു് പിടിച്ചാൽ അതു എളുപ്പം വിട്ടപോവുകയില്ലല്ലോ. ലെനിൻ വിദൂരത്തുള്ള സുഹൃത്തുക്കളുമായി തപാൽവഴി ചതുരംഗം കളിക്കാറുണ്ടത്രെ.

ബാല്യത്തിൽതന്നെ ലെനിൻ ഗൌരവപ്രകൃതക്കാരനായിരുന്നു. സഹവയസ്യരൊരുമിച്ചു് കളിക്കാൻ പോകാതെ എപ്പോഴും അവിടെയും ഇവിടെയും ആലോചിച്ചു് തനിയെ ഇരിക്കുന്നതു കാണാം. കായികമത്സരങ്ങളിലോ മറ്റു വിനോദങ്ങളിലോ ഒന്നിലും ശ്രദ്ധയില്ലായിരുന്നു. പ്രായമായതിനുശേഷവും സംഗീതത്തിലോ, കവിതയിലോ, മതകാര്യങ്ങളിലോ ഒന്നിലും ശ്രദ്ധയുണ്ടായിരുന്നില്ല. നിയമപരിജ്ഞാനം സമ്പാദിക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചിരുന്നു. അതുപോലെ, മാതൃഭാഷക്കു പുറമെ ഫ്രഞ്ചു്, ജർമ്മൻ, ഇംഗ്ലീഷു് എന്നീ ഭാഷകളും സ്വാധീനമാക്കി.

ലെനിന്റെ സഹോദരനെ റഷ്യൻ സർക്കാർ തൂക്കിക്കൊന്നു. സാർ അലക്സാണ്ടർ മൂന്നാമനെ കൊല്ലാൻ ശ്രമി

ച്ചുവെന്നായിരുന്നു കുറ്റാരോപണം. പിന്നീട് ലെനിനേയും നാടുകടത്തി. വിപ്ലവകരമായ ആശയങ്ങൾ വെച്ചുപുലത്തിയെന്നായിരുന്നു ആരോപണം. സൈബീരിയയിലെ ഒരു കൊച്ചു പട്ടണത്തിലേക്കായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തെ അയച്ചതു്. ആ കൊടുംശൈത്യത്തിൽ നരകയാതന അനുഭവിക്കുന്ന റഷ്യൻകർഷകരുടെ ജീവിതം ലെനിന്റെ കണ്ണുതുറപ്പിച്ചു. പട്ടിണിയും പാടും ഒഴിഞ്ഞിട്ടുള്ള സമയമുണ്ടായിരുന്നില്ല അവരുടെ ജീവിതത്തിൽ. മാംസഭക്ഷണം അവക്കു് ഒരു സുഖഭോഗമെന്നപോലെ വല്ല പെരുന്നാളിലോ മറ്റോ മാത്രം അനുഭവിക്കേണ്ട ഒരു അപൂർവ്വവസ്തുവായിരുന്നു.

1891-ലെ മഹാക്ഷാമത്തിൽ ലക്ഷോപലക്ഷം കർഷകർ മൃതിയടഞ്ഞു. പട്ടിണിയും പകച്ചുവ്യാധിയും പടർന്നുപിടിച്ചു് ആളുകൾ ഈച്ചകളേപ്പോലെ ചത്തൊടുങ്ങുവാൻ തുടങ്ങി. ലെനിനു് ഇതൊക്കെ കണ്ടു് സഹനശക്തി നശിച്ചു. ഈ ദുരിതത്തിനെല്ലാം ഒരു അറുതിവരുത്തണമെന്നു് ദൃഢനിശ്ചയം ചെയ്തു. അന്നുമുതൽ ലെനിൻ വിപ്ലവത്തിനുവേണ്ടി ജീവിച്ചുവന്നു.

പിന്നീടു് ഒരു ഇരുപത്തഞ്ചു വർഷങ്ങളോളം ലെനിൻ വേട്ടയാടപ്പെട്ട മൃഗത്തെപ്പോലെ ജർമ്മനി, ഓസ്ട്രിയ, ഫ്രാൻസു്, പോളണ്ടു്, സ്വിറ്റ്സർലാൻറു്, ഇംഗ്ലണ്ടു് എന്നീ രാജ്യങ്ങളിൽ ഒളിച്ചും മാറിയും നടന്നു.

ലണ്ടനിൽ താമസിക്കുന്ന കാലത്തു് അദ്ദേഹം സോഷ്യലിസ്റ്റു് ചിന്താസ്ഥാപകനായ കാറൽമാർക്സിന്റെ ശവകുടീരത്തിനരികെ ചെന്നു് വളരെനേരം ധ്യാനനിരതനായി ഇരിക്കും.

ചിലപ്പോൾ അധികാരികളിൽനിന്നു് രക്ഷനേടുവാനായി അദ്ദേഹം വേഷപ്രച്ഛന്നനായി നടക്കും. ചിലപ്പോൾ ഒരു കൃഷിക്കാരന്റെ വേഷത്തിലായിരിക്കും കാണുക. ചി

ലപ്പോൾ ഒരു നാവികഭടന്റെ വേഷത്തിൽ. ചിലപ്പോൾ ഒരു കൂലിപ്പണിക്കാരന്റെ വേഷത്തിൽ. ചിലപ്പോൾ കൃത്രിമമീശ വെച്ചുംകൊണ്ടു നടക്കും. അപൂർവ്വം അവസരങ്ങളിൽ സ്ത്രീവേഷം കെട്ടുകയുംകൂടി ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. എവിടെ പോകുമ്പോഴും കയ്യിൽ ഒരു വലിയ പെട്ടി കൊണ്ടുപോകും. അതിന്റെ അടിയിൽ ഒരു കൃത്രിമത്തട്ട് വെച്ചിട്ടുണ്ടാകും. ആ തട്ടിനടിയിൽ നിറച്ചു് രഹസ്യരേഖകളായിരിക്കും. അതിൽ ഒരെണ്ണം അധികാരികളുടെ കയ്യിൽപെട്ടാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കഥകഴിയും. ചിലപ്പോൾ ആ രേഖകൾ എല്ലാംകൂടി ഭദ്രമായി കഴിച്ചിട്ട് അതിന്റെമേൽ മൊട്ടക്കൂസും ഉള്ളിയും നടും. ആരെങ്കിലും വിചാരിക്കുമോ അതിന്റെ അടിയിൽ രാഷ്ട്രീയം ഉണ്ടാവുമെന്നു്!

അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഒരു വിപ്ലവഗ്രന്ഥം എഴുതിയതു് കാരാഗൃഹവാസത്തിനിടയിലാണു്. കണ്ടുപിടിക്കാതിരിക്കുവാൻ സാധാരണ മഷി ഉപയോഗിക്കില്ല. പകരം ഉപയോഗിച്ചതെന്തായിരുന്നുവെന്നോ? പാലു്! എഴുതിയതു് വായിക്കണമെങ്കിൽ അതു് ചൂടുവെള്ളത്തിൽ ഒന്നു് മുക്കണം. തനിക്കു് ഇങ്ങോട്ടെഴുതുമ്പോഴും ഈ വിദ്യ ഉപയോഗിക്കണമെന്നു് ശിഷ്യന്മാരെ ശട്ടംകെട്ടിയിരുന്നു. അങ്ങനെയുള്ള ഏതെങ്കിലും ഒരു കത്തു് വന്നാൽ ഉടനെ അദ്ദേഹം ജയിലറോടു് ചായ ആവശ്യപ്പെട്ടും. ചായക്കു് ചൂടുവെള്ളം കൊണ്ടുവരുമല്ലൊ. എന്നിട്ടു് ജയിലർ അങ്ങോട്ടോ ഇങ്ങോട്ടോ തിരിയുമ്പോൾ കത്തു് വെള്ളത്തിൽ ഒന്നു് മുക്കും. പിന്നെ പ്രയാസമില്ലല്ലോ.

1917 നവംബറിൽ ലെനിൻ റഷ്യയിലെ ഏകാധിപതിയായി. സ്വകാര്യസ്വത്തുക്കളൊക്കെ കണ്ടുകെട്ടി. വലിയ മാടമ്പിമാരും ജന്മിപ്രമുഖന്മാരും ഭയന്നു നാടുവിട്ടോടി. ഭൂമി മുഴുവൻ കർഷകർ കൈക്കലാക്കി. വിലമതിക്കാനാവാത്ത പല അപൂർവ്വവസ്തുക്കളും അവരുടെ കയ്യിൽപ്പെട്ടു. ചിലർ

തങ്ങൾക്കു കിട്ടിയ മനോഹര കംബളങ്ങൾ കീറി മുറിച്ചു് അതുകൊണ്ടു പാദരക്ഷയുണ്ടാക്കി ഇട്ടുംകൊണ്ടു നടന്നു. അനർഘരത്നങ്ങളേപ്പോലെ വിലമതിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന ചില സുന്ദര ചഷകങ്ങൾ ചിലർക്കു് ഉപ്പിലിട്ടതു് സൂക്ഷിക്കുവാനുള്ള ഭരണിയായിത്തീർന്നു!

റഷ്യ അക്കാലത്തു് പട്ടിണിയുടെ വക്കത്തെത്തിയിരുന്നു. നാട്ടിലെങ്ങും ദുർഭിക്ഷം. ലെനിൻ തനിക്കു കൊണ്ടുവരുന്ന ചായയിൽ പഞ്ചസാരചേർക്കാൻ അനുവദിക്കില്ല. മറ്റുള്ളവർക്കു് പഞ്ചസാര കിട്ടാനുണ്ടായിരുന്നില്ല എന്നു് അദ്ദേഹത്തിനറിയാം. എന്നാൽ തനിക്കും വേണ്ട എന്നായിരുന്നു നിശ്ചയം. റഷ്യയിൽ ഏകാധിപതിയായി വാണ ആ മനുഷ്യൻ നിസ്സാരങ്ങളായ സുഖഭോഗങ്ങൾപോലും വർജ്ജിച്ചു. ആ മഹാരാജ്യം മുഴുവനും ഭരിക്കുകയെന്ന കർത്തവ്യം അദ്ദേഹം ഒറ്റക്കു് നിർവ്വഹിച്ചുവെന്നു പറയാം. സഹായത്തിനു് കാര്യദർശികളോ ഗ്രമസ്ഥസംഘമോ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. എഴുതുകയുംകൂടി തന്നെത്താൻ ചെയ്യും. ദിവസത്തിൽ പത്തിരുപതു മണിക്കൂർ ജോലിയെടുക്കും. ഇതിനിടക്കു് പല കത്തെഴുതുകയും വേണം. അതും തന്നെത്താൻ നടത്തും.

ഇങ്ങിനെ അഞ്ചുകൊല്ലം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിനു് രക്തസമ്മർദ്ദം അധികമായി. പെട്ടെന്നു് ഒരു തളർച്ച പിടിപെട്ട സംസാരിക്കുവാൻ വയ്യാതായി. പിന്നെ കൊച്ചുകുഞ്ഞുങ്ങളേപ്പോലെ വീണ്ടും സംസാരിക്കാൻ പഠിക്കേണ്ടിവന്നു. വലതുകയ്യിന്റെ സ്വാധീനം പോയതുകൊണ്ടു് ഇടത്തേ കൈകൊണ്ടു് എഴുതാൻ പരിശീലിച്ചു.

രണ്ടു കൊല്ലത്തോളം അദ്ദേഹം മരണവുമായി നിരന്തര സമരം നടത്തി. "എനിക്കെന്തെല്ലാം ചെയ്യുതീർക്കാനുണ്ടു്" എന്നു് ലെനിൻ കൂടക്കൂടെ പറയാറുണ്ടു്.

ഇന്നു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഛായാപടം റഷ്യയിലെ ഓരോ വീട്ടിലും നിർമ്മാണശാലയിലും, എന്നുവേണ്ട, എവിടെ

നോക്കിയാലും കാണാം. ബേക്കറിക്കാർ റൊട്ടിയിന്മേൽ അ
ദ്ദേഹത്തിന്റെ രൂപം പതിക്കാൻ നോക്കും. ഉദ്യാനപ്രിയ
ന്മാർ ചെടികൾ നട്ടുമ്പോൾ പൂ വിരിയുന്നതു് ലെനിന്റെ
രൂപപ്രതീതിയുളവാക്കുന്നതരത്തിലായിരിക്കാൻ മനസ്സുവെ
ക്കുന്നു. പരവതാനികൾ ഉണ്ടാക്കുമ്പോൾ അതിന്മേലും ലെ
നിന്റെ മുഖച്ഛായവരുത്താൻ നോക്കും. ലക്ഷോപലക്ഷം
ജനങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തെ ഒരു ദൈവത്തെപ്പോലെ ആരാധി
ക്കുന്നു. കഷ്ടകജനത അദ്ദേഹത്തെക്കുറിച്ചു് പല അത്ഭുതക
ഥകളും പറയാൻതുടങ്ങിയിട്ടുണ്ടു്. ലെനിൻ ശവകുടീരത്തിൽ
നിന്നു് എഴുന്നേറ്റുവന്നു കഷ്ടപ്പെടുന്ന ഏതോ സാധു തൊ
ഴിലാളിയെ രക്ഷിച്ചതും മറ്റും അക്കൂട്ടത്തിൽപ്പെട്ട ഒരു കഥ
യാണു്.

ഒരു വലിയ സ്റ്റേഡിയത്തിലാണു് ലെനിന്റെ ജ
ഡം സൂക്ഷിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു്. ഈ നിമിഷത്തിൽത്തന്നെ
നൂറുകണക്കിനു് ആരാധകന്മാർ നമ്രശിരസ്സുരായി അതിനെ
പ്രദക്ഷിണംവെക്കുന്നുണ്ടാവും. ദിവസത്തിൽ ശരാശരി ആ
യിരംപേരെങ്കിലും ദർശനംനടത്തുന്നുണ്ടു്. ലോകചരിത്രത്തിൽ
ഒരു നവയുഗം ഉദിപ്പിച്ച ആ കൊച്ചുമനുഷ്യൻ അന്ത്യവി
ശ്രമംകൊള്ളുന്ന ആ സ്ഥലത്തെ ഓർത്തുനോക്കൂ. തോക്കും ബ
യണറ്റും ധരിച്ച ചുവപ്പുസൈനികർ അവിടെ അഹോരാ
ത്രം കാവൽനില്ക്കുന്നു.

DISTRIBUTING LIBRARY
No.....
KOTTAYAM.

അപ്ടൺ സിൻക്ലയർ

നീതിയുടെ കാവൽഭടൻ

അപ്ടൺ സിൻക്ലയർ എഴുതിയ പുസ്തകങ്ങളുടേയും ലേഖനങ്ങളുടേയും കണക്കെടുക്കാൻ കുറച്ചു പ്രയാസംതന്നെയാണു്. പുസ്തകങ്ങളായിത്തന്നെ അമ്പതിലധികം ഉണ്ടു്. ലഘുലേഖകൾ 500 ലധികം. ജർമ്മനിയിൽത്തന്നെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുസ്തകങ്ങളുടെ 20 ലക്ഷം പ്രതികൾ ചിലവായിട്ടുണ്ടു്. റഷ്യയിൽ 30 ലക്ഷം. ഉല്പതിഷ്ണുവായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുസ്തകങ്ങൾ റഷ്യൻവിപ്ലവത്തിനു് കുറെ പ്രചോദനം നല്കിയിട്ടുണ്ടാവണം.

സിൻക്ലയർ അമേരിക്കക്കാരനാണു്. പക്ഷേ, യൂറോപ്പിലാണു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികൾക്കു് കൂടുതൽ പ്രചാരം. ഞാൻ ഒരിയ്ക്കൽ ഫ്രെഞ്ചു് റിവീയയിലെ ഒരു കൊച്ചു പുസ്തകക്കടയിൽ ചെന്നു നോക്കിയപ്പോൾ അവിടെ നിറച്ചു സിൻക്ലയർ പുസ്തകങ്ങളാണു് കണ്ടതു്. ബാക്കി ഇംഗ്ലണ്ടിലേയും യൂറോപ്പിലേയും ഗ്രന്ഥകാരന്മാരുടെ കൃതികൾ അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നതെല്ലാംകൂട്ടിയാലും സിൻക്ലയർ പുസ്തകങ്ങളുടെ കോപ്പികൾതന്നെയായിരുന്നു കൂടുതൽ.

അപ്ടൺ സിൻക്ലയറിന്റെ പുസ്തകങ്ങൾ 44 ഭാഷകളിലേയ്ക്കു് തർജ്ജമചെയ്തിട്ടുണ്ടത്രെ. അതിലെ ചില ഭാഷകളുടെ പേരും അവ ഏതു നാട്ടുകാരാണു് സംസാരിക്കുന്നതെന്നും സിൻക്ലയറിനുതന്നെ നിശ്ചയമില്ല! ഒന്നു തീർച്ചയാണു്.

ഇന്നു ജീവിച്ചിരിപ്പുള്ള ഗ്രന്ഥകാരന്മാരിൽ ഇത്ര അധികം ജനസമ്മതി വേറെ ആർക്കും നേടാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല.

സിൻക്ലയറിനു് 71 വയസ്സായി. 16 വയസ്സുമുതൽ തുടങ്ങിയതാണു് എഴുത്തു്. 55 വർഷമായി സാഹിത്യസേവനം തുടങ്ങിയിട്ടു്. അദ്ദേഹം എഴുതിയ വാക്കുകളുടെ ആകത്തുക ബൈബിൾഗ്രന്ഥത്തിൽ ഒട്ടാകെ ഉള്ളതിലും അധികം ഉണ്ടു്.

വുഡ്രോവിൽസന്റെ ഒരു ഛായ ഉണ്ടു് സിൻക്ലയറിനു്. അദ്ദേഹത്തിൽ ഒരു ആദർശം കുത്തിജ്വലിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണു്. പട്ടിണിയും പാടും അവസാനിപ്പിക്കണം. അതു് ഒരു ഉഗ്രവ്രതംപോലെയാണു് അദ്ദേഹത്തിനു്. പട്ടിണിയുടെ മൂർച്ച സിൻക്ലയറിനു് അനുഭവപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. അദ്ദേഹം ഒരിക്കൽ എന്നോടു് പറഞ്ഞു, ആറുകൊല്ലത്തോളം തുടർച്ചയായി വിശപ്പിന്റെ കുത്തു് സഹിക്കേണ്ടിവന്നിട്ടുണ്ടു് എന്നു്.

അച്ഛൻ ഒരു വിസ്കി വില്പനക്കാരനായിരുന്നു. എപ്പോഴും കുടിക്കും. കുട്ടിക്കാലത്തു് ബാൾട്ടിമോറിൽവെച്ചു് സിൻക്ലയറിനു് രാത്രി അച്ഛനെ അന്വേഷിച്ചു് മദ്യശാലകൾ കയറി ഇറങ്ങേണ്ടിവന്നിട്ടുണ്ടു്. അവിടെ എവിടെയെങ്കിലും കുടിച്ചു മത്തനായി ഇരിക്കുന്നതു കാണാം. പിന്നെ താങ്ങിപ്പിടിച്ചു് വീട്ടിൽ കൊണ്ടുപോയി കിടത്തും. ബോധം വീഴുന്നതിനുമുമ്പു് സിൻക്ലയറിന്റെ അമ്മ പോക്കറ്റിൽ വല്ലതും ശേഷിച്ചിട്ടുണ്ടോ എന്നു തപ്പിനോക്കും. അതുകൊണ്ടുവേണം പിറ്റേദിവസത്തെ ഭക്ഷണത്തിനുള്ള വകയുണ്ടാക്കാൻ. അത്ര ദാരിദ്ര്യമായിരുന്നു ആ കൊച്ചു കുടുംബത്തിനു്. വൃത്തികെട്ട ഇരുട്ടുമുറികളിലായിരുന്നു താമസം. അതിനും വാടക കൊടുക്കാനാവാതെ ചിലപ്പോൾ അതിലും കഷ്ടമായ സ്ഥലങ്ങളിലേക്കു് മാറേണ്ടിവരാറുണ്ടു്.

അപ്പറൻ സിൻക്ലയറിനു് മദ്യവ്യജ്ജനപ്രസ്ഥാനത്തിൽ വലിയ താല്പര്യമാണു്. ഇക്കാര്യത്തിൽ ഒരു സംഘടിയില്ലാമനോഭാവമാണു് അദ്ദേഹത്തിനേറ്റതു്. അതിൽ അത്ഭുതമില്ല. മദ്യമാകുന്ന ശാപം സ്വഗൃഹത്തെ തകർക്കുന്നതു് കണ്ടുംകൊണ്ടാണു് ബാല്യം കഴിഞ്ഞതു്. അതിനുംപുറമെ സിൻക്ലയറിന്റെ വിശ്വാസം തന്നെ ആത്മസുഹൃത്തുക്കളായ ജാക്ക്‌ലണ്ടനും യൂജിൻ വി. ഡെബ്സും അകാലചരമം പ്രാപിക്കാനിടയായതു് മദ്യപാനംകൊണ്ടാണെന്നാണു്. സിൻക്ലയർ ചായയും കാപ്പിയുംകൂടി കഴിക്കില്ല. പുകവലിക്കില്ല.

10 വയസ്സുവരെ സിൻക്ലയർക്കു് പള്ളിക്കൂടത്തിൽ പഠിക്കുവാൻ സാധിച്ചില്ല. പക്ഷേ സ്വാശ്രയശീലംകൊണ്ടു് എഴുതാനും വായിക്കാനും പഠിച്ചു. സ്കൂളിൽ കാലുകുത്തുന്നതിനു മുമ്പുതന്നെ ഡിക്കൻസിന്റെയും താക്കറെയുടെയും എല്ലാ കൃതികളും വായിച്ചുതീർത്തു. പിന്നെയും പല ഗ്രന്ഥങ്ങളും വായിച്ചു. എൻസൈക്ലോപ്പീടിയ മിക്കതും പഠിച്ചു. സ്കൂളിൽ പ്രവേശിച്ചു രണ്ടു വർഷം തികയുന്നതിനുമുമ്പുതന്നെ ഹൈസ്കൂൾ ക്ലാസിൽ ഇരിക്കുവാൻ അനുവാദംകിട്ടി.

കോളേജിൽ ചേരേണ്ട സമയമായി. കയ്യിൽ പണം ഒന്നുമില്ല. അമ്മയെ പുലർത്തുകയും വേണം. എന്തുചെയ്യും! സിൻക്ലയർ പിൻവാങ്ങിയില്ല. പത്രങ്ങൾക്കു് ലഘു ഹാസ്യലേഖനങ്ങൾ എഴുതിക്കൊടുത്തും താണതരം മാസികകൾക്കു് കഥകൾ എഴുതിയും കിട്ടിയ വരുമാനംകൊണ്ടു ഭാരിച്ച ആ രണ്ടു ചുമതലകളും ഒരുവിധത്തിൽ നിർവ്വഹിച്ചു. അങ്ങിനെ ന്യൂയോർക്ക് സിറ്റികോളേജിലും കൊളംബിയ സർവ്വകലാശാലയിലും വിദ്യാഭ്യാസം പൂർത്തിയാക്കി. ഇക്കാലത്തു് ഓരോ രാത്രിയും സിൻക്ലയർ 8000 വാക്കുകളടങ്ങിയ ഓരോ കഥകൾ പറഞ്ഞുകൊടുക്കാറുണ്ടത്രെ. അതായതു്, പകൽ 8 മണിക്കൂർ പഠനത്തിനു ചിലവാക്കിക്കൊണ്ടു് ബാക്കിയു

ള്ള സമയത്തിനിടക്ക് പ്രതിമാസം രണ്ട് ആഖ്യായികകളുടെ വലുപ്പത്തിൽ കഥയെഴുതാറുണ്ടെന്നത്രം. വിശ്വസിക്കുവാൻ പ്രയാസം, അല്ലേ? പക്ഷേ അതു വാസ്തവം തന്നെ.

കോളേജ് വിട്ടകാലത്തു് ഇങ്ങനെ വീരസാഹസിക കഥകൾ എഴുതിക്കൊട്ടത്തു് ആഴ്ചയിൽ 70 ഡോളർവരെ സമ്പാദ്യമുണ്ടായിരുന്ന സിൻക്ലയ്ക്ക്. 20 വയസ്സു തികയാത്ത ആളാണ് ഈ കാഥികൻ എന്നു് ഓർക്കണം. അന്നത്തെ കണക്കിനു് അതു നല്ല സമ്പാദ്യമായിരുന്നു. പക്ഷേ സിൻക്ലയ്ക്കു് പണത്തിനുവേണ്ടി കഥയെഴുതുന്നതിൽ വലിയ താല്പര്യമില്ലായിരുന്നു. ദാരിദ്ര്യവും അനീതിയും മുഖത്തുനിന്നു് തുടച്ചുനീക്കാനുള്ള അടങ്ങാത്ത ആവേശം അപ്പറന്റ് സിൻക്ലയറിൽ ജ്വലിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ആ പ്രചോദനംകൊണ്ടുതന്നെയാണു്, സിൻക്ലയർ രോഗിണിയായ ഒരു ഭാര്യയേയും കുട്ടിയേയും പുലർത്തേണ്ടിയിരുന്നിട്ടും പെട്ടെന്നു് വരുമാനമെല്ലാം ഉപേക്ഷിച്ചു് ന്യൂജെഴ്സിയിൽ പോയി ഒരു കുടാരമടിച്ചു് താമസിച്ചു് സമുദായപരിഷ്കരണാത്രം ആഖ്യായികൾ എഴുതാൻ തുടങ്ങി. 5 വഷ്ംകൊണ്ടു് 5 ആഖ്യായികൾ എഴുതി. അതിൽനിന്നു് ആകെ 1000 ഡോളർ മാത്രമാണു് കിട്ടിയതു്. അതായതു്, കൊല്ലത്തിൽ 200 ഡോളർ വരവു്, അല്ലെങ്കിൽ, ദിവസത്തിൽ 60 സെൻറ്.

വിശപ്പു് ഉമിത്തീപോലെ നീറിക്കൊണ്ടിരുന്ന കാലം. ഒരു ദിവസം ഭാര്യ പീടികയിൽനിന്നു് 30 സെൻറു കൊടുത്തു് ഒരു ചുവന്ന മേശവിരി മേടിച്ചുകൊണ്ടുവന്നു. വലിയ മോഹംതോന്നി വാങ്ങിയതാണു്. പക്ഷേ അപ്പറന്നു് അതു സമ്മതമായില്ല. അതു് മടക്കിക്കൊടുക്കാൻ നിർബ്ബന്ധിച്ചു. 30 സെൻറുകൊണ്ടു് ഒരു ദിവസത്തെ ഭക്ഷണച്ചിലവു നിർവ്വഹിക്കാം എന്നായിരുന്നു ഭർത്താവിൻെറ ന്യായം.

ആറാമത്തെ ആഖ്യായികയാണു് 'ദി ജംഗിൾ' എന്നു പേരായ ആ പ്രസിദ്ധ കൃതി. അതു് അമേരിക്കയിൽ മുഴ

വൻ ഒരു കോളിളക്കം ഉണ്ടാക്കി. ആ പുസ്തകത്തിൽനിന്നു് അദ്ദേഹത്തിനു് 30000 ഡോളർ വരവുണ്ടായി. ആ സംഖ്യ മുഴുവൻ എന്തുചെയ്യുവെന്നോ? ന്യൂജെഴ്സിയിലെ ഹഡ്സൺ നദീതീരത്തു് സാഹിത്യകാരന്മാക്കും കലാകാരന്മാക്കും ഗായകന്മാക്കും മാത്രമായി ഒരു സങ്കേതമുണ്ടാക്കുവാനാണു് അതു് വിനിയോഗിച്ചതു്. ബാഹ്യലോകത്തിന്റെ അലട്ടില്ലാതെ സഹകരണാടിസ്ഥാനത്തിൽ പട്ടത്തുയരുന്ന ഒരു സഹൃദയലോകമാണു് ആ ആദർശപുരുഷന്റെ മനോമുകുരത്തിൽ നിഴലിച്ചിരുന്നതു്. സിൻക്ലയർ ലൂയിസ് അവിടെ കുറേക്കാലം വസിക്കുകയുണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. അട്ടപ്പിൽ തീപൂട്ടുകയായിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജോലി. അതിൽ വലിയ നിഷ്ക്ഷയൊന്നുമുണ്ടായിരുന്നില്ലാ എന്നു തീച്ച്. ഒരു രാത്രിയിൽ അട്ടപ്പിൽനിന്നു് തീ പിടിച്ചു് കെട്ടിടങ്ങൾ ആകെ വെന്തുവെണ്ണീറായി. അതോടെ ആ കഥയും അവസാനിച്ചു.

അപ്റ്റൺ സിൻക്ലയർ എന്നും ഒരു പുരോഗമനവാദിയായിട്ടേ നിലകൊണ്ടിട്ടുള്ളൂ. സ്ത്രീകൾക്കു് സമ്മതിദാനാവകാശം സിദ്ധിക്കാനുള്ള പ്രക്ഷോഭണത്തിൽ അദ്ദേഹം സജീവമായ പങ്കുവഹിച്ചു. ഇതുസംബന്ധിച്ചു് ന്യൂയോക്കനഗരത്തിൽ ഉണ്ടായ ഒരു ജാഥക്കു് നേതൃത്വംവഹിച്ചതു് അപ്റ്റൺ സിൻക്ലയറും ഐനസ്മുൽ ഹോളണ്ടുമായിരുന്നു. കുടുംബാസൂത്രണപ്രസ്ഥാനത്തിലും അദ്ദേഹം എന്നും മുന്നിട്ടുനിന്നിട്ടുണ്ടു്. 50 വർഷങ്ങൾക്കിപ്പുറം അമേരിക്കയിലുണ്ടായിട്ടുള്ള സോഷ്യലിസ്റ്റുകാരിൽ അപ്റ്റൺ സിൻക്ലയർ അഗ്രഗണ്യനാണു്.

എന്തിലെങ്കിലും താല്പര്യം ജനിച്ചാൽ അതിന്റെ പിന്നാലെ ഒരു ബുൾഡോഗിനെപ്പോലെ ചീറിയെത്തുന്ന സ്വഭാവക്കാരനാണു് അപ്റ്റൺ സിൻക്ലയർ. ഒരിക്കൽ അദ്ദേഹത്തിനു് വയലിൻവായനയിൽ അഭിരുചിതോന്നി. തുടങ്ങി അതു് പഠിക്കാൻ. 3 കൊല്ലം ഇടവിടാതെ ദിവസവും 8 മ

ണിക്കൂർ വീതം വയലിൻ പരിശീലനംചെയ്യ. അയൽവാ സികൾ പരാതിപ്പെട്ടപ്പോൾ ഫിഡിലുംകൊണ്ട് സിൻക്ല യർ വിജനസ്ഥലത്തുപോയി വായനതുടങ്ങും. ശ്രോതാക്ക ളോ? കിളികളും അണ്ണാനും മാത്രം!

നാല്പ്രാവശ്യം തന്നെ അറസ്റ്റ്ചെയ്തിട്ടുണ്ട് എന്നു സിൻക്ലയർ എന്നോട പറഞ്ഞു. ഒരിക്കൽ ഞായറാഴ്ച ടെ ന്നീസ്കളിച്ചു എന്ന കുറ്റം ചുമത്തി ഡിലാവേറിലെ വിൽ മിങ്ങ്ടൻ എന്ന സ്ഥലത്തുവെച്ച് അദ്ദേഹത്തെ അറസ്റ്റ് ചെയ്ത് 18 മണിക്കൂർ തടവിൽ വെച്ചു. പിന്നൊരിക്കൽ ജോൺ ഡി. റോക്ക്ഫെല്ലറുടെ ഓഫീസിനുമുമ്പിൽ മൌ നസത്യാഗ്രഹം അനുഷ്ഠിച്ചതിനു് ന്യൂയോക്കിൽവെച്ചു് തട വിലാക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ബോസ്റ്റൺ പോലീസിനു് ബൈബി ൾ വിൽക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചതിനു് ഒരിക്കൽക്കൂടി തടവിലാക്ക പ്പെട്ട. കുഴിഞ്ഞില്ല—ഒരാളുടെ സ്വകാര്യഭ്രമിയിൽനിന്നു് അയാളുടെ രേഖാമൂലമായ സമ്മതത്തോടുകൂടി അമേരിക്കൻ ഭരണഘടന ഉറക്കെ വായിക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചതിനും ഒരി ക്കൽ ബന്ധനസ്ഥനായിട്ടുണ്ട്.

പി. ടി. ബാർനം

സർക്കസ് കലയുടെ പിതാമഹൻ

അമേരിക്കയിൽ ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതിൽവെച്ച് ഏറ്റവും വലിയ തട്ടിപ്പുകാരൻ എന്ന ബഹുമതി കോനക്ടിക്കറ്റുകാരനായ പി. ടി. ബാർനമിനുതന്നെ കൊടുക്കണം. ഇതിലും വലിയ ഒരു പ്രദർശനവിദഗ്ധനെ ലോകം കണ്ടിട്ടില്ല.

'തട്ടിപ്പുകാരിൽ രാജൻ' എന്ന തന്നത്താൻ വിളിക്കുവാൻ ബാർനമിനു് അഭിമാനമാണു്. 'ലോകത്തിലെ തട്ടിപ്പുകാർ' എന്ന ഒരു പുസ്തകംതന്നെ അദ്ദേഹം രചിച്ചിട്ടുണ്ടു്. 'കള്ളൻ', 'വഞ്ചകൻ', 'വങ്കൻ'—ഇങ്ങിനെ പല പേരുകളും പറഞ്ഞു് ആളുകൾ ബാർനമിനെ അധിക്ഷേപിക്കാറുണ്ടു്. എന്നാൽ സാധാരണ മനുഷ്യർ കേട്ടാൽ ചൂളിപ്പോവുന്ന ഈ ഭത്സനപദങ്ങൾ ഇഷ്ടംപോലെ ഉപയോഗിക്കുകയാണു് ചെയ്യുക.

ബഹുജനങ്ങളെ പറ്റിക്കുക ബാർനമിനു് വലിയ രസമായിരുന്നു. ഒരിക്കൽ അദ്ദേഹം പത്രങ്ങളിൽ ഒരു പരസ്യം ഇട്ടു. വിശേഷപ്പെട്ട ഒരു കുതിരയുണ്ടു്; അതിന്റെ തലയിരിക്കേണ്ട സ്ഥാനത്തു് വാലും, വാലിരിക്കേണ്ട സ്ഥാനത്തു് തലയും ആണു്—എന്നായിരുന്നു പ്രഖ്യാപനം. അത്ഭുതജീവിയെ കാണാൻ ആളുകൾ തടിച്ചുകൂടി. ഒരാൾക്കു് 25 സെന്റു് എന്നായിരുന്നു ടിക്കറ്റുനിരക്കു്. ഒടുവിൽ ആളുകൾ കണ്ടതെന്താണെന്നോ? ഒരു കുതിരയെ അവിടെ പിന്നോക്കംതി

രിച്ചു കെട്ടിയിട്ടുണ്ട്. അതിന്റെ വാല് പുല്ലുട്ടിൽ കെട്ടിയിട്ടിട്ടുണ്ട്. അതാണ് 'അത്ഭുതകുതിര.'

പിന്നൊരിക്കൽ, 'ചെറി' നിറത്തിലുള്ള ഒരു വിശേഷപ്പെട്ട പൂച്ചയെ പ്രദർശനത്തിനുവെച്ച് കാണികളെ ആകർഷിച്ചു. അതു് ഒരു സാധാരണ കുറുത്ത പൂച്ചയായിരുന്നു. ടിക്കറ്റുവാങ്ങി അകത്തു കടന്നവരോടു് ബാർനം പറയും: ''ഞാൻ 'ചെറി' * നിറത്തിൽ എന്നല്ലേ പറഞ്ഞുള്ളു. കുറുത്ത 'ചെറി'യും ഉണ്ടല്ലൊ'', എന്നു്. ആളുകൾ ഇളിഭ്യരായി മടങ്ങും.

ബാർനം എന്നു പറഞ്ഞാൽ ലോകം സക്സ്സിനെയാണു് ഓർമ്മിക്കുക—അത്ര വേഴ്ചയാണു് ആ രണ്ടു പേരിനും. പക്ഷേ ബാർനം 60 വയസ്സായതിൽപ്പിന്നെയാണു് നാം സക്സ്സു് എന്നപേരിൽ അറിയുന്ന ആ പ്രദർശനകല ലോകത്തിനു് കാണിച്ചുകൊടുത്തതു്. 'ബാർനം ആൻറ് ബെയിലി' എന്ന ആ ലോകപ്രസിദ്ധമായ സക്സ്സ് കമ്പനി നടത്തിത്തുടങ്ങിയതു് ബാർനമിനു് 70 വയസ്സായതിൽപ്പിന്നെയാണു്!

അദ്ദേഹം ഒരിയ്ക്കൽ പറയുകയുണ്ടായി, ഓരോ മിനിറ്റിലും ഒരു വിഡ്ഢിവീതം ജനിക്കുന്നുണ്ടു്, എന്നു്. ശരിയാണു്. ഈ പറഞ്ഞതിൽ ബാർനവും പെടുമെന്നുമാത്രം. എന്താണെന്നോ? ലക്ഷക്കണക്കിനു് ജനങ്ങളെ വിഡ്ഢികളാക്കി 40 ലക്ഷം ഡോളർ സമ്പാദിച്ച ഈ മനുഷ്യനും വിഡ്ഢിത്തം പറ്റിയ അവസരങ്ങൾ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടു്.

ഒരിയ്ക്കൽ, ബാർനം ചെറുപ്പമായിരുന്ന കാലത്തു് 2500 ഡോളർ—അതായതു് കയ്യിലുണ്ടായിരുന്ന സമ്പാദ്യംമുഴുവൻ—കരടിനെയുണ്ടാക്കുവാനെന്നു പറഞ്ഞു് ഒരു കമ്പനി തുടങ്ങുവാൻ ചെലവാക്കി ഈ നെയ്തു് പുറത്തിയാൽ കഷ്ടമുണ്ടു

---

* ഒരുതരം പഴം

ത്തലയിൽ രോമം മുളയ്ക്കും എന്നായിരുന്നു വീമ്പു്. ഒടുവിൽ ബാർനമിന്റെ പങ്കാളി ഉള്ള പണമെല്ലാം ധൂർത്തടിച്ചു് യൂറോപ്പിലേക്കു് കടന്നുകളഞ്ഞു. കരടിനെയുണ്ടാക്കാനുള്ള കുറിപ്പും കയ്യിൽവെച്ചുകൊണ്ടു് ബാർനം മേല്പോട്ടുനോക്കി ഇരുന്നു!

പിന്നൊന്നു് ബൈബിൾ ചിത്രത്തിലെഴുതിയതു് വില്പനയ്ക്കുള്ള സംരംഭം ആയിരുന്നു. പക്ഷേ, അധികംനാൾ അതു നിന്നില്ല. ഏജൻറുമാർ ബാർനമിനെ അപ്പടി പറ്റിച്ചു. കയ്യിലുണ്ടായിരുന്ന പണം മുഴുവൻ നഷ്ടം.

വേറൊരിക്കൽ ഒരു പുതിയ അഗ്നിശമനയന്ത്രവുമായി വില്പനക്കിറങ്ങി. അതു് ഒന്നാംതരമാണെന്നു ധരിച്ചു് അതിൻറെ 'പേറ്റൻറു്' വിലകൊടുത്തു മേടിച്ചതാണു്. പക്ഷേ അതിനു് ഒരു ചെറിയ തകരാറുണ്ടായിരുന്നു. തീ കെടുത്തുവാൻമാത്രം പറ്റില്ല! പിന്നെ 'ക്ലോക്കു്' നിർമ്മാണവ്യവസായത്തിലായി ശ്രദ്ധ മുഴുവൻ. എന്തിനധികം? കറച്ചുകഴിഞ്ഞപ്പോഴേക്കും കയ്യിലുള്ള പണം മുഴുവൻ നഷ്ടപ്പെട്ട പൊളിഞ്ഞു പാപ്പരായി.

പക്ഷേ എന്നാലും തോല്ക്കുമോ ബാർനം? ഒരു പുതിയ പദ്ധതിയിൽ ഏർപ്പെട്ടു. നാടുതോറും പ്രസംഗിക്കാനിറങ്ങി. എന്താണെന്നോ വിഷയം? "പണം ഉണ്ടാക്കാനുള്ള വഴി യെന്തു്?"—എന്നു്. ഒക്സ്ഫോർഡു്, കേംബ്രിഡ്ജു് എന്നീ വിശ്വോത്തര സദസ്സുകളിൽപ്പോലും ഈ പ്രസംഗം നടത്തിയിട്ടുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞാൽ വിശ്വസിക്കുമോ? ഒരു പ്രസംഗത്തിനു് 1000 ഡോളർവരെ സമ്പാദ്യമുണ്ടായിട്ടുണ്ടു്.

ഒരിയ്ക്കൽ ബാർനമിൻറെ ഒരു ഉദ്യമം ഇംഗ്ലണ്ടിൽ വലിയ ക്ഷോഭത്തിനിടയാക്കി. ഷേക്സ്പിയറുടെ ജന്മഗൃഹം വിലയ്ക്കുവാങ്ങി അതിലെ ഓരോ കല്ലും പൊളിച്ചെടുത്തു് അമേരിക്കയിലേക്കു കൊണ്ടുവന്നു് അതേപടി കെട്ടിയുണ്ടാ

ക്കി ബ്രോഡ്‌വേയിൽ പ്രദർശനത്തിനുവെക്കാനായിരുന്ന പുള്ളിയുടെ ഉദ്ദേശം. തരക്കേട്ടണ്ടോ?

ഇങ്ങനെ വമ്പുപറച്ചിലും വീരവാദവും ഉള്ള ആ മനുഷ്യനും ചിലപ്പോൾ വിഷാദാത്മകനായി നിരാശക്കടിമപ്പെടാറുണ്ട്. ഒരിസ്സൽ ഇംഗ്ലണ്ടിൽ ലിവർപൂളിൽ ഒരു പൊളിഞ്ഞ ഹോട്ടലിൽ ഒരു മൂലയിൽ ഇരുന്ന് ബാർനം തേങ്ങിക്കരയുകയുണ്ടായിട്ടുണ്ടത്രെ.

തികഞ്ഞ മതവിശ്വാസിയും ദൈവഭക്തനും ആയിരുന്ന ബാർനം. ഒരിക്കൽ മദ്യപാനത്തിന്റെ ദുഷ്യങ്ങളെപ്പറ്റി ഒരു പ്രസംഗം കേട്ട് ബാർനമിനു മനമിളകി. നേരേ വീട്ടിലേക്കു ഓടിച്ചെന്നു് അവിടെയുണ്ടായിരുന്ന മദ്യക്കുപ്പികളെല്ലാം തല്ലിപ്പൊട്ടിച്ചു് ഇനി മദ്യം തൊടില്ലെന്നു് ഒരു ശപഥവുംചെയ്തു. എന്നിട്ടും തീർന്നില്ല ആവേശം. അപ്പോൾത്തന്നെ ഒരു 20 സുഹൃത്തുക്കളെക്കൊണ്ടുകൂടി മദ്യവർജ്ജനവ്രതമെടുപ്പിച്ചേ അടങ്ങിയുള്ളു. 20 കൊല്ലം മിതമായിട്ടാണെങ്കിലും വിടാതെ മദ്യസേവചെയ്തിരുന്ന ആളാണു് ഇതെന്നു് ഓർക്കണം.

ബാർനം ബ്രിഡ്ജ്പോർട്ടിൽ താമസിക്കുന്നകാലത്തു് വീട്ടിനുമുകളിൽ തന്റെ മുദ്രകുത്തിയ ഒരു വെള്ളപ്പട്ടപതാക പറപ്പിക്കാറുണ്ടു്. കൊടികേറിയിരിക്കുന്നതുകണ്ടാൽ ബാർനം വീട്ടിലുണ്ടെന്നു് എല്ലാവർക്കും അറിയാം. പ്രചരണകലയിൽ അദ്വിതീയനായ ആ മനുഷ്യന്റെ ചില പ്രയോഗങ്ങൾ ഏതു് അരസികനെയും ആകർഷിക്കത്തക്കതായിരുന്നു. ബ്രിഡ്ജ്പോർട്ട് റെയിൽപാതയുടെ സമീപമുള്ള ഒരു വയൽ ഉഴാനായി ഒരു ആനയെ ഏർപ്പെടുത്തി. ആനക്കാരന്റെ വേഷം ഒരു സുൽത്താനുചേർന്ന വർണ്ണശബളമായ പട്ടവസ്ത്രമായിരുന്നു. അയാളുടെ കയ്യിൽ തീവണ്ടിസമയം രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള ഒരു പട്ടികയുണ്ടായിരിക്കും. ഒരു തീവണ്ടി അടുത്തെത്തിയാൽ ആനയെക്കൊണ്ടു് ധൃതിയിൽ നിലം ഉഴാൻ

തുടങ്ങും. ഈ കാഴ്ചകണ്ടു് വിസ്മയിക്കാത്തവർ ഉണ്ടാവുമോ? പത്രക്കാർ ഇതിനേപ്പറ്റി ലേഖനങ്ങൾ എഴുതി. അപ്പോഴേക്കും ബാർനമിനു് എഴുത്തുകളുടെ ഒരു പ്രവാഹംതന്നെ തുടങ്ങി. ചില കഷ്ടകർക്കു് അതുപോലെ ആനയെ പൂട്ടി ഉഴതാൽ കൊള്ളാമെന്ന മോഹം. ബാർനമിന്റെ കയ്യിൽ ആനയെ വിൽക്കാനുണ്ടോ? ഈ കാഴ്ചവേലകൊണ്ടുമാത്രം ബാർനമിന്റെ പ്രദർശനശാലയിലേക്കു് ആകർഷിക്കപ്പെട്ട ജനങ്ങളുടെ എണ്ണം അസംഖ്യമാണു്.

1855-ൽ ബാർനം ആത്മകഥ എഴുതി. പിന്നെ ഒരു 35 കൊല്ലത്തേക്കു് അതു് തിരുത്തലും പ്രസിദ്ധംചെയ്യലും പുനഃപ്രസിദ്ധംചെയ്യലുമായി കഴിഞ്ഞു. ആത്മകഥ പ്രസിദ്ധംചെയ്തപ്പോൾ ബാർനംതന്നെ അതിന്റെ 10 ലക്ഷം പ്രതികൾ 9 സെന്റു് വീതം വിലക്കു വാങ്ങി ഒരു ഡോളർ വിലവെച്ചു് വിറ്റു.

ഒരു ദിവസം ബാർനം ഒരു പീഞ്ഞപ്പെട്ടി ബ്രിഡ്ജ്പോട്ടിലെ തന്റെ ആപ്പീസിന്റെ ചുമരിൽ തറച്ചുവെച്ചു. എന്നിട്ടു് അതിന്മേൽ വലിയ കറുത്ത അക്ഷരത്തിൽ ഇങ്ങനെ എഴുതിവെച്ചു: ''പി. ടി. ബാർനമിന്റെ കാലശേഷമേ ഇതു തുറക്കാവൂ''—എന്നു്.

പെട്ടി നാട്ടിൽ വലിയ സംസാരവിഷയമായി. ബാർനമിന്റെ കീഴിൽ പണിയെടുത്തിരുന്നവർ വിചാരിച്ചു അദ്ദേഹം തങ്ങൾക്കെന്തോ വിലപിടിച്ച ഒസ്യത്തു് അതിൽ അടക്കംചെയ്യുകാണുമെന്നു്. പക്ഷേ ഒടുവിൽ പെട്ടിപൊളിച്ചപ്പോൾ കണ്ടതു് ബാർനമിന്റെ ആത്മകഥയുടെ കുറെ പ്രതികളായിരുന്നു. ജോലിക്കാരിൽ ഏറ്റവും പ്രായംചെന്ന ഓരോരുത്തക്കും അതിന്റെ ഓരോ പ്രതി കൊടുക്കാനായിരുന്നു ആജ്ഞ.

ബാർനമിനു് പുത്രന്മാരുണ്ടായിരുന്നില്ല. താൻ ഊറ്റം കൊണ്ടിരുന്ന ആ പേരു് നിലനിത്താൻ ആരും ഇല്ലല്ലോ

എന്നു് വലിയ കണ്ടിതമായിരുന്നു. ഒടുവിൽ സി. എച്ചു്. സീലിയെന്നപേരായ ഒരു പൌത്രനോടു് അയാളുടെ പേരോടുകൂടി ബാർനം എന്നു ചേത്താൽ 25000 ഡോളർ കൂട്ടുതൽ കൊടുക്കാമെന്നു പറഞ്ഞുവത്രെ.

ബാർനം മരിക്കാറായ ദശയിൽ ന്യൂയോക്കിലെ ഈവനിങ്ങ്സൺ പത്രം ബാർനമിന്റെ പ്രചരണവകുപ്പദ്ധ്യക്ഷനെ സമീപിച്ചു് നിര്യാണവാത്ത കാലേ പ്രസിദ്ധീകരിക്കട്ടെ എന്നു ചോദിച്ചു. "ഓഹോ—ഒരു വിരോധവുമില്ല. അദ്ദേഹത്തിനു് അതു സന്തോഷമായിരിക്കും" — എന്നു പറഞ്ഞു.

പിറേറദിവസത്തെ പത്രത്തിൽ നാലുകോളം നിറച്ചു ബാർനമിന്റെ നിര്യാണവാത്ത പ്രസിദ്ധംചെയ്തിരിക്കുന്നതു വായിച്ചു് ബാർനം രസിച്ചു. പക്ഷേ അദ്ദേഹം ഒടുവിൽ മരിച്ചപ്പോൾ ഉണ്ടായ പ്രതീകരണം ബാർനം വിഭാവനം ചെയ്തതിൽ എത്രയോ കൂട്ടുതലായിരുന്നു. അമേരിക്കൻ പത്രങ്ങൾ പ്രസിഡണ്ടുമാരുടെ നിര്യാണത്തിനേ ഇത്ര പ്രാധാന്യം കൊടുക്കാറുള്ളു. ബാർനമിനു് അതു വായിക്കാൻ കഴിഞ്ഞെങ്കിൽ എന്തു സന്തോഷമായേനേ!

ബാർനം മരിക്കാറായപ്പോൾ അടുത്തുനിന്നിരുന്നവരോടു് മാഡിസൻ സ്ക്വയർഗാർഡനിൽ കളിക്കുന്ന ബാർനം ബെയിലിസർക്കസ്സിനു് അന്നത്തെ വരവെന്തായിരുന്നു എന്നു ചോദിച്ചുവത്രെ. അതായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ അന്ത്യവചനങ്ങൾ.

എച്ച്. ജി. വെൽസ്

തീയിൽ മുളച്ച് വാനോളം ഉയർന്ന പ്രതിഭാശാലി

60 വർഷങ്ങൾ മുമ്പ് ലണ്ടൻ നഗരപാർശ്വങ്ങളിലുള്ള ഒരു ഇടവഴിയിൽ കുറെ ബാലന്മാർ കൂട്ടംകൂടി കളിക്കുകയായിരുന്നു. അതിൽ ഒരു മുതിർന്ന കുട്ടി പെട്ടെന്ന് ബെട്ടി വെൽസ് എന്ന പേരായ ഒരു കൊച്ചുകുട്ടിയെ എടുത്തു മേല്പോട്ട് ഒരേറുകൊടുത്തു. താഴെ വീഴുമ്പോൾ പിടിക്കാൻ തയ്യാറെടുത്തുനിന്നു. പക്ഷേ, പെട്ടെന്ന് പിടിത്തംകിട്ടിയില്ല. കുട്ടി താഴെ പതിക്കുകയും കാലൊടിയുകയുംചെയ്തു.

കുറെ മാസങ്ങളോളം ബെട്ടിക്ക് അനങ്ങാതെ കിടക്കേണ്ടിവന്നു. പക്ഷേ, എന്തുകൊണ്ടോ എല്ല് ശരിക്കു കൂടിയില്ല. കാല് രണ്ടാമതും കുട്ടിക്കെട്ടേണ്ടിവന്നു. വേദനകൊണ്ടും ഭയംകൊണ്ടും ആ കൊച്ചു ബാലൻ വാവിട്ട നിലവിളിച്ചു കിടക്കയിൽ കിടന്നു പുളഞ്ഞു.

അന്ന് ഒരു അത്യാഹിതമായി തോന്നിയ ആ സംഭവം യഥാർത്ഥത്തിൽ ആ ജീവിതത്തിലെ ശുഭോദർക്കമായ ഒരു വഴിത്തിരിവായിരുന്നു. വിശ്വവിശ്രുതനായിത്തീർന്ന എച്ച്. ജി. വെൽസ് ആയിരുന്ന ആ കുട്ടി എന്നു പറഞ്ഞാൽ മതിയല്ലോ.

വെൽസ് പറയുന്നതു് ആ കാലൊടിഞ്ഞതാണു് തന്റെ ജീവിതവിജയത്തിനു് പ്രധാന കാരണമെന്നു്! എ

ന്താണെന്നോ ? കാലൊടിഞ്ഞു് കിടന്നകിടപ്പിൽ അനേകം മാസങ്ങൾ കഴിച്ചുകൂട്ടേണ്ടിവന്നപ്പോഴാണു് വായന ഒരു ശീലമായതു്. നേരംപോവാൻ വേറെ വഴിയൊന്നുമില്ലല്ലോ. കിട്ടിയ പുസ്തകങ്ങളെല്ലാം വായിച്ചുതീർത്തു. കൊച്ചു വെൽസിന്റെ ഭാവനചിറകുവിടർത്തി പറക്കാൻതുടങ്ങി. ചുറ്റുമുള്ളവരേപ്പോലെ സങ്കുചിതമായ ഒരു വലയത്തിനുള്ളിൽ ജീവിതം നയിച്ചാൽപോരാ എന്ന ദൃഢനിശ്ചയം അങ്കുരിച്ചതു് അക്കാലത്താണു്.

വെൽസിനേപ്പോലെ സാഹിത്യസേവനംകൊണ്ടു് ഇത്രയധികം ധനം സമാർജ്ജിച്ചവർ ചുരുക്കമാണു്. അദ്ദേഹം 80 ൽ പരം പുസ്തകങ്ങൾ എഴുതിയിട്ടുണ്ടു്. ചുരുങ്ങിയതു് ഒരു പത്തുലക്ഷം ഡോളർ ആ പേനത്തുമ്പിൽക്കൂടെ പ്രവഹിച്ചിട്ടുണ്ടായിരിക്കണം.

ദാരിദ്ര്യക്ലേശങ്ങൾകൊണ്ടു ഞെരുങ്ങുന്ന ഒരു കുടുംബത്തിലാണു് വെൽസ് പിറന്നതു്. അച്ഛൻ ഒരു ക്രിക്കറ്റ്കളിക്കാരനായിരുന്നു. കൂടാതെ ഒരു കുപ്പിപ്പാത്രക്കച്ചവടവും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഇതിൽനിന്നെല്ലാം കിട്ടുന്ന വരുമാനംകൊണ്ടു് നിത്യവൃത്തികഴിക്കാൻതന്നെ വിഷമമായിരുന്നു. പീടികയുടെ മുകളിലുള്ള ഒരു കൊച്ചുമുറിയിലാണു് വെൽസ് ജനിച്ചതു്. അടിത്തട്ടയുടെ ഒരു മുക്കിലായിരുന്ന അവരുടെ അടുക്കള. ഇരുട്ടറഹപോലെയുള്ള ആ മുറിയിലേക്കു് അല്പം വെളിച്ചം വന്നിരുന്നതു് നേരേ മുകളിൽക്കൂടെ പോകുന്ന വഴിത്താരയുടെ അരികിൽവെച്ചിരുന്ന ഒരു അഴിവാതലിൽക്കൂടെയാണു്. വെൽസിന്റെ ആദ്യത്തെ ഓർമ്മകളിലൊന്നു് ആ അടുക്കളയിലിരുന്നു് മുകളിൽ ആ അഴികൾക്കു മീതേകൂടി ചവുട്ടിക്കടന്നുപോകുന്ന വഴിപോക്കരുടെ കാലടികൾ നോക്കുന്നതാണത്രേ. വളരെ കൊല്ലങ്ങൾക്കുശേഷം അദ്ദേഹം ആ കാലടികളെപ്പറ്റി എഴുതിയിട്ടുണ്ടു്. ഒരു ഷൂസ് കണ്ടാൽ

അതിന്റെ ഉടമസ്ഥനെപ്പറ്റി ഏകദേശം ഒന്നു മനസ്സിലാക്കാമെന്നു് വെൽസ് പറയും.

കഥ തുടരട്ടെ. ആ കുട്ടിപ്പാത്രക്കച്ചവടവും പൊളിഞ്ഞു. അതോടെ ആ കുടുംബം സാമ്പത്തികത്തകർച്ചയുടെ അഗാധതയിലേക്കു് വീണു. ഗത്യന്തരമില്ലാതെ വെൽസിന്റെ അമ്മ ഒരു പ്രഭുകുടുംബത്തിൽ വീട്ടുജോലിക്കുപോയി. അവിടെ ഭൃത്യസങ്കേതത്തിൽത്തന്നെ താമസിക്കേണ്ടതായും വന്നു. അക്കാലത്തു് വെൽസ് അമ്മയെ കാണാൻ ഇടക്കു പോവാറുണ്ടു്. ഇംഗ്ലണ്ടിലെ അന്നത്തെ സാമുദായികജീവിതത്തിലെ ഉപരിതലങ്ങളിലേക്കു് എത്തിനോക്കുവാൻ ആ സന്ദർശനങ്ങൾ ഉപകരിച്ചു. ഭൃത്യജനങ്ങളുടെ കണ്ണിൽക്കൂടെയാണു് അതെല്ലാം കണ്ടതു് എന്നുള്ളതാണു് അതിന്റെ ഒരു പ്രത്യേകത.

'ഔട്ട്‌ലൈൻ ഓഫ് വേൾഡ് ഹിസ്റ്ററി' എന്ന വിഖ്യാതമായ ഗ്രന്ഥം എഴുതിയ ആ മനുഷ്യൻ പതിമൂന്നാമത്തെ വയസ്സിൽ ഒരു കടയിൽ കണക്കെഴുത്തുകാരനായിട്ടാണു് ജീവിതമാരംഭിച്ചതു്. കണക്കെഴുത്തു് എന്നു പേരുമാത്രം. എല്ലാ ജോലിയും ചെയ്യണം. രാവിലെ 5 മണിക്കു് എണീറ്റു് കട അടിച്ചുവാരി വൃത്തിയാക്കി അടുപ്പിൽ തീ പൂട്ടണം. രാത്രിയാവുന്നതുവരെ തിരിയാനിടകിട്ടില്ല. വെൽസിനു് ആകെ മടുത്തു. മുതലാളിക്കും തൃപ്തിയില്ലാതെയായി. ഒരു മാസം കഴിഞ്ഞപ്പോഴേക്കും പണിയിൽനിന്നു പിരിച്ചുവിട്ടു.

പിന്നെ ഒരു മരുന്നുഷാപ്പിൽ ജോലികിട്ടി. ഒരു മാസം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അവിടെനിന്നും പിരിച്ചുവിട്ടു. വീണ്ടും ഒരു കടയിൽ ജോലിയായി. അവിടെ കുറച്ചുനാൾ ഉറച്ചുനിന്നു—വിശപ്പടക്കാൻ വേറെ വഴിയൊന്നും കാണാത്തതുകൊണ്ടായിരിക്കണം. ഇടക്കു് പഴുതുകിട്ടുമ്പോൾ മുതലാളി കാ

ണാതെ ഒരു മുക്കിൽ ചെന്നിരുന്നു് ഹെർബട്ട് സ്പെൻസർ വായിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും.

അങ്ങിനെ 2 വഷ്ം കഴിച്ചുകൂട്ടി. ഒട്ടവിൽ വെൽസിനു് ഈ ജീവിതം സഹിക്കവയ്യാതായി. ഒരു ഞായറാഴ്ച അതിരാവിലെ എണീറ്റു് ആരോടും ഒന്നും പറയാതെ വെറും വയറോടുകൂടി 15 നാഴിക ദൂരെയുള്ള വീട്ടിലേക്കു് നടന്നു. അമ്മയെക്കണ്ടു് പൊട്ടിക്കരഞ്ഞു സങ്കടമൊക്കെ പറഞ്ഞു. ഇനി ആ കടയിൽ വേലയെടുത്തു ജീവിക്കുന്നതിൽഭേദം മരിക്കുവാനാണു് താൻ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നതെന്നു് കൊച്ചുവെൽസു് തീർത്തുപറഞ്ഞു. പാവം, ആ അമ്മ എന്തുചെയ്യും!

ഒട്ടവിൽ വെൽസു് തന്റെ ഒരു പഴയ സ്കൂൾ അദ്ധ്യാപകനു് ഒരു കത്തയച്ചു. ശോകനിർഭരമായ ആ കത്തു വായിച്ചു് ആ മനുഷ്യന്റെ ഹൃദയം അലിഞ്ഞിരിക്കണം. "വേണമെങ്കിൽ വരൂ—ഞാൻ ഒരു ഉദ്യോഗം തരാം" എന്നു പറഞ്ഞു് വെൽസിനു് ഒരു മറുപടി കിട്ടി. വെൽസിന്റെ ജീവിതത്തിലെ രണ്ടാമത്തെ വഴിത്തിരിവായിരുന്നു അതു്. അഭിശപ്തമായ ആ ജീവിതത്തിൽനിന്നു് അങ്ങനെ ഒരു മോചനംകിട്ടി. എങ്കിലും പിന്നീടു് വെൽസു് പറയാറുണ്ടു്, ചെറുപ്പത്തിൽ അനുഭവിക്കേണ്ടിവന്ന ആ കഷ്ടതകൾ ഒരു കണക്കിൽ ഒരനുഗ്രഹമായിരുന്നുവെന്നു്. ആ കക്ഷിജീവിതം തന്നിൽ വേരുന്നിയിരുന്ന അലസതയെ പറിച്ചുകളയാൻ ഉപകരിച്ചുവെന്നാണു് വെൽസു് വിചാരിക്കുന്നതു്.

അങ്ങിനെ വെൽസു് ഒരു സ്കൂൾവാദ്ധ്യാരായി. പക്ഷേ ദുർഭാഗ്യം അദ്ദേഹത്തെ ഇനിയും വിട്ടിരുന്നില്ല. ഒരു ദിവസം പന്തുകളിക്കുമ്പോൾ കാലുതെറ്റിവീണു് തിരക്കിൽപ്പെട്ട ചവിട്ടേറ്റു് ഗുരുതരമായ പരുക്കേൽക്കാൻ ഇടയായി. ശ്വാസകോശത്തിനും വൃക്ക (kidny) ക്കും സാരമായ കേടുപറ്റി. ശരീരത്തിൽ ഇനി രക്തം ബാക്കിയില്ലെന്ന സ്ഥിതിയിലായി. ഡോക്ടർമാരുടെ അഭിപ്രായം ഇതിൽനിന്നു രക്ഷപ്പെട്ട

ന്നകാര്യം അസാദ്ധ്യംതന്നെയാണെന്നായിരുന്നു. കുറേമാസങ്ങളോളം അങ്ങിനെ മരണവക്ത്രത്തിൽകിടന്നു. പിന്നെ ക്രമേണ ഭേദമാവാൻതുടങ്ങി. പക്ഷേ, പൂർണ്ണസുഖംകിട്ടാൻ 12 വർഷങ്ങൾ വേണ്ടിവന്നു. ഇക്കാലമത്രയും ഒരു രോഗിയുടെപോലെയായിരുന്നു ജീവിതചര്യ. എന്തൊരു ദുർഭാഗ്യം, അല്ലേ? പക്ഷേ ഈ കാലത്താണ് വെൽസിനെ അഖിലലോകപ്രശസ്തനാക്കിത്തീർത്ത ആ പ്രതിഭാശക്തി കിളർന്നുവന്നതെന്നും ഓർക്കണം. അപ്പോൾ ആ കഷ്ടകാലവും കാലാന്തരത്തിൽ ഒരനുഗ്രഹമായി പരിണമിച്ചുവെന്നു കരുതണം.

അഞ്ചുകൊല്ലത്തിനിടയിൽ വെൽസ് എഴുതിക്കൂട്ടിയ ലേഖനങ്ങൾക്കും കഥകൾക്കും കണക്കില്ല. പക്ഷേ, എഴുതിക്കൂട്ടിയതെല്ലാം പ്രസിദ്ധംചെയ്യേ മതിയാവൂ എന്ന മൂഢബുദ്ധി വെൽസിനുണ്ടായിരുന്നില്ല. കുറേക്കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അതെല്ലാം വാരിക്കൂട്ടി കത്തിച്ചുകളഞ്ഞു.

വെൽസ് വീണ്ടും അദ്ധ്യാപകവൃത്തിയിലേർപ്പെട്ടു. ദേഹസുഖം മുഴുവൻ ഉണ്ടായിട്ടല്ല. ഉപജീവനം നിർവ്വഹിക്കേണ്ടേ? വെൽസ് ജീവശാസ്ത്രം പഠിച്ചിരുന്നക്ലാസ്സിൽ കാതറൈൻ റോബിൻസ് എന്നു പേരായ ഒരു കൊച്ചു സുന്ദരിയുണ്ടായിരുന്നു. കുറേക്കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ജീവശാസ്ത്രത്തേക്കാൾ ആകർഷണം കാതറൈനാണ് എന്നു വെൽസിനു തോന്നി. ആ കൃശഗാത്രിക്കു് ആരോഗ്യം കുറവായിരുന്നു; വെൽസിനേപ്പോലെതന്നെ. വരുന്നതു വരട്ടെ, ആനന്ദിക്കാവുന്നേടത്തോളം ആനന്ദിക്കുക എന്നു് ഇരുവരും തീരുമാനിച്ചു പെട്ടെന്നു വിവാഹിതരായി.

അതിനുശേഷം 60 വർഷങ്ങൾ കഴിഞ്ഞു. വെൽസ് അനാരോഗ്യത്തെയെല്ലാം പിന്നിട്ടു് ലോകോത്തരപ്രതിഭാശാലിയായ ഒരു ഗ്രന്ഥകാരനായി ഉയർന്നു. അന്യാദൃശമായ ആ പാണ്ഡിത്യവും രചനാവൈഭവവും ഒത്തുചേർന്നതിന്റെ ഫലമായി പ്രവഹിച്ച ആ ഗ്രന്ഥസമുച്ചയം ലോകസാഹിത്യത്തിലെ വിലമതിക്കാനാവാത്ത മുതൽക്കൂട്ടാണു്. ഈ 60 വർഷങ്ങൾക്കിടയിൽ കൊല്ലത്തിൽ രണ്ടു ഗ്രന്ഥങ്ങൾ വീതം

അദ്ദേഹം എഴുതിത്തള്ളിയെന്ന വസ്തുത കണക്കിലെടുത്തിട്ടു വേണം ആ സാഹിത്യവൈഭവത്തെ തുലനംചെയ്യുവാൻ. വെൽസിന്റെ തൂലിക ഉണ്ടാക്കിയ കോളിളക്കങ്ങൾ ഇന്നും നിലച്ചിട്ടില്ല.

നവംനവങ്ങളായ ആശയങ്ങൾ ആ ചിന്താസരണിയിൽ ഉദിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ചിലപ്പോൾ രാത്രി പെട്ടെന്നണർന്ന് നോട്ടപുസ്തകത്തിൽ കുത്തിക്കുറിക്കുന്നതു് കാണാം. അദ്ദേഹം ഒരിക്കൽ പറയുകയുണ്ടായി, ഒരു 150 കൊല്ലത്തോളം എഴുതിയാലും തീരാത്ത അത്ര ആശയങ്ങൾ താൻ ഈ നോട്ടപുസ്തകത്തിൽ കുറിച്ചുവെച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു്.

എഴുതുവാൻ ഇത്ര വിഷമമില്ലാത്ത ഒരു സാഹിത്യകാരനെ കാണുവാൻ വിഷമമാണു്. ടെയിനിൽവെച്ചോ, ആപ്പീസിൽവെച്ചോ, മദ്ധ്യധരണ്യാഴിതീരത്തു് വിശ്രമിക്കുമ്പോഴോ—എവിടെവെച്ചായാലും വെൽസിനു് എഴുതുന്ന കാര്യത്തിൽ ഒരുപോലെയാണു്. ഫ്രെഞ്ചു് റിവേറയിൽത്തന്നെ അദ്ദേഹം രണ്ടു കെട്ടിടങ്ങൾ വാടകക്കെടുത്തു. ഒന്നു് ഓഫീസു് ആവശ്യത്തിനു്. ഒന്നു് അതിഥിസല്ക്കാരത്തിനു മാത്രം. പകൽ മുഴുവൻ എഴുത്തുതന്നെയാണു്. വൈകുന്നേരമേ അതിഥികളെ കാണുകയുള്ളൂ. എഴുതുന്നനേരത്തു് ആരു വന്നാലും കാണാൻ വിഷമമാണു്. ചിലപ്പോൾ അതിഥികൾ വണ്ടിയിറങ്ങിവരുന്നതു് ആ നേരത്തായിരിക്കും. സ്റ്റേഷനിലേക്കു് കാറു കൊടുത്തയക്കും. വൈകുന്നേരം വെൽസു് പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നവരെ അവർ അതിഥിമന്ദിരത്തിൽ കൂടിക്കൊള്ളണം. അവിടെ വേണ്ട സുഖസൗകര്യങ്ങൾ ഒക്കെ ഏർപ്പാടുചെയ്തിട്ടുണ്ടാവും. ഒന്നാംതരം വീഞ്ഞുകുപ്പികൾ നിറഞ്ഞ ഒരു കലവറയുണ്ടു്. അതിന്റെ താക്കോൽ അവരുടെ കയ്യിൽത്തന്നെ കൊടുത്തേക്കും.

ആലോചിച്ചുനോക്കൂ—വിശ്വവിഖ്യാതനായ ഈ മനുഷ്യനെയല്ലേ ഒരുകാലത്തു് ഒന്നിനുംകൊള്ളാത്തവൻ എന്നു മുദ്രകുത്തി പീടികജോലിയിൽനിന്നു പിരിച്ചുവിട്ടതു്!

പൂർവ്വാർത്ത്

കടലിൽനിന്നു കൊട്ടാരത്തിലേക്ക്

ന്യൂയോർക്കിനരികെയുള്ള വാട്ടർ ടൗൺ എന്ന സ്ഥലത്ത് ഒരിക്കൽ ഒരു കഷ്ടകുടുംബാലൻ കാലിൽ ധരിക്കുവാൻ ചെരിപ്പില്ലാതെയും തണുപ്പുകാലത്ത് പുതക്കാൻ ഉടുപ്പില്ലാതെയും വിഷമിച്ചിരുന്നു. അത്ര ദരിദ്രമായ ഒരു കുടുംബത്തിലാണ് അവൻ ജനിച്ചത്. പക്ഷേ കഷ്ടപ്പാട് കൂടുംതോറും അവന്റെ ഉല്ലുഷ്ചേഛയും കൂടിവന്നു. അവനു് ഒരു കടയുടമസ്ഥനാവണം. അതായിരുന്നു മോഹം. കൃഷിപ്പണി അവൻ വെറുത്തു. ഒടുവിൽ ഒരുദിവസം ഒരു തള്ളക്കുതിരയെ പൂട്ടിയ വണ്ടിയിൽ കയറി അവൻ ന്യൂയോർക്കിലേക്കു തിരിച്ചു. കണ്ട കടകളിലെല്ലാം കയറി ജോലികിട്ടാനുണ്ടോ എന്നു ചോദിച്ചു ആക്കുംവേണ്ട അവനെ. ആ മുഷിഞ്ഞതലയും പ്രാകൃതവേഷവും കണ്ടാൽ ആരെങ്കിലും പിടിക്കുമോ?

ഒടുവിൽ ഗതികെട്ട് ഒരു റെയിൽവെ എഞ്ജിനീറിന്റെ പച്ചക്കറിപ്പീടികയിൽ സാമാനം എടുത്തുകൊടുക്കുന്ന ജോലിയിൽ ഏർപ്പെട്ടു. ശമ്പളമൊന്നും ഇല്ല! ജോലി പഠിക്കുവാൻമാത്രം. കുറേനാൾ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ വേറെ ഒരു പലചരക്കുകടയിൽ ജോലിക്കുനിന്നു. അവിടെയും ആറുമാസത്തേക്ക് ശമ്പളമൊന്നും തരില്ല എന്നു പറഞ്ഞു. ജോലി പഠിക്കട്ടേ, എന്നിട്ടാവാം ശമ്പളമൊക്കെ എന്നായിരുന്നു കടയുടമസ്ഥന്റെ നില. എന്തു ജോലിയാണ് പഠിപ്പിച്ചിരുന്ന

തെന്നോ? അതിരാവിലെ കടയിൽവന്നു് തീപ്പെട്ടക, അടിച്ചുവാരുക, പൊടിതട്ടുക, വല്ല സ്ഥലത്തേക്കും സാമാനം ചുമന്നുകൊണ്ടു പോവുക—ഇതൊക്കെ. ആ ബാലന്റെ കൈവശം 10 കൊല്ലംകൊണ്ടു കഷ്ടപ്പെട്ടുണ്ടാക്കിയ 50 ഡോളർ സമ്പാദ്യം ഉണ്ടായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടുവേണം ജീവിക്കാൻ. ഒടുവിൽ അവൻ മുതലാളിയുമായി ഒരു വ്യവസ്ഥ ചെയ്തു. ആദ്യം മൂന്നുമാസം ശമ്പളം ഇല്ലാതെ വേലചെയ്യാം. പിന്നീടു് 3 സെൻറ് ദിവസനിരക്കുവെച്ചു ശമ്പളം കൊടുക്കണം. അപ്രകാരം ജോലിയെടുത്തുവരുകയും ചെയ്തു. ശമ്പളം കിട്ടിത്തുടങ്ങിയപ്പോൾ 3 സെൻറിനു് 15 മണിക്കൂർ പണിയെടുക്കേണ്ടതായിട്ടാണു് വന്നതു്.

അങ്ങിനെ കുറച്ചുകാലം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അവനു് ആഫ്ഫ്യിൽ 10 ഡോളർ വേതനത്തിൽ വേറൊരു പീടികയിൽ ജോലികിട്ടി. അവിടെ അവനു് രാത്രി കാവൽ കിടക്കേണ്ടി വരാറുണ്ടു്. ഒരു കൈത്തോക്കു് തലയിണയുടെ ചുവട്ടിൽ വെച്ചുകൊണ്ടാണു് ഉറങ്ങുക. അവിടത്തെ ജീവിതം അവനെ വീർപ്പുമുട്ടിച്ചു. ഏതുസമയവും മുതലാളി ശകാരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും. കാരണംകൂടാതെ ശമ്പളം കുറച്ചു. ജോലിയിൽ നിന്നു് പിരിച്ചുവിടുമെന്നു് ഇടയ്ക്കിടയ്ക്കു ഭീഷണിപ്പെടുത്തലും. ഒടുവിൽ നിവൃത്തിയില്ലാതെ അവൻ നാട്ടിലേക്കു് മടങ്ങി. തന്നെ ഒന്നിനുംകൊള്ളില്ല എന്ന ബോധം അവനെ നിരാശനാക്കി. ആധി മൂത്തു് വ്യാധിയായി. ഒരു കൊല്ലം മുഴുവൻ മാനസികമായ തളർച്ചമൂലം അവനു് ഒരു പണിയും എടുക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല.

അങ്ങനെ ഇരിക്കുമ്പോൾ ഒരു ദിവസം പഴയ മുതലാളിമാരിൽ ഒരാൾ അവനു് ആളയച്ചു—ഉദ്യോഗം വേണോ എന്നു ചോദിച്ചുംകൊണ്ടു്. 75 വർഷങ്ങൾ മുമ്പു് മാർച്ചുമാസത്തിൽ കൊടുംതണുപ്പുള്ള ഒരു ദിവസമാണു് ഇതുണ്ടായതു്. വഴിയിൽ 3 അടി വണ്ണത്തിലാണു് മഞ്ഞു വീണുകിടന്നിരുന്നതു്. ആ ദിവസം അവന്റെ അച്ഛൻ ന്യൂയോർക്കിലേക്കു്

ഒരു വണ്ടി ഉരുളൻകിഴങ്ങു് അയക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ഫ്രാങ്കു് അതിൽ കയറി ചാക്കിനടിയിൽ ചുരുണ്ടുകൂടിക്കിടന്നു. ആ പോക്കു് എവിടേക്കായിരുന്നുവെന്നോ? ലോകത്തിൽവെച്ചു് ഏറ്റവും ധനികനായിത്തീരാൻ!

ഫ്രാങ്കു് വൂൾവത്തു് കോടീശ്വരനായതെങ്ങിനെയെന്നോ? എവിടെനിന്നോ ഒരു 300 ഡോളർ കടംമേടിച്ചു് ഒരു പുതിയ കട തുറന്നു. അവിടെ എല്ലാ സാമാനങ്ങൾക്കും 1 നിക്കലിൽ കൂടുതൽ വിലയില്ല. കുറച്ചുനാൾ കഴിഞ്ഞപ്പോഴേക്കും അതു പൊളിഞ്ഞു. തുടരെത്തുടരെ അങ്ങിനെ മൂന്നു പ്രാവശ്യം തുറക്കുകയും പൂട്ടുകയും ചെയ്തു. നാലാമത്തേതു തുറന്നതോടുകൂടി ഭാഗ്യം തെളിയാൻ തുടങ്ങി. പക്ഷേ ഫ്രാങ്കു് വളരെ കരുതലോടുകൂടിയേ മുന്നേറിയുള്ളു. എന്തായാലും കടംമേടിക്കില്ല എന്ന വ്രതത്തോടുകൂടി കച്ചവടം വളരെ സാവധാനത്തിലേ വിപുലീകരിച്ചുള്ളു. ആദ്യത്തെ 10 കൊല്ലത്തിൽ 12 കടകളേ തുറന്നുള്ളു.

അങ്ങനെ ഒടുവിൽ ഫ്രാങ്കു് വൂൾവത്തു് അമേരിക്കയിലെ മികച്ച കോടീശ്വരനായിത്തീർന്നു എന്നു പറഞ്ഞാൽ മതിയല്ലോ. ന്യൂയോർക്കിലെ വൂൾവത്തു് ബിൽഡിംഗ്സ് കുറേക്കാലത്തേക്കു് ലോകത്തിലെ ഏറ്റവും വലിയ ആപ്പീസ്കെട്ടിടമായിരുന്നു.

വൂൾവത്തിന്റെ വസതിയിൽ ഒരുലക്ഷം ഡോളർ ചിലവുചെയ്തു് പൈപ്പ്ഓർഗൻ സ്ഥാപിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അദ്ദേഹം വലിയ നെപ്പോളിയൻ കമ്പക്കാരനാണു്. നെപ്പോളിയനെ സംബന്ധിച്ച കൗതുകവസ്തുക്കൾ ശേഖരിക്കുക അദ്ദേഹത്തിനു് ഒരു പ്രധാന വിനോദമാണു്.

പണ്ടു്, വൂൾവത്തു് ഒരു യുവാവായിരിക്കുമ്പോൾ, അടിക്കടിയുണ്ടായ പരാജയങ്ങളാൽ ജീവിതത്തിൽ നിരാശ്യത്തിനടിമപ്പെട്ട അവസരങ്ങളിൽ അമ്മ വന്നു കെട്ടിപ്പിടിച്ചു പറയാറുണ്ടത്രെ. "മകനേ—വ്യസനിക്കരുതു്. നീ ഒരുകാലത്തു് വലിയ സമ്പന്നനാകും."

വാൾട്ട് ഡിസ്നി

കനകംവിളയിച്ച ചുണ്ടെലി

23 വർഷങ്ങൾ മുമ്പ് വാൾട്ട് ഡിസ്നി ലോകത്തിലെ എണ്ണപ്പെടാത്ത അസംഖ്യം ജനങ്ങളിൽ ഒരാളായിരുന്നു. ഇന്നോ? അദ്ദേഹത്തിന്റെ പേരറിയുകയില്ലെങ്കിലും മിക്കി മൌസിനെ പരിചയപ്പെടാത്ത എത്രപേർ ലോകത്തിൽ കാണും?

രാജ്യതന്ത്രജ്ഞന്മാരേക്കൂടി കവച്ചുവെക്കുന്ന പ്രശസ്തി യാണ് വാൾട്ട് ഡിസ്നി സമാർജ്ജിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഇന്ന് ലോകത്തിലെ പ്രമുഖ വ്യക്തികളുടെ ഏതു പട്ടികയിലും ഡിസ്നി മുന്നിട്ടു നില്ക്കുന്നതു കാണാം.

24 വർഷങ്ങൾ മുമ്പ് വാൾട്ട് ഡിസ്നി വിശപ്പടക്കാൻ വിഷമിച്ചിരുന്നുവെന്നു പറഞ്ഞാൽ വിശ്വസിക്കുമോ? ഇന്നദ്ദേഹം ഒരു കോടീശ്വരനാണ്. പക്ഷേ, പണം ഉണ്ടാക്കുന്നതിലധികം താല്പര്യം പടങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കുന്നതിലാണ്.

ഡിസ്നി ചണ്ടു് കാൻസാസ് നഗരത്തിലാണ് താമസിച്ചിരുന്നതു്. ഒരു കലാകാരനാവണമെന്നായിരുന്നു മോഹം. ഒരു ദിവസം 'കാൻസാസ് സിറ്റി സ്റ്റാർ' പത്രാധിപരെ കണ്ടു് ജോലിക്കപേക്ഷിച്ചു. ഡിസ്നി വരച്ചുകൊണ്ടുവന്നിരുന്ന ചിത്രങ്ങൾ പരിശോധിച്ചിട്ടു് പത്രാധിപർ പറഞ്ഞു: "വേറെ വല്ല തൊഴിലും നോക്കുകയാണു് ഭേദം, ഒരു കലാകാരനാവാനുള്ള യാതൊരു ലക്ഷണവും നിങ്ങളിൽ കാണാ

ില്ല'' എന്നു്. തകർന്ന ഹൃദയത്തോടെ ഡിസ്നി തിരിച്ചു പോയി.

ഒടുവിൽ വളരെ പണിപ്പെട്ടു് ഒരു ചെറിയ ജോലി കണ്ടെത്തി. പള്ളി ആവശ്യങ്ങൾക്കു ചിത്രം വരക്കുകയായിരുന്ന ആ ജോലി. ശമ്പളം വളരെ തുച്ഛം, അച്ഛന്റെ കാർഷെഡ്ഡിൽത്തന്നെയായിരുന്ന 'സ്റ്റുഡിയോ'. അവിടെ വെച്ചാണു്—പെട്രോൾടിന്നുകളുടെയും ടയറുകളുടെയും ഇടയിൽ—ഡിസ്നി മിക്കി മൌസിനെ കണ്ടുപിടിച്ചതു്.

അതൊരു നേരംപോക്കുള്ള കഥയാണു്. ഒരുദിവസം ഡിസ്നി കാർഷെഡ്ഡിൽ പണിയെടുത്തുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ ഒരു ചുണ്ടെലി അവിടെ ചാടിക്കളിക്കാൻ തുടങ്ങി. ഡിസ്നി കൗതുകത്തോടെ അതു് നോക്കിനിന്നു. കുറച്ചു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അകത്തേക്കു പോയി കുറച്ചു റൊട്ടിക്ഷണങ്ങൾ കൊണ്ടുവന്നു് എറിഞ്ഞുകൊടുത്തു. അതു് ഒരു നിത്യസംഭവമായി. മൂഷികനു് നല്ല ഇണക്കമായി. ചിലപ്പോൾ അതു് ഡിസ്നിയുടെ മേശമേൽ കയറി ഇരിക്കും. ഒരു ചിരന്തന സുഹൃത്തിനെപ്പോലെ!

ഹോളിവുഡ്ഡിൽ എത്തിയിട്ടു് ആദ്യം ഡിസ്നി ഒരു മുയലിനെയായിരുന്നു ചിത്രീകരിക്കാൻ തുടങ്ങിയതു്. 'ഓസ്വാൾഡ്'' എന്ന മുയൽച്ചിത്രപരമ്പര തികഞ്ഞ ഒരു പരാജയമായിരുന്നു. അതോടെ ഡിസ്നിയുടെ ജോലിയും പോയി. കയ്യിൽ ഒരു കാശുമുണ്ടായിരുന്നില്ല.

ഇനി എന്താ രക്ഷാമാർഗ്ഗം എന്നാലോചിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോഴാണു് ഒരുദിവസം ഡിസ്നിയുടെ സ്മൃതിമണ്ഡലത്തിൽ ആ പഴയ സുഹൃത്തു്—കുട്ടിമൂഷികൻ—തലയുയർത്തി ഒന്നു ചിലച്ചതു്. പെട്ടെന്നു് എന്തോ ഒരു പ്രചോദനശക്തി കൊണ്ടെന്നപോലെ ഡിസ്നി ഒരു എലിയെ വരക്കാൻ തുടങ്ങി. അതാണു് സാക്ഷാൽ മിക്കിമൌസു്. അവനേക്കാൾ തലയെടുപ്പുള്ള ഏതു നടനാണു് ഹോളിവുഡ്ഡിൽ

ഉള്ളതു്? അവന്റെ ചാപല്യങ്ങളും വികൃതികളും കണ്ടു് രസിക്കാത്തവർ എസ്സ്മിമോവസ്ക്കാരുടെ ഇടയിൽക്കൂടി കാണുകയില്ല.

ഡിസ്നി ഇടയ്ക്കിടയ്ക്കു് മൃഗശാലയിൽ പോയി പക്ഷിമൃഗാദികളുടെ ശബ്ദങ്ങൾ കേട്ടു് പഠിക്കും. മിക്കിമൌസു് പുറപ്പെടുവിക്കുന്ന ശബ്ദങ്ങൾ മഹാനായ ഡിസ്നിയുടെ കണ്ഠത്തിൽനിന്നുയർന്നിട്ടുള്ളതാണെന്നു് പറഞ്ഞാൽ അത്ഭുതം തോന്നും ഇല്ലേ? അതെ—അതു് വാസ്തവമാണു്. ഡിസ്നിക്കു് വേറെ ചില ജന്തുക്കളുടെ ശബ്ദങ്ങൾകൂടി പുറപ്പെടുവിക്കാൻ അറിയാം.

മിക്കിമൌസു് പടങ്ങൾ ഉടലെടുക്കുന്നതു് ഡിസ്നിയുടെ ഭാവനാശക്തിയിൽനിന്നാണെങ്കിലും സുശിക്ഷിതമായ ഒരു സാങ്കേതികവിദഗ്ധസംഘമാണു് യഥാർത്ഥത്തിൽ നിർമ്മാണം നടത്തുന്നതു്. ചിത്രങ്ങൾ വരക്കുന്നതും സംഭാഷണം എഴുതുന്നതും മറ്റും അവർതന്നെയാണു്.

ഡിസ്നി ആവക വിശദാംശങ്ങളിലേക്കു് കടക്കാതെ ഏതുസമയവും പുതിയ ചിത്രങ്ങൾ സ്വപ്നംകണ്ടുകൊണ്ടിരിക്കും. ആ സ്വപ്നങ്ങളാണു് പിന്നീടു് നാം ചലച്ചിത്രവേദിയിൽ കാണുന്നതു്. ഓരോ പുതിയ ആശയം തോന്നുമ്പോഴും അദ്ദേഹം സ്റ്റുഡിയോവിലെ കാഥികന്മാരെ വിളിച്ചുവരുത്തി ചർച്ചചെയ്യും. അവക്കു് പിടിച്ചില്ലെങ്കിൽ അവർ അതു് തുറന്നുപറയുകയുംചെയ്യും. ഒരിക്കൽ ഡിസ്നി അവരോടു് താൻ കുട്ടിക്കാലത്തു് അമ്മ പറഞ്ഞുകേട്ടിട്ടുള്ള പന്നികളുടെയും ചെന്നായയുടെയും കഥ ഒരു ചലച്ചിത്രമാക്കിയാൽ എന്താ എന്നു് ആലോചിക്കുന്നു എന്നു് പറഞ്ഞു. ''കഥ കേൾക്കട്ടെ'' എന്നു് അവർ പറഞ്ഞു. കേട്ടുകഴിഞ്ഞപ്പോൾ അവർ അതു് കയ്യോടെ തള്ളിക്കളഞ്ഞു. പക്ഷേ ഡിസ്നിക്കു് ആ കഥ മറക്കുവാൻ സാധിച്ചില്ല. ഇടയ്ക്കിടയ്ക്കു് അക്കാര്യം പുനരാലോചനക്കു് കൊണ്ടുവരും. ഒടുവിൽ മനസ്സില്ലാമന

സ്സോടെ അനുചരന്മാർ അതൊന്നു പരീക്ഷിക്കാമെന്നു് സമ്മതിച്ചു. "ഇതു് തികഞ്ഞ പരാജയമാവുമെന്നു് ഞങ്ങൾക്കു തീർച്ചയാണു്. എങ്കിലും നോക്കാം" എന്നായിരുന്നു അവരുടെ നില.

ആ കഥയാണു് പിന്നീടു് ലോകത്തെ മുഴുവൻ ഹഠാദാകർഷിച്ച "ചെന്നായയും പന്നിക്കുട്ടികളും" എന്ന ചലച്ചിത്രമായതു്. സാധാരണ മിക്കിമൌസു് ചിത്രങ്ങൾ നിർമ്മിക്കാൻ 90 ദിവസം എടുക്കാറുണ്ടു്. ഇതിനു് 60 ദിവസം തന്നെ എടുത്തില്ലത്രെ. എങ്കിലും ചിത്രം പുറത്തുവന്നപ്പോൾ അമേരിക്ക മുഴുവൻ അതിനെ കൊണ്ടാടി. കാർട്ടൺ ചിത്രപരമ്പരയിലെ അഭൂതപൂർവ്വമായ ഒരു വിജയമായിരുന്നു അതു്.

ഡിസ്നിയുടെ വിജയരഹസ്യം എന്താണെന്നോ? അതദ്ദേഹംതന്നെ പറഞ്ഞുതരുന്നുണ്ടു്. പണിയെടുക്കുന്നതിലാണു്, പണമുണ്ടാക്കുന്നതിലല്ലാ. അദ്ദേഹത്തിനു് ആനന്ദം. തന്നെ അഭിമുഖീകരിക്കുന്ന പ്രവൃത്തി ഒരു വെല്ലുവിളിയായി കരുതി സഹർഷം അതിനെ നേരിടുക; സർവ്വ കഴിവുകളും അതിനുവേണ്ടി വിനിയോഗിച്ചു് വിജയപ്രാപ്തിയിലെത്തുക—ഇതിനേക്കാൾ പുളകോൽഗമകാരിയായി അദ്ദേഹം മറെറാന്നും കാണുന്നില്ല. കളിയിൽകൂടി ഡിസ്നിക്കു് ഇത്രയും രസം തോന്നാറില്ലത്രെ.

സെയിൻഗ്രേ

തോൽവി സമ്മതിക്കാത്ത മഹത്വം

നിരാശയേയും പരാജയങ്ങളേയും അതിജീവിച്ച് വിജയത്തിന്റെ ഉച്ചകോടിയിൽ എത്തിച്ചേർന്ന ഒരു അസാധാരണ പ്രതിഭാശാലിയാണ് സെയിൻഗ്രേ. ഇന്ന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുസ്തകങ്ങൾക്കുള്ള പ്രചാരം ഏതൊരു എഴുത്തുകാരനേയും അസൂയാലുവാക്കും. 3 കൊല്ലം തുടർച്ചയായി 10 ലക്ഷത്തിൽപ്പരം കോപ്പികൾവീതം ആ പുസ്തകങ്ങൾ വിറ്റഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട് എന്നു പറഞ്ഞാൽ മതിയല്ലൊ ആ തൂലികയുടെ വശ്യശക്തി മനസ്സിലാക്കാൻ. അതിൽ ചില കഥകൾക്കു മാസികാപ്രസിദ്ധീകരണത്തിനു മാത്രം 75000 ഡോളർ വീതം പ്രതിഫലം കിട്ടിയിട്ടുണ്ടത്രെ. അതോ—കഥ എഴുതിത്തീരുന്നതിനുമുമ്പുതന്നെ പകർപ്പവകാശം കച്ചവടമായിക്കഴിയും.

എന്നാൽ ഒരുകാലത്ത് സെയിൻഗ്രേ നൈരാശ്യത്തിന്റെ നെല്ലിപ്പടി കണ്ടിട്ടുണ്ട്. എഴുത്തുകാരനാവൻവേണ്ടിയുള്ള പരിശ്രമത്തിൽ തുടരെത്തുടരെ പരാജയപ്പെട്ടു. ആദ്യമെഴുതിയ കഥകൾക്ക് ഒറ്റ ഡോളർ പ്രതിഫലം കിട്ടിയില്ല. പട്ടിണി അദ്ദേഹത്തെ തുറിച്ചുനോക്കിത്തുടങ്ങി.

ഗ്രേയുടെ അച്ഛന് മകൻ ദന്തവൈദ്യം പഠിക്കണമെന്നായിരുന്നു. ഗ്രേക്ക് അതു തീരെ ഇഷ്ടമായിരുന്നില്ല. പക്ഷേ പിതൃശാസനം അനുസരിക്കേണ്ടിവന്നു. അങ്ങിനെ അ

DISTRIBUTING LIBRARY
No.....
KOTTAYAM

ദ്ദേഹം ഒരു ദന്തവൈദ്യനായി. അനേകവർഷങ്ങൾ ആ ജോലി ഒരു മുറപോലെ നിർവ്വഹിച്ചുവന്നു. പക്ഷേ ഗ്രേയുടെ മനസ്സു് സദാ പർവ്വതപ്രാന്തങ്ങളിലും പ്രയറിനിലങ്ങളിലും വിഹരിച്ചുനടക്കുകയായിരുന്നു. ആഫീസിന്റെ മുമ്പിൽക്കൂടെ കുതിരയുടെ കുളമ്പടി കേട്ടാൽ മതി, ഗ്രേയുടെ മനസ്സു് പടിഞ്ഞാട്ടേക്കു് പായാൻ. 'കൌ ബോയി'കളുടെയും മെയിൽ കൊള്ളക്കാരുടെയും മറ്റും സാഹസകൃത്യങ്ങൾ ഓർത്തു് രക്തം തിളച്ചുമറിയും.

ഒരു യാന്ത്രികമനുഷ്യനെപ്പോലെയാണു് ഗ്രേ തന്റെ ജോലി നോക്കിവന്നതു്. മനസ്സു് മുഴുവൻ വേറൊരിടത്തു്. ഇവിടെ കൈകൾ പണിയെടുക്കുന്നുവെന്നുമാത്രം. അഭിശപ്തമായ ആ ദിവസങ്ങൾ തള്ളിനീക്കിയതു് എങ്ങനെയെന്നു് ഗ്രേക്കു് മാത്രമേ അറിഞ്ഞുകൂടൂ. ജീവിതത്തിൽ ഒരേ ഒരു സുഖം കണ്ടുവന്നിരുന്നതു് തന്റെ ദിവാസ്വപ്നങ്ങളിൽനിന്നാണു്.

ഒടുവിൽ ഗ്രേ രണ്ടുംകല്പിച്ചു് ഒരു എഴുത്തുകാരനാവാൻ തന്നെ തീരുമാനിച്ചു. ന്യൂയോർക്കു് വെടിഞ്ഞു ഡിലാവേർ നദീതീരത്തെ ഒരു ചെറുഗ്രാമത്തിൽ പാർപ്പുറപ്പിച്ചു. അവിടെ വേട്ടയാടിയും മത്സ്യംപിടിച്ചും ചുരുങ്ങിയതോതിൽ ജീവിക്കാൻ സൌകര്യം ഉണ്ടായിരുന്നു.

എന്തൊരു പരിശ്രമമായിരുന്നു അതു്! ഒരു കഥ എഴുതാൻ തുടങ്ങിയാൽ രാവും പകലുമില്ലാതെ ഇരുന്നെഴുതും. ഒരിക്കൽ എഴുതിയെന്നുവെച്ചു് തിരുത്താൻ ഒരു മടിയും കാട്ടില്ല. തൃപ്തിയാവുന്നതുവരെ വീണ്ടും വീണ്ടും തിരുത്തിയെഴുതും. ഇതിനിടയിൽ മാസങ്ങൾ പോവുന്നതറിയില്ല. ചിലപ്പോൾ ഒരു കഥക്കു് ഒരു കൊല്ലം വേണ്ടിവരും. ഒടുവിൽ എല്ലാം കഴിഞ്ഞാൽ മനസ്സിരുത്തി ഒറ്റ ഇരുപ്പിൽ ഒന്നു് വായിച്ചുനോക്കും. ഹാ—എന്തു രസം! ഗ്രേയുടെ ഹൃദയം അഭിമാനംകൊണ്ടു് വിജൃംഭിക്കും. താൻ പ്രശസ്തിയുടെ വക്ക

തെത്തിയതായി ഗ്രേക്കു തോന്നി. പക്ഷേ ലോകവുംകൂടി അതു് സമ്മതിക്കേണ്ടേ. അവിടെയല്ലേ ദുർഘടം!

ന്യൂയോക്കിലെ ഒരൊറ്റ പ്രസാധകനും ഗ്രേയുടെ കഥകൾ പിടിച്ചില്ല. അങ്ങിനെ അഞ്ചുകൊല്ലത്തെ ആ തീവ്ര പരിശ്രമം പാഴ്‌വേലയായി പരിണമിച്ചു ഇടയ്ക്കു് ബേസ് ബോൾകളിയിൽ പങ്കെടുത്തു് അല്പം പണംകിട്ടി. അല്ലാതെ വേറൊരു വരുമാനവും ഉണ്ടായില്ല.

ഒരു ദിവസം ഗ്രേ ന്യൂയോക്കിൽ പ്രസാധകന്മാരുടെ പടികൾ കയറി ഇറങ്ങുന്നതിനിടയിൽ കേണൽ ബഫലോ ജോൺസിനെ കണ്ടുമുട്ടി. ജോൺസ് പടിഞ്ഞാറു് ഒരു പര്യടനം നടത്തുവാൻ ആലോചിക്കുകയായിരുന്നു. പക്ഷേ സഹയാത്രികനായി ഒരു എഴുത്തുകാരനെ കിട്ടണം. ''എന്താ, വരുന്നുണ്ടോ?'' തേടിയവള്ളി കാലിൽ ചുറ്റിയ അനുഭവമായിരുന്നു ഗ്രേക്കു്.

ആറുമാസം അങ്ങിനെ പശ്ചിമപ്രാന്തങ്ങളിൽ കൂതിരകളുടെയും 'കൌബോയി'കളുടെയും ഇടയിൽ കഴിച്ചുകൂട്ടിയ തിനുശേഷം ഗ്രേ നാട്ടിലേക്കു് മടങ്ങി ഒരു ആഖ്യായിക എഴുതാൻ ആരംഭിച്ചു. കൌബോയികളുടെ ജീവിതരീതിയും സാഹസസ്വഭാവവും തന്മയത്വത്തോടുകൂടി ചിത്രീകരിച്ച ആ കഥ അമേരിക്ക സഹർഷം സ്വാഗതം ചെയ്യുമെന്നു് ഗ്രേ ദൃഢമായി വിശ്വസിച്ചു. ഒടുവിൽ കഥ മുഴുവൻ എഴുതിത്തീർന്നപ്പോൾ ഹാർപ്പർ എന്ന പ്രസിദ്ധ പ്രസാധകന്മാക്കു് അയച്ചുകൊടുത്തു.

പ്രതീക്ഷാനിർഭരമായ ദിവസങ്ങൾ നീങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ഒരു മറുപടിയും ഇല്ല. അക്ഷമനായ ഗ്രേ ഇനി കാത്തിരിക്കാൻ സാധിക്കില്ലെന്നു് തീരുമാനിച്ചു് ന്യൂയോക്കിലേക്കു് ഓടിച്ചെന്നു് ആ പ്രസാധകന്മാരെ കണ്ടു.

''ക്ഷമിക്കണം. ഞങ്ങളുടെ നോട്ടത്തിൽ നിങ്ങൾക്കു് കഥയെഴുതാനുള്ള കഴിവുണ്ടെന്നു് തോന്നുന്നില്ല''—എന്ന

മുഖവുരയോടുകൂടി അവർ ആ കടലാസുകെട്ട് മടക്കിക്കൊടുത്തു. ഗ്രേ സ്തബ്ധനായി. മരവിച്ചപോലെ അവിടെ നിന്നു. പിന്നെ ഒന്നും മിണ്ടാതെ ഒരു ജീവച്ഛവംകണക്കെ കോണിയിറങ്ങിപ്പോയി. വഴിക്ക് തല ചുറ്റുന്നപോലെ തോന്നി. ഒരു വിളക്കുകാലിന്മേൽ തലചാച്ചു് അദ്ദേഹം നിശ്ശബ്ദനായി കരഞ്ഞു.

ജീവിതത്തിൽ സർവ്വ ആശയും നശിച്ചു് ശൂന്യമായ ഹൃദയത്തോടെയാണു് ഗ്രേ വീട്ടിൽ മടങ്ങിയെത്തിയതു്. ഭാര്യയുടെ പക്കൽ ഉണ്ടായിരുന്ന അല്പം പണംകൊണ്ടാണു് ഇത്രയും കാലം ഒരുവിധത്തിൽ കാര്യങ്ങൾ നടത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നതു്. അഞ്ചുകൊല്ലംകൊണ്ടു് അതെല്ലാം തീർന്നു. പോറാൻ ഒരു കൈക്കുഞ്ഞും ഉണ്ടു്. എന്തു ചെയ്യും? ആ കൊച്ചുകുടുംബം തകർച്ചയുടെ വക്കത്തെത്തി. നൈരാശ്യത്തിന്റെ ഭ്രാന്തി ഗ്രേയുടെ കണ്ണിൽ തിളങ്ങുന്നതു കണ്ടു് പ്രിയപത്നി നടുങ്ങിയിരിക്കണം. എന്നിട്ടും അവർ ധൈര്യം വിടാതെ അദ്ദേഹത്തെ സാന്ത്വനിപ്പിച്ചു് വീണ്ടും കഥയെഴുതാൻ ഉത്സാഹിപ്പിച്ചു.

ഹേമന്തത്തിലെ കാളരാത്രികളിൽ സർവ്വ ജീവജാലങ്ങളും തണുത്തുവിറച്ചു് നിദ്രാദേവിയുടെ മടിത്തട്ടിൽ അഭയം പ്രാപിച്ചു കിടക്കുമ്പോൾ ഗ്രേയുടെ ചെറുഭവനത്തിൽ ഒരു കൊച്ചുവെളിച്ചം കാണാം. ഗ്രേ കഥയെഴുതുകയാണു്. ഇടക്കു് കൈവിരലുകൾ മരവിച്ചു് അനക്കാൻ വയ്യാതാവുമ്പോൾ അടുത്തു് കത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന സ്റ്റൌ തുറന്നു് കൈ ചൂടാക്കും. രക്തം ഓടിത്തുടങ്ങിയാൽ കൈ വലിച്ചെടുത്തു് വീണ്ടും എഴുതിത്തുടങ്ങും.

ഹേമന്തം കഴിഞ്ഞു് ശരത്കാലം വന്നിട്ടും കഥ മുഴുവനായിട്ടില്ല. ഒടുവിൽ അവിസ്മരണീയമായ ഒരു സുദിനത്തിൽ ജോലി പൂർത്തിയായി കഥ ഹാപ്പ്യേഴ്സ് എന്ന ആ

പ്രസാധകന്മാക്കതന്നെ അയച്ചുകൊടുത്തു. മറുപടി കാത്തു കൊണ്ടുള്ള ആ ഇരിപ്പിൽ ഓരോ ദിവസവും ഓരോ സംവത്സരംപോലെ തോന്നി. ഒടുവിൽ മറുപടി വന്നു. 'ഇല്ല' എന്നുതന്നെ. ഒരു ഭ്രാന്തനെപ്പോലെ ഗ്രേ പ്രസാധകന്റെ അടുത്തുചെന്നു് അതു് ഒരിക്കൽക്കൂടി സാവകാശം വായിച്ചു് ഒരു തീരുമാനം എടുക്കാൻ കേണപേക്ഷിച്ചു. 'നോക്കട്ടെ' എന്നു് ഒരുവിധത്തിൽ സമ്മതിച്ചു.

രണ്ടു ദിവസം കഴിഞ്ഞു് സെയിൻഗ്രേ ആഫീസിൽ ചെന്നപ്പോൾ ആ പ്രസാധകൻ പുഞ്ചിരി തൂകിക്കൊണ്ടാണു അദ്ദേഹത്തെ സ്വീകരിച്ചതു്. "ഇന്നലെ രാത്രി എന്റെ ഭാര്യ നിങ്ങളുടെ കഥ വായിക്കാൻ തുടങ്ങിയിട്ടു് ഒറ്റ ഇരിപ്പിൽ അതു് തീർത്തു. നേരം പുലരാറായിട്ടേ അതു് താഴെ വെച്ചുള്ളൂ.....ഏതായാലും മിസ്റ്റർ ഗ്രേ—ഇതു് ഞങ്ങൾ പ്രസിദ്ധം ചെയ്യാൻ തീരുമാനിച്ചു" എന്നായിരുന്നു ഇത്രയവണത്തെ മുഖവുര.

'മണൽക്കാടിന്റെ പൈതൃകം' എന്ന ആ കഥ ഒരു വമ്പിച്ച വിജയമായിരുന്നു. അമേരിക്ക മുഴുവൻ അതു് കൊണ്ടാടി.

നിരാശയുടെ ചുട്ടകാട്ടിൽ യാതനാനിർഭരങ്ങളായ ദിനങ്ങൾ എണ്ണിയെണ്ണിക്കഴിച്ചിരുന്ന ആ സെയിൻഗ്രേ എവിടെ? ലോകപ്രശസ്തിയുടെ ചന്ദ്രികയിൽ വിജയലക്ഷ്മിയുടെ മാദകാശ്ലേഷം അനുഭവിക്കുന്ന സെയിൻഗ്രേ എവിടെ? എന്തൊരന്തരം! ഏറ്റവുമധികം പണം നേടിയ എഴുത്തുകാരിൽ ഒരാളാണു് ഗ്രേ. 70-ൽപരം ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ കർത്താവുമാണു്.

KOTTAYAM PUBLIC LIBRARY

KOTTAYAM

Cl. No. M08 Acc. No. 86524

This book should be returned on or before the date last stamped below.

23 JUN 1986

16 OCT 1986

14 SEP 1987

2 MAR 1989

31 MAR 1989

12 MAR 1991

19 APR 1993

5 MAY 1993

21 APR 1995

If the book is not returned on due date a fine of 5 Ps. (Five) per day will be charged

M08

86524

കാർനെഗി ഡെയിൽ

ഉദാത്തജീവിതത്തിന്റെ സൂത്രങ്ങൾ

KOTTAYAM PUBLIC LIBRARY

Call No. M28 Acc. No 8525.24

Author. [illegible]

Title.. [illegible]

Indic Digital Archive Foundation

gpura.org